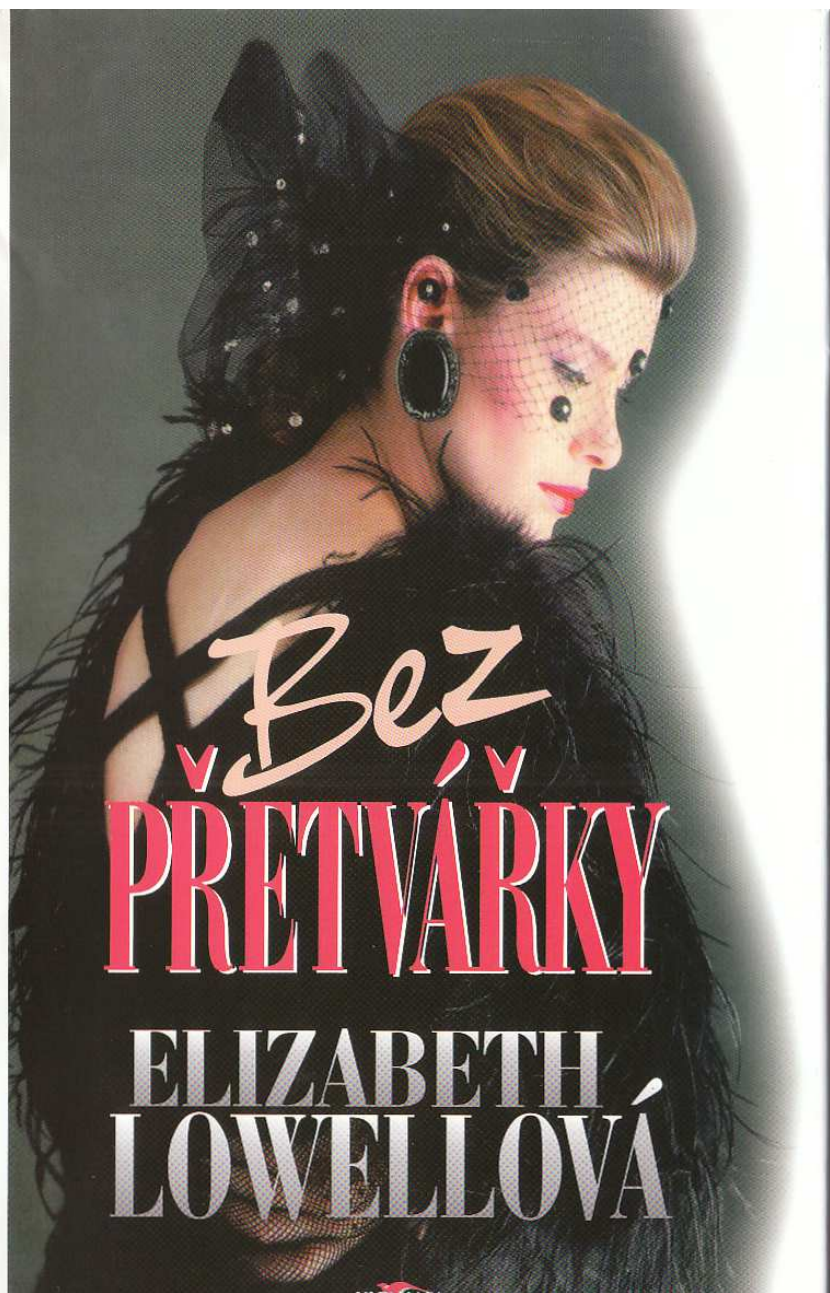

Copyright © 1985 by Ann Maxwell;

1995 by Two of a Kind, Inc. Translation © Eva Mazůrková, 1998

Copyright© ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu A WOMAN WITHOUT LIES
vydaného nakladatelstvím AVON BOOKS,
1350 Avenue of the Americas, New York, N. Y. 10019
přeložila Eva Mazůrková
Redakční úprava Ivana Váňová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o., Frýdek-Místek
v edici Klokán, 1998
Sazba Aleš Porebski
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., štefánikova 2, Český Těšín
Vydání první

ISBN 80-7218-123-8

Těm, kteří si troufli na lásku –a vyhráli, prohráli nebo skončili
nerozhodně

Všechny postavy v této knize jsou smyšlené. Jakákoli podobnost skutečnými osobami,
živými nebo mrtvými, je zcela náhodná.

Bez
PRETVÁRKY
ELIZABETH
LOWELLOVÁ

d 1

Angelina Langeová tiše přemýšlela, obklopená duhovou září různobarevných skleněných kreací. Návštěvníky umělecké galerie, kteří se zvolna posouvali kolem exponátů a polohlasnými výkřiky obdivovali nádherné výtvary z kousků ostrých sklíček, téměř nevnímala.

Některé panely probleskovaly zelenavými a modravými odstíny jako lesy, oceán a obloha, horské hřebeny mizící v dáli. Jiné vrhaly zlatavé paprsky, evokující jasné slunce nad Britskou Kolumbií. Pár kousků vířilo impresionistickými směsicemi barev a pohybu, lákavými jako šepetem pronesená výzva k milování.

Skleněné fantazie měly všechny možné velikosti a tvary. Většina z nich byla zasazena do dřevěných rámu na stěně galerie proti obrovským oknům s výhledem na oceán. Několik výtvorů viselo z vysokého stropu. Kombinace přirozeného a umělého světla zesilovala bohatost barevných proudů a vrhala po místnosti záblesky všech odstínů.

Po obloze přeběhl letní mráček, přikryl slunce a zase odplynul. Duhová sklíčka střídavě temněla a zářila jako brilianty a v sále to zašumělo.

Angelina mimoděk nastavila tvář světelnému vodopádu. Její plavé vlnité vlasy se zaleskly jako roztavené zlato, stejně nádherné jako její umělecká díla. Chvilku stála a nechala se omývat světlem.

„Angelino?“

Otevřela prudce zelenomodré oči a otočila se po ostýchavém hlasu. Objevila Billa Northrupa, majitele galerie, který trpělivě čekal, až si ho všimne. Jednu dobu si přál víc, ale teď se smířil s tím, co mu byla ochotná nabídnout – s přátelstvím a uměleckým talentem.

Usmála se, ale v očích jí zůstal smutek, který byl součástí její osobnosti stejně jako dlouhé nohy a štíhlé tělo.

„Mám pocit, že bych měla svoje obrázky podepisovat *Angelina a slunce*, protože bez jeho fantastické záře by moje sklíčka nevynikla.“

Bill potřásl nespokojeně hlavou.

„Jsi příliš skromná. Jen se podívej. Na to, že máš první výstavu, jdou na dračku.“

Dívka se rozhlédla, ale vnímala jen svoji práci. Měla radost, že se prodává, protože si potřebovala vydělat na živobytí, ale jinak pro ni peníze nebyly nijak důležité. Barvy a krása naopak ano.

Bill si povzdechl. „Pro tenhle život nejsi dost tvrdá.“

„Otrlý anděl?“ rozesmála se lehce jeho obvyklé připomínce. „K tomu mám opravdu dost daleko.“

„Tak já budu ten otrlý a ty zůstaneš andělem,“ nedal se odbýt Bill.

„Vždyť už jsme se na tom dohodli,“ podotkla Angelina. „A zatím se ti to daří.“

„Ten mladý muž, co na tebe čeká, by mi mohl poradit.“

Medově zbarvené obočí se zvedlo v tiché otázce.

„Na telefonu,“ vysvětloval Bill, „je Miles Hawkins.“

Zavrtěla překvapeně hlavou, až se jí polodlouhé vlasy rozvlnily a znovu zatřpytily na slunci.

„Toho neznám.“

„Ale on zná tebe.“

„Víš to jistě?“

„Tvrdil, že se jedná o Derryho a musí se s tebou ihned sejít.“

Angelinin úsměv zmizel.

„Vysvětloval jsem mu, že výstava za hodinu končí,“ pokračoval Bill, „ale nezajímalo ho to. Řeknu mu...“

„Ne,“ přerušila ho. „Jestli jde o Derryho, tak si to vezmu.“

„Myslel jsem si to. Derry je jediný mužský, o kterého se zajímáš.“

Vrhla na něj rychlý zelenomodrý pohled, který svědčil o dalším dávném sporu.

„Derry je pro mě jako bratr,“ prohlásila tiše. „Nic víc. A rozhodně ani nic méně.“

„Jo, a taky hezkej kluk,“ zamumlal Bill za odcházející Angelinou. Zaslechla ho a zarazilo ji to. Nepřemýšlela o Derryho vzhledu, přestože musela souhlasit, že je to pravda. Za jeho plavovlasou hlavou a vypracovaným tělem se otočila nejedna dívčina. Pro ni však bylo podstatnější jeho rozhodnutí stát se lékařem, pevné odhodlání studovat, i úzkost a obětavost té noci, kdy ji vytáhl z havarovaného auta. Pokud by kdokoli, i někdo zcela neznámý, chtěl mluvit o Derrym, rozhodně ho ráda vyslechne.

Vešla do Billový soukromé kanceláře a zvedla sluchátko.

„Pan Hawkins?“ zeptala se klidně, ale v hlase byla cítit otázka. „Obávám se, že vás neznám.“

„Derry o mně určitě mluvil jako o Hawkovi,“ ozval se hluboký mužský hlas na druhé straně.“

„Aha... *ten* Hawkins. Derryho dopisy byly plné *Hawka*, ale neznala jsem vaše celé jméno.

Na chvíli se odmlčeli.

Angelinu napadlo, jestli se ho nějak nedotkla. Hawk byl pro Derryho důležitý.

„Derry mě upozornil, že budete zaplavená obdivovateli,“ pokračoval Hawk netrpělivě, „ale kdyby vás o to požádal, mohla byste se se mnou sejít u *Zlatého kamene*.“

Musela se v duchu pousmát, když zaslechla Derryho jemný žertík pronesený úsečným hlasem neznámého.

„Derry vtipkuje, pane Hawkinsi. Lidé tady obdivují duhové sklo, ne mě. Ale jinak má pravdu. Jestliže chce, abych se s vámi sešla, tak to udělám.“

„Jen tak?“ zeptal se Hawk jízlivě. „Klidně se setkáte s neznámým člověkem?“

Angelina se zarazila. Ten muž nežertoval. Jeho hlas měl tvrdý, pohrdavý tón.

„Přesně tak,“ potvrdila klidně. „Budu u *Zlatého kamene* za devadesát minut.“

„Ne. Hned.“

„Cože?“ Připadlo jí, že špatně slyšela. „Teď, Anděli.“ Pak dodal chladně: „Váš Derry vás nutně potřebuje.“

„Ale...“

Na druhé straně se ozvalo cvaknutí.

Chvíli strnule zírala na sluchátko, zmatená a podrážděná. Ten člověk se choval hrubě a neomaleně. A navíc, nikdo si nedovolil říkat jí Anděli, ani Derry.

Angelina ano. Agie ano. Anděl? Nikdy. Jen v přísném soukromí vlastních myšlenek přijala takové označení, začala se tak nazývat ve chvíli, kdy se probrala v nemocnici po autonehodě, kterou neměla právo přežít.

Po havárii, kterou nechtěla přežít. Ne sama.

„Problémy?“ vyzvídal opatrně Bill mezi dveřmi.

Zvedla oči od telefonu a velmi zlehka odložila sluchátko.

„Nevím,“ vydechla nešťastně. Pak se odvrátila. Pomalu vyndala ze zásuvky stolu peněženku a černý hedvábný šátek.

„Omluv mě, Bille.“

„Angelino, nemůžeš přece odejít z vlastní vernisáže,“ začal Bill a snažil se, aby mluvil klidně.

„Derry mě potřebuje.“

„Tvoje kariéra je přece taky důležitá!“

Dívka nahlédla do plné haly.

„Kupujou si moje duhová sklíčka, ne mě.“

Mladý muž zaklel, nadechl se, ale pak si to rozmyslel.

Agelina byla nezlomná ve dvou oblastech. Jednou z nich bylo její umění, druhou Derry Ramsey.

Cestou k zadnímu východu z galerie si přehodila šátek přes černé šaty. I v plném létě může být ve Vancouveru chladno, zvláště když si slunce hraje na odpolední obloze s mráčky na honěnou.

Když doběhla ke *Zlatému kameni*, nepřekvapilo ji, že je plno. Podnik patřil mezi oblíbená útočiště turistů i domácích. Normálně by se rozhodně takovému hlučnému zakouřenému baru vyhnula. To odpoledne ale nebylo normální. Derry ji požádal, aby se setkala s nějakým obhroublým mužem, přestože věděl, že je v plném proudu její první výstava v *Northrup Gallery*.

Zastavila se netrpělivě u vchodu a čekala, až si oči přivyknou na matné červenavé světlo, tolik oblíbené u barových návštěvníků.

Muž zvaný Hawk si ji pozorně prohlížel od vedlejšího stolu. Dveře se znovu otevřely a zalily dívku světlem. Derryho popis – *štíhlá vysoká blondýnka* – sotva vystihl sebevědomou ženu stojící ve dveřích. Ale Hawk nepochyboval, že je to Derryho Angie. Nikdo jiný nemohl mít takové oči, příliš velké k jejímu obličejí, příliš vystrašené.

Kzroutil ústa do cynického úsměšku, když si uvědomil, jak je mladá. Sevřel rty, protože si vzpomněl na poslední nevinně vypadající blondýnku, s kterou krátce chodil, herečku, která měla pod jemným zevnějškem jen prázdno a lži.

Byla koneckonců stejná jako všechny ženy, které znal. Právě tak jako Angie, stojící před ním a klidně ho pozorující.

Anděl.

Trojrozměrná lež, pomyslel si chladně. Ale krásná. Ztraceně pěkná. Ty nejhorší jsou vždycky takové.

Budu jí říkat Anděli a pokaždé, když to jméno použiju, mi připomene, že rozhodně není andělská.

Angelina zírala na muže, který si ji tak bezostyšně prohlížel. S naprostou jistotou věděla, že je to Hawk. Když dveře opět vpustily trochu světla a to ho zasáhlo svým paprskem, uvědomila si, proč má takovou přezdívku (Hawk = Jestřáb). Nebylo to kvůli ostře řezané tváři nebo silným černým vlasům a rozčuchanému obočí. Ani kvůli pevnému hubenému tělu, dokonce ani kvůli dravci grácii jeho pohybu, když jí krácel vstříc.

Byly to oči, oči jestřába, hnědé, jasné a hluboké, osamělé a divoké. „Hawk.“

Jeho hlas zněl drsně, hrdelně a působil stejně divoce jako jeho oči.

„Angelina. Lidé mi většinou říkají Angie.“ Chvilku bylo ticho.

„Mně pane Hawkinski,“ ozval se znovu. „Dokonce i takový milý štěňata jako Derry Ramsey.“

Svéma jasnýma tvrdýma očima si ji měřil, na okamžik spočinul na záplavě světla v jejích vlasech.

„Anděl se k vám hodí líp.“

Pronesl to tónem, ze kterého bylo jasné, že ji tak bude oslovovat. Zarazila ji jeho arogance, ale přinutila se ke klidu. Derry ho potřebuje. Navíc Hawk nemohl vědět, jaký význam má pro ni jméno Anděl.

Něco živého, co už jednou zemřelo.

„Takže já vám budu říkat Hawku,“ pronesla měkce. „A oba budeme ze svých jmen nešťastní.“

d2

Hawkovo levé obočí se nadvzdlo a zdůraznilo nelítostné rysy jeho obličeje. Odvrátil se a přistoupil ke stolu.

Přitom se zeptal: „Co pijete?“

„Sunlight.“

Otočil se tak rychle, že dívka polekaně vykřikla. Přesto byly jeho pohyby vláčné a půvabné jako vítr.

„Sunlight,“ pokynul rukou směrem k zakouřené místnosti, „se tady asi neprodává.“

„Já sem taky nechodím, Hawku. Přišla jsem, protože mě volal Derry.“

Přestože mluvila tiše, v hlase bylo znát pevné odhodlání. Stejným tónem varovala Billa, aby se nepouštěl do žertování o Derrym.

„Co potřebuje?“ pokračovala.

Hawkovi neunikla změna v zabarvení jejího hlasu.

„Novou nohu,“ vypálil bez obalu. „Měl nehodu.“

Angelině se zatmělo před očima a místnost se roztočila, v krku ji začalo dusivě škrábat a do očí se jí draly slzy. Snažila se vydat nějaký zvuk, zeptat se na podrobnosti, aby se ujistila, že Derry je v pořádku, že se neopakuje hrůzný zážitek jako před třemi lety, kdy jí při havárii zahynuli rodiče a snoubenec, a ona sama vyvázla s těžkým zraněním. Ale nebyla schopná žádné reakce, jen se třásla a lapala po dechu.

Derry jí tehdy zachránil život. Teď jí připadalo strašné, že je raněný a ona mu nemůže pomoci.

I v barovém příšeří bylo znát, že zbledla. „D-Derry? vykloktala konečně s cvakajícími zuby.

„Je to jen noha,“ zamumlal Hawk nevrle.

Přitom ji uchopil za ramena a zatřásl s ní, aby se ujistil, že ho vnímá. Když v jejích očích postřehl bolest a strach, ruce mu instinktivně změkly.

„Je v pořádku, Angie.“

Mladá žena chvíli tupě zírala. Zarazila ji něžnost v jeho hlase. U muže, který se tvářil tak drsně, byla překvapivá.

„Jen zlomená noha,“ opakoval konejšivě. „Jinak je docela v pořádku.“

„Havárie,“ zablekotala chraptivě. „Všechno to roztříštěné sklo a zborcený kov. A jakot. Ach bože, ten křik...“

Hawkovi přelétl mráz po zádech a jeho zorničky se zúžily. Angelina si myslí, že Derry se zranil při autonehodě. Znovu ji chytil pevně za ramena.

„Kopaná, žádná bouračka,“ pronesl zřetelně.

„Ko-kopa –“

Nedokázala to vyslovit.

„Derry hrál s kamarády fotbal a přitom nešikovně upadl. Zlomil si nadvakrát nohu v kotníku,“ dodal jasně.

Trochu podklesla v kolenou. Dívala se na něj s vytřeštěnýma očima, které byly k její tváři příliš velké a temné, a kvapně přemýšlela, proč ji takovým krutým způsobem informoval o Derry ho nehodě.

Potřebuje novou nohu.

Dlouhé vteřiny pátrala v jeho obličejí. Pak si uvědomila, že nemohl vědět, jaké asociace v ní může jeho zpráva vyvolat. Netušil nic o katastrofě, která jí zničila život.

„Anděli?“ zeptal se jemně a prstem se pátravě dotkl tepny na dívčině krku, aby zjistil její puls.

„Slyšíte mě?“

„Ano...“

Mluvila tak tiše, že se musel naklonit blíž, aby ji slyšel. Pohladil ji po hrdle a prsty zajel do jemných vlasů, ale palec stále nechával na tepně. Přitáhl ji k sobě, opřel o svou hrud' a pomaluji kolébal. Ten instinktivní pohyb ho samotného překvapil, stejně jako Angelinu. Přesto ho považoval za přirozený. Po něčem takovém toužil, když byl malý. A možná i teď.

Proto ji teď objímám? ptal se sám sebe v duchu. *Nebo proto, že je tak něžná a voní jako slunce a její kůže pod mým dotekem hřeje?*

Když se rty jemně dotkl dívčina čela, zavřených očí a citlivého koutku úst, pocítil náhle pod svým palcem zrychlený tep. Jemně se pohnula, s rukama stále svěšenýma, ale její dech se zintenzivnil. Hawka náhle znovu přepadly cynické myšlenky. Je stejná jako všechny ostatní.

Když není s mužem, kterého miluje, miluje muže, s kterým je.

Angelina zaregistrovala změnu v Hawkově chování. Zmateně na něj pohlédla.

„Nechte si ty velký vystrašený oči pro Derryho,“ ozval se drsně. „Je ještě mladý a všemu věří.“

Najednou si uvědomila hluk, pobavené pohledy přítomných hostů i rudý přisvit, který Hawkovým ostrým rysům dodával ďábelský nádech. Nechápala, jakou hru s ní hraje.

Ani to nechtěla vědět.

Stačilo, že všude, kde se jí dotkl, ji pálila pokožka. Takový pocit nezažila tři roky. Obrátila se a vykročila ke dveřím, v Hawkově ruce nechala svůj hedvábný šátek. Chvíli civěl na černou látku, která mu zplihle visela na ruce jako zlomená křídla. Potom zaklel.

Slunce ji na okamžik oslepilo. Chytila pevně kabelku a rychle se vydala hledat taxi. Právě zvedala ruku, aby na jedno zamávala, když ji pevně uchopila snědá paže. Ani se nemusela ohlížet. Dobře věděla, že je to Hawk. Nepokoušela se protestovat. Jeho prsty byly jako... pařáty. Otočila se a pohlédla mu pevně do očí.

„Jedete někam?“ zeptal se.

„Za Derrym.“

„Šťastný to člověk,“ vyštěkl ironicky. Připadala si, jako by dostala ránu.

Rozzlobeně zúžila oči. Potom jí ale došly dvě věci: Hawk je důležitý pro Derryho

budoucnost a Derry je důležitý pro ni. Kvůli Derrymu dokáže držet jazyk i temperament na uzdě.

/ kvůli sobě. Nekontrolované emoce mě zničí. Copak jsem se o tom neučila?

Hawk zaregistroval její prudké změny nálady. Bouřlivý výraz pohasl a teď klidně a trpělivě čekala, až ji pustí.

„No, co je?“ provokoval. „Žádné kroucení a svůdný zápas?“

Angelina se snažila krotit svůj vztek. Od havárie si to vyzkoušela už mnohokrát. Nezačala znovu žít, dokud se nenaučila ovládat své rozhořčení nad nespravedlností života a smrti. Představovala si sluneční svit v tolika barevných odstínech, že je slovy ani nedokázala popsat. Shromažďovala je ve své mysli stejně jako lakomec shrabuje zlatáky. Stála pod nimi jako pod letním deštěm – barvy ji sprchovaly a omývaly z ní destruktivní pocity.

Barvy, zvláštní barvy. Blankyt a rubín, topaz a citrin, safír, víno a jantar... Ale nejčastěji si představovala dokonalou karmínovou růži rozkvétající za úsvitu, něžné, a přesto triumfální okvětní plátky.

Otevřela oči, hluboké jako moře.

„O co vám jde, pane Hawkinsi?“

Rychle, tiše se nadechl. Za tu krátkou chvíli, co Angelinu znal, ji zažil šokovanou a vystrašenou, viděl v jejích očích úlevu i záchvěv vášně, tvářila se uraženě a rozzlobeně, ale tenhle klid byl nečekaný.

Něco podobného viděl jen ve vlastním zrcadle, když byl tak mladý, že ještě prožíval emoce, a tak starý, aby věděl, že musí zatajit, co cítí, jinak prohraje.

Rozčílilo ho, že se Angelina umí ovládat. Byla na takovou disciplínu příliš mladá a příliš povrchní, aby ji potřebovala. Určitě přeletuje od muže k muži jako hezký lehkomyšlný motýlek.

Ale je zatraceně dobrá herečka, napadlo ho. Sežral jsem jí to. Předvedla mi nejpřesvědčivější citový kolaps a sebeovlá-dání, jaké jsem kdy zažil.

„Derry vám řekne, co chci,“ odsekl a stáleji držel za zápěstí. Rychle se vydal k čekajícímu vozidlu. Angelina ho následovala, protože neměla jinou možnost. Když se auto zařadilo do proudu, složil jí šátek do dlaně.

„Kam jedeme?“ zeptala se tiše.

„Za vaší jedinou opravdovou láskou,“ opáčil nevrle.

Klidně se na něj dívala a čekala.

„Myslel jsem si to,“ pokračoval kousavě. „Ženy jako vy mají tolik opravdových lásek, že je nedokážou vyjmenovat bez svého zápisníku.“

„Nevím, o čem mluvíte,“ ozvala se chladně. „Nic o mně nevíte a pokaždé, když otevřete pusku, z vás vypadne nesmysl.“ Hawk se ironicky pousmál.

„Vím jen jedno. Prokážu letos Derrymu velkou službu.“

„Zakoupení *Eagle Headu* není žádná služba, pane Hawkinsi. To je chytrý obchodní tah.“

Pokrčil rameny. „Nemám na mysli pozemky.“

Pozoroval ženu vedle sebe a připomněl si, jak zvláčněla v jeho náruči. Letní vůně jejích vlasů pohladila jeho smysly a donutila ho se mimoděk hluboce nadechnout.

Proč k čertu vypadá tak nevinně? Ptal se sám sebe zahořkle. Je určitě stejná jako všechny ostatní – jen prázdnota a lež.

Rozhodl se, že ji dostane. A potom jí tu fasádu strhne.

Derry určitě ví, že jeho sladká Angie není žádný anděl. Je příliš mladý na to, aby si uměl poradit s takovou ženou. Ranilo by ho to stejně jako kdysi mě. Ale Derry je na rozdíl ode mne moc měkký na to, aby takovou lekci přežil.

Hawk rozhodně měkký není.

Takové, jako je Angelina, zná od svých osmnáctých narozenin – všechny by chtěly jen brát a brát a za to občas nabídnou svoje tělo. Nevadilo mu to. Už ne. Začal se chovat stejně.

Angelina se dívala z okna, ale viděla jen Hawkovu siluetu, tak jak ho poprvé spatřila v temném baru – osamělého, nezkrotného. Kdyby se k ní těch několik minut nechoval něžně, rozhodně by jí připadal krutý a snažila by se vyhnout jeho společnosti. Ale věděla, že osamělost dokáže lidem vtisknout určitou krutost, někdy však i mimořádnou schopnost vcítit se do utrpení druhých.

Ale ta se vyvíjí déle než krutost. Nejdřív musíte léčit.

Kdysi měla vztek na Derryho, že ji vytáhl z vraku a nutil žít, když ten, koho milovala, zemřel. Potom plakala a omlouvala se, že ho ranila, nenáviděla se za to, jak se chovala, i za to, že zůstala naživu a nenáviděla všechno kromě Derryho. Byl stejně sám jako ona, jenže nebyl krutý. Tenhle fakt se stal odrazovým můstkem pro únik z agónie a zoufalství. Od té doby o Derryho pečovala.

Napadlo ji, co by se mohlo stát takovým můstkem pro Hawka. Pak si uvědomila jeho sílu a příkrost a přemýšlela, jestli vůbec existuje něco, co by dokázalo proniknout skořápkou, která ho obklopuje tak jako nebe jestřába na lovu.

Možná že stejně jako nebeský lovec dává přednost chladné osamělosti před čímkoli lidským. Přesto dokázal být na chvíli tak vřelý, tak blízký.

Jak zabočili k přístavu, rozhlédla se po okolí. Nad klidnou vodou se lehce kýval nápis DOPRAVA MEZI OSTROVY a přímo za ním se na vlnách kolébal hydroplán.

Rychle se podívala na Hawka. Uvědomila si, že ji zřejmě celou dobu pozoroval. Překvapeně si všimla, že má knírek, tenkou tmavou čárku těsně nad horním rtem. Jeho černé vlasy se jemně leskly a při každém pohybu hlavy se posouvaly. Předtím si knírku vůbec nevšimla, zvláště ne v kombinaci s tvrdýma temnýma očima, kterýma ji sledoval.

„Hawku – pane Hawkinsi –“

„Hawku,“ odpověděl a sledoval její reakci. „Říkejte mi Hawku, Anděli. Pomůže nám to oběma, abychom nezapomněli, co skutečně jsme.“

„Co to má znamenat?“

„Že já jsem jestřáb a vy anděl.“

Krátce se zasmál beze stopy humoru nebo srdečnosti.

„No,“ dodal, „to je jen polovina pravdy. Jeden z nás je to, jak vypadá.“

„Poletíme na ostrov?“ zeptala se Angelina, zmatená záhadným rozhovorem.

„Nechcete snad tvrdit, že se anděl bojí létat? zeptal se pobaveně.

„Ne víc než jestřáb,“ odsekla a zamračila se. Hawk měl na ni nepříjemný vliv. Začala zhluboka dýchat, dokud se zase neuklidnila.

„Moje auto zůstalo v galerii,“ začala. „Měla jsem v úmyslu zajet za Derrym.“

Hawk vytáhl z kapsy malý zápisník vázaný v kůži a zlaté pero a obě věci jí podal.

„Napište adresu galerie, typ vozu a poznávací značku. Do zítřka ho budete mít doma.“

Po chvíli váhání mu potřebné informace předala. Pero ji hrálo v ruce, jako by vyzařovalo energii muže sedícího tak blízko. Psala rychle, protože měla pocit, že jí spálí kůži. Hawk si vzal klíče, které vytáhla z kabelky, zápisník a pero. Na okamžik prsty polaskal zlatý kov.

Mladá žena věděla, že cítí její teplo stejně jako ona jeho. To ji znervózňovalo.

Hawk jí pohlédl do očí a ironicky zkřivil ústa. Vrátil pero do kapsy, vytrhl lístek s údaji a podal ho spolu s klíčky taxikáři.

„Kdy-kdy se to Derrymu stalo?“ hlesla Angelina přerývaně.

„Přede dvěma dny. Já jsem se o tom dozvěděl, teprve když ho pustili z chirurgie.“

„Z chirurgie?“

Okamžitě zapomněla na okolní svět včetně svých dojmů z Hawka.

„Ale tvrdil jste, že si jen zlomil nohu!“ vykřikla.

Všiml si, že se jí v očích znovu objevil strach.

Zatraceně dobrá herečka, pomyslel si znechuceně. Dokáže předvádět skvělé citové proměny. Hraje svoji roli, a přitom jí věří. Stačí změnit scénu a text a bude tomu věřit znovu, a tak dále a tak dále. Krásné, mělké bytosti, které žijí v neustálé lži.

Kdysi ještě věřil sladkým slovům a polibkům. Ale časem se naučil vidět za chvějícím se citovým světlem velkou temnou prázdnotu.

„Abych to upřesnil, zlomil si kotník,“ řekl kousavě. „Otevřená zlomenina. Museli mu tam dát kovovou sponu, než všechno zase sroste.“

„Panebože,“ zvolala Angelina chraplavě. „A já jsem u něj nebyla! Probíral se z narkózy úplně sám, v bolesti a zmatku, nikdo ho nepohladil, neuklidnil...“

Hawk přivřel oči a zapátral v dívčině tváři. Dobře věděl, jaké to je, když se člověk probudí v nemocnici, dezorientovaný a rozbolavělý, hrozná chvíle, než se úplně probere k vědomí. Překvapilo ho, že Angelina to zřejmě také zažila.

„Vypadá to, jako byste to znala,“ podotkl.

Chvilku neodpovídala, potom tiše přikývla.

Než mohl zareagovat, obrátila se k němu, znovu chladná a rezervovaná.

„Ještě něco jste mi neřekl?“

„Odmítá tišící prostředky.“

„Proč?“

„Tvrdí, že bolest má svůj účel.“

Zavřela oči a hlavou jí proběhla vzpomínka na měsíce po havárii, kdy odhodila všechny léky a učila se znovu chodit. Derry s ní trpěl a obětavěji pomáhal s prvními krůčky. Potom ho poslala pryč s tím, že všechno je v pořádku, že bolest má svůj účel. Podle ní poznala, že žije.

Když taxi zastavilo na parkovišti u přístavu, automaticky sáhla po otvírání, protože nechtěla vidět zvědavost v Hawko-vých očích. Jenže byl rychlejší, a když otevřela dveře, stál už venku a podával jí ruku. Zaváhala, ale potom ji přijala. Jeho mužná síla a horko ji šokovalo, bylo však už pozdě ucuknout. Když ji pouštěl, nechal konečky prstů sklouznout od jejího zápěstí k citlivým bříškům na konci prstů a pohládl je stejně jako zlaté pero. Pocítil její zrychlený tep a zahlédl i jemnou růžovou clonu stoupající od hrdla k tvářím. Pohlédla na něj se zmatkem ve vyplašených modrozelených očích.

Jeho levé obočí vytvořilo černý oblouk. „Děje se něco?“
zeptal se laskavě.

Angelina teď přímo zrudla. Připadala si jako blázen, že na ni ten tvrdý cizinec tak působí. Zoufale se snažila zklidnit, ale Hawkovo chování bylo pro ni hádankou.

Jakmile to začne vypadat, že by o mě stál, táhlo jí hlavou, vzápětí se zdá, že se mu nelíbím nebo mu jsem nesympatická.

Hawkovy pocity byly složité a pod jeho naprosto ovládaným zevnějškem velmi silné. Choval se zcela odlišně od mužů, které kdy poznala. Dokázala jen postřehnout, že pod chladným exteriérem ukrývá inteligenci, osamělost a mužnou citlivost. Beze slova si ho prohlížela a měla pocit, že se ho trochu bojí. Najednou si uvědomila, že se bojí i sama sebe.

Hawk pozoroval emoce, které jí probíhaly obličejem. S určitým zadostiučiněním si uvědomil, že objevil její slabinu.

Něžný dotek ji rozhodí.

Skoro se pousmál. Jako dravec plachtící ve větru zachytil někde hluboko záblesk dojetí, zranitelnosti. Ted' musí přijít rychlé šipky a obraty, náhlé změny směru, lov, který rozežře krev. A potom bude jeho kořistí, anděl, kterého ulovil jestřáb, anděl, třesoucí se a plačící v jeho náruči.

d3

Dům Ramseyových, uhnížděný na břidlicovém útesu, hleděl k východu směrem k Vnitřnímu průlivu a jeho ostrovům. Mezi indigově zbarvenou pevninou a Vancouverským ostrovem samotným byl oceán klidný. Hořel zlatem – roztavený kov rozrušený vy výšeninami drobných skalnatých ostrůvků. Malé čluny objížděly největší z nich, tančily na zpěněných vlnách, zatímco rybáři vlekli sítě ve snaze ulovit prchající lososy.

Napravo od domu se rozložilo městečko Campbell River. Jeho hranice tvořily částečně slané a částečně nefritově zelené vody stejnojmenné řeky valící se k moři. Pozdně odpolední vzduch byl čistý, téměř surrealistický, jako by z nebe visela diamantová mlha a chvěla se ve slunečním jasu.

Angelina tu nádhernou scénérii sotva zaregistrovala. Čím víc se přibližovali k domu, tím víc ji přepadaly obavy, že Hawk jí neřekl celou pravdu o Derryho zranění. Musela se vši silou přemáhat, aby se ho cestou letadlem na ostrov a během krátké jízdy z terminálu příliš nevyptávala. Vnitřní hlas ji varoval, že už mu toho o sobě prozradila až moc.

Jakmile Hawkův BMW zastavil před domem, vyskočila z vozu a běžela ke dveřím. Dovnitř vrazila bez zaklepání. Sdílela dům s Derrym už tři roky. Zpočátku

proto, že v prvních měsících po nehodě nebyla schopná se o sebe postarat, a později tam spolu přebývali během léta, protože prodala vlastní rodinný víkendový domek, aby Derrymu přispěla na zaplacení dědické daně za *Eagle Head*.

„Derry?“ volala úzkostně a proběhla obývacím pokojem. „Kde jsi?“

„Tady vzadu,“ ozval se Derry.

Když Hawk dorazil ke vchodu, zahlédl už jen dívčiny zlaté vlasy mizet ve dveřích. Zastavil se, uchvácený jejím půvabem a ladnými křivkami jejích nohou. Letmo ho napadlo, jak by se cítil, kdyby se tyhle krásné dlouhé nohy omotaly kolem něj a pevně ho stiskly.

S nevrlym zaklením odehnal takové myšlenky a zavřel dveře. Plavovlasá dívka mu nějak proniká pod kůži. Hawk znal jen jeden způsob jak se takové posedlosti zbavit.

V posteli.

Tam se vždycky všechny lži odhalí, bez ohledu na to, jak půvabná ústa je vyslovují. Už před lety přestal věřit, že by se mu podařilo objevit upřímnou ženu. Znal jen lov a zabíjení.

Netečně následoval Angelinu, která proplula kuchyní k ohromnému cedrovému stupínku, lesknoucímu se jako bronzová křídla nad útesy a mořem.

Derry ležel na pohovce. Od levého stehna až k palci u nohy měl zářivě bílý obvaz, který znehybňoval jeho jindy tak aktivní tělo. Angelina si okamžitě všimla bledosti Derryho tváří, purpurových skvrn pod očima a plných úst, zkřivených bolestí. Beze slova poklekla vedle něj a přitiskla jeho hlavu na svou hrud'

„Vem si léky, Derry,“ promluvila k němu konejšivým tónem. Zajela mu prsty do plavých kučeravých vlasů a jemně mu masírovala temeno a potom i šíji, ztuhlou vlnami utrpení, které následovalo po každém pohybu.

„Bolest už tě nic nového nenaučí,“ šeptala mu něžně do ucha. „Ber si pár dní prášky, jen do té doby, než se budeš pohybovat bez toho, aby ti v kotníku vrtal ostrý nůž.“

„Mladík neodpovídal.“

Zaklonila se a hledala jeho modré oči.

„Slibíš mi to?“ zeptala se chraplavě.

„Jo,“ Přikývl po delším váhání. Jeho melodický tenor trochu kontrastoval s vypracovanými svalnatými rameny. „Je mi fajn, Angie, opravdu.“

„Jsi hrozně bledý,“ nedala se odbýt. „Usmál se a přitáhl ji k sobě blíž.“

„Neboj, je mi dobře. Nebo spíš bude, až mě přestane zlobit ten zub moudrosti.“

Navzdory obavám se musela usmát. „Bolí?“

„Ani se neptej.“

Natáhla se pro Derryho berle a pomohla mu se posadit.

„Jen pojď,“ zamumlala. „Použij tyhle parádní svaly na něco lepšího než je oblbobávání turistek.“

Hawk si uvědomil, že dívka vedle Derryho rozložitě postavy působí absurdně křehce, ale než mohl cokoli namítnout, začala mladíka zvedat na nohy. Hawk přiskočil a převzal část jeho váhy z Angeliných útľých ramen.

„Co to, kčertu, děláte?“ vykřikl.

„Chci mu pomoci do koupelny,“ vysvětlovala klidně.

Prekvapila ji příkrost Hawkova hlasu i jeho síla. Doslova Derryho zvedl ze židle.

„Díky,“ dodala a usmála se. „Nejtěžší je se zvednout. Pak už to jde samo.“

Podala Derrymu berle.

„Zvládneš to?“

„To není problém,“ odpověděl rozpačitě. „Jenom jsem se nedokázal sám postavit.“

„Měl jsi mě zavolat dřív.“

„Ale, Angie. Musím to zvládnout sám. A nechtěl jsem tě rušit na vernisáži.“

Podíval se na Hawka a pak zpátky na Angelinu.

„A stejně mě to mrzí. Víím, co to pro tebe znamená.“

„Budou další výstavy,“ odpověděla a pevně mu zastrčila berle do podpaží. „Ale ty jsi jen jeden.“

Ačkoli se tomu bránil, pozoroval ji Hawk se vzrůstajícím obdivem.

Zvládá to dokonale, pomyslel si lítostivě. Všechna ta něžná gesta, starostlivé, laskavé pohledy a slovíčka. Bezvadné láskyplné představení.

Skoro by tomu sám začal věřit, kdyby nezažil její vláčnou přítulnost v zakouřeném baru. Ale takhle je mu to jasné. Nemiluje Derryho ani nikoho jiného.

Ale svoji roli má v malíčku. A stejně dobře to dokáže i Hawk. To je nezbytná součást lovu.

Angelina postupovala vedle belhajícího se Derryho. Nedotýkala se ho, přestože toužila mít jistotu, že mu chůze nedělá velké problémy.

„Kde máš prášky na utišení bolesti?“ zeptala se kategoricky.

Zhluboka se nadechl.

„Tys je před třemi lety taky nebrala.“

„Nejdřív ano,“ odsekla. „Hodně a často. A navíc, ty jsi v jiné situaci, Derry. Vem si aspoň jeden. Prosím. Zůstanu tady s tebou. Kdybys začal ztrácet přehled a zapomněl, kolikátého je, připomenu ti to.“

Derry začal protestovat, ale potom se opřel o berle, neschopný polemizovat s temnými vzpomínkami v jejích očích.

„Jak víš, čeho jsem se bál?“ vyzvídál.

„Byla jsem u toho,“ odvětila prostě.

Postavila se na špičky a políbila ho něžně na čelo. Zavřel oči a usmál se.

„Je to fajn, že jsi zase tady,“ řekl jemně. „Ty léky jsou v kuchyni.“

„Chceš pomoci do koupelny?“ zeptala se cestou pro pilulky.

Kdybych potřeboval, tak zavolám,“ zakřenil se Derry. „Připadám si skoro jako za starých časů. Uff.“

Angelina se smutně pousmála a potřásla hlavou. Derry se s úsměvem opřel o berle a vydal se ke koupelně.

„Dej pozor na uvolněné dlaždice v hale!“ volala za ním Angelina.

„Já vím, já vím. Bydlím tady déle než ty, vzpomínáš?“

Hawk se přiblížil k Angelině, která zatím vešla do kuchyně, vzala sklenici a naplnila ji vodou. Když se otočila, stál za ní tak blízko, až se polekala.

„Vy s ním bydlíte?“ zeptal se vyzývavě.

„Jen v létě.“

Položila sklenici a natáhla se pro krabičku s léky.

„Zbytek roku jsem v Seattlu,“ pokračovala. „Ale jezdím sem co nejčastěji, zvlášť na Vánoce.“

Při vzpomínce na první svátky bez rodiny se zarazila. Bylo to nejhorší období pro vzpomínání, lůstost a vztek. Trávila Vánoce s Derrym, protože oba dokázali pochopit, když se při koledách a dárcích objevily v očích slzy. Ale teď na to nechtěla myslet. Slzami nikomu život nevrátí.

Zatlačila na víčko lékovky, a to odskočilo a spadlo na zem. Hawk se pro ně automaticky sehnul. Všiml si smutku a... odhodlání v Angelininých očích. Přemítal, co asi způsobilo takový žal.

Nebo to jen tak předstírá? Objevila moji Achillovu patu tam, kde ostatní ženy neuspěly? Vycítila, že nedokážu respektovat nic kromě snahy vyhrabat se z díry, do které tě život hodí?

„Díky,“ pronesla Angelina napjatě a vzala víčko z jeho hubených prstů.

„Žijete s Derrym dlouho?“ zajímal se.

„Tři roky.“

Pohodila pilulkou v dlani.

„Během léta a o prázdninách,“ upřesnil Hawk a snažil se o maximálně neutrální tón. Přesto v něm zaznělo něco, co ji přinutilo zadívat se na něj pozorněji.

„Derry vám to neřekl? Vyrostli jsme spolu.“

„Ano, ano, zmínil se. Velmi praktické.“

Pokrčila rameny. „Naše rodiny bydlely vedle sebe při letních prázdninách a naši otcové se přátelili.“

„Ale většinu času trávíte v Seattlu?“

„Jsem americká občanka.“

„Až si ho vezmete, tak se to změní.“

„Vezmu koho?“ vyděsila se Angelina.

„Derryho přece.“ Pozoroval ji chladně.

Její odpověď přesně čekal. Jasně popřela vztah s Derrym. Jak pohnula hlavou, pronikl z jejích vlasů jemný závan vzrušující vůně. Útroby mu sevřela touha, ale nedal nic najevo.

Muž, který takovou věc projevuje navenek, je blázen. Hawk už není blázen od svých osmnáctých narozenin.

„Derry je pro mě jako bratr,“ ozvala se Angelina.

„Rozhodně ne pokrevní,“ doplnil ironicky.

Odvrátila se a položila lék vedle sklenice s vodou. S úzkostným výrazem se zahleděla do haly.

„Je v pořádku,“ uklidňoval ji. „Co by se mu taky mohlo stát v koupelně?“

„To byste se divil.“

S trpkým úsměvem si vzpomněla na vlastní neobratnost před třemi lety, kdy poprvé prosadila svoji nezávislost a vydala se s berlemi do koupelny. Nakonec musel přijít Derry a rozplést ji. Byla mu tehdy vděčná za starost ve tváři, když ji objevil visící nad umyvadlem a berle zaseklé za toaletou. Naštěstí byla zraněna jen její hrdost a i tu Derry spasil svou věcnou pomocí.

Hawk zahlédl její prchavý úsměv a okamžitě ho napadlo, kolikrát asi laškovala s Derrym ve sprše nebo ve vaně.

Ano, existuje spousta zábavných způsobů, jak se můžete dostat v koupelně do problémů, táhlo mu hlavou. Ale kdyby o tom přemýšlel, pravděpodobně by jeho touha vyplula na povrch, takže radši obrátil pozornost jinam se sebeovládáním, díky němuž se stal špičkovým automobilovým závodníkem a v současné době nelítostným obchodníkem.

„Mám se za ním podívat?“ zeptal se nedbale, ale jeho oči přitom tak potemněly, že vypadaly téměř černé.

Angelina zaváhala.

„Mohl byste?“ odpověděla tiše.

„Berle dokážou natropit pěknou neplechu.“

Hawk s ní cestou přes halu v duchu souhlasil. Sám byl na berle odkázaný dvakrát, pokaždé po havárii při závodu. Jednou jen na pár dní, ale podruhé to

trvalo devatenáct týdnů. Kromě měsíců, které následovaly po jeho osmnáctých narozeninách, neznal horší období než to, kdy musel chodit o berlích.

Derry už mu šel halou naproti. Zatvářil se překvapeně.

„To mi to trvalo tak dlouho?“

„Ani ne, to jen Anděl byl trochu nervózní.“

„Anděl? Ach, Angie.“ Derry se zatvářil nejistě a pak tiše pokračoval. „Nemá ráda, když jí někdo říká Anděli.“

„Já vím.“

„Tak proč...“

„Na to si zvykne,“ houkl Hawk přes rameno. „Jako já si zvykl na jestřába.“

Do kuchyně se vraceli mlčky. Když se Derry objevil, Angelině se evidentně ulevilo. Zvedla lék a sklenici s vodou.

„Až do dna,“ vybídla ho.

Derry se zašklebil, ale pilulku převzal.

„Jedl jsi něco?“ vyzvíдалa.

„Samozřejmě. Nejsem tak úplně bezmocný, abys věděla.“ Lehce se dotkla prsty jeho tváře. „Jak jsi bledý,“ zašeptala. Derry přitiskl tvář k dívčině ruce. „To je v pořádku, Angie. Věř mi.“

„Udělal bys nejlíp, kdyby sis šel lehnout,“ ozval se Hawk ostře.

Znělo to jako rozkaz.

Vypadá to, že opravdu už začala dráčky do jeho mladého těla, pomyslel si Hawk vztekle. Přišel jsem právě včas.

Doprovodil mladíka k pohovce a počkal, až se uloží. Ani v nejmenším mu přitom nepomohl. Když Angelina přispěchala na pomoc, zarazil ji.

„Není žádný invalida!“ okřikl ji chladně.

„Ale...“

„Snad mi nechcete tvrdit, že jste taky frustrovaný mateřský typ,“ přerušil ji Hawk a jeho oči byly tvrdé jako diamant. „Kvo-káte a pobíháte kolem mužů ve snaze dostat je na úroveň dítěte. Nebo se snad Derry chce vrátit do dětského věku?“

Angelina sevřela rozzlobeně rty, ale než stačila tomu neo-malenému člověku sdělit, co si myslí o jeho ostrém jazyku a nedostatku soucitu, Derry se rozesmál.

„Pane Hawkinsi,“ ozval se a přitom se pokoušel narovnat polštář pod hlavou, „vy nevíte...“

„Říkej mi Hawku. Bylo mi řečeno, že to jméno mi sedí.“

Zároveň se sehnul a upravil Derrymu polštář. Jeho pohyb byl tak rychlý, že prošel téměř bez povšimnutí.

„To je pravda,“ povzdechl si Derry. „Opravdu ti sedí. Jen jsem nikdy nepoznal jestřába se smyslem pro humor. Ale taky neznám nikoho, kdo by méně kvokal a pobíhal než Angie. Je ten nejkldnější člověk, kterého znám.“

Hawk povytáhl černé obočí a pohlédl na Angelinu, jako by ji viděl poprvé v životě.

„Skutečně?“ zeptal se překvapeně.

„Samozřejmě,“ přikývl Derry. „Na doktora by měla studovat ona, ne já. Nic ji nerozhází.“

Dívka se snažila zachovat pod Hawkovým skeptickým pohledem klid, ale šlo to špatně. Věděla, že si dobře pamatuje její vzrušené reakce i strach o Derryho.

„Obávám se, že mě Hawkova zpráva o tvém úrazu přece jen trochu rozhodila,“ usmála se plaše.

Hawkův temný pohled chvíli otálel na Angelininých rtech, pak přeskočil na půvabný krk, vystupující z černého hedvábí, a sklouzl nájemné vlny zlatistých vlasů spadající jí na řadra. Angelina cítila, jak jí přitom zatrnulo a rozbušilo se jí srdce.

Kéž bych nikdy nepoznala, že pod tvrdou slupkou tohoto muže je citlivé jádro, pomyslela si nešťastně. Pak bych ho mohla snadno ignorovat, nevšímat si jeho hladových pohledů a doteků a zachovat klid, který jsem tak pracně získala.

Kontrasty a složitost Hawkova chování ji fascinovaly a zároveň znervózňovaly, vyváděly ji z rovnováhy.

Klidná? V duchu se zatvářila kysele. To sotva. Rozhodně ne v Hawkově přítomnosti.

Přistoupila k lůžku a něžně odhrnula kadeř z Derryho čela.

„Budeš spát?“ zeptala se.

Derry potřásl hlavou a vzdychl: „Tohle mi dělá dobře, mohla bys pokračovat?“

S úsměvem mu znovu hrábla do vlasů a jemně je probírala. Derry se rovněž usmála pohlédl na vysokého, tmavého muže, jehož bystrý úsudek, inteligence a otevřený projev ho zaujaly hned při prvním setkání před několika týdny.

„Tady to vidíš, Hawku,“ obrátil se k němu. „Některým mužům je příjemné, když se s nimi zachází jako s dětmi.“

„Mám ti sehnat chůvu?“ sekl Hawk sarkasticky.

„Jen když bude mladá a krásná,“ vrátil mu Derry.

„Takovým se neříká chůva, ale...“

„To je jedno,“ přerušil ho mladík chvatně. „Zatím se mě to stejně netýká. Alespoň do té doby, než se vyhrabu z těchtole sádrových zábalů.“

Neklidně sebou zavrtěl, jak hledal pohodlnější polohu. Hawk došel k nejbližšímu křeslu, vzal jeden polštář a rychlým pohybem mu ho podsunul pod nemocnou nohu.

„Díky,“ hlesl Derry. „Ten zatracenej krám snad váží víc než já sám.“

Angelina na Hawka znovu pohlédla, zmatená kontrastem mezi jeho drsnými slovy a laskavým jednáním. Oplatil jí chladným pohledem.

„Jen běžte a opečovávejte ho. Alespoň nebude myslet na kotník.“

Derry se srdečně rozesmál.

„Tohle se mi na tobě líbí. Všichni ostatní chodí kolem po špičkách, ale ty ne. Jako budoucí doktor věřím, že je na tomhle světě potřebná otevřenost.“

„Ano, ano,“ přisvědčila Angelina stroze. „V lahvičkách. Pevně uzavřených.“

Derry se zatvářil překvapeně. Pak se znovu rozesmál. Napětí z jeho tváře zmizelo, takže vypadal sotva na osmnáct místo na svých jednadvacet. Chytil Angelinu za ruku, stiskl ji a položil si ji na čelo.

„Opečovávej mě,“ vyzval ji potěšené. „Jsi skvělá. Vy oba jste skvělí. Než jste se objevili, tak mi bylo dost mizerně.“

Po těchto slovech se Angelina uklidnila. Masírovala mladíkovi čelo a snažila se uvolnit jeho napětí. Při každém pohybu cítila v zátylku Hawkův temný, záhadný pohled.

Derry zavřel oči a pod jejími dotyky začal zhluboka, uvolněně dýchat.

„Tvoje ruce jsou stejné jako ty, Angie,“ mumlal. „Laskavé, uklidňující. Pomůžeš mi?“

„Samozřejmě,“ řekla konejšivě. „Ale máš spoustu práce!“

„Ted' je léto, a jediné, co potřebuju, je načerpat dostatečnou zásobu barev a sluneční záře.“ Derry malátně otevřel oči. „Díky,“ pronesl chraplavě.

Uklidňující pilulka evidentně začínala působit. Díval se z Angeliny na Hawka.

„Kdy chceš... začít... s tou velkou cestou?“ Začínal mít potíže s artikulací.

„Asi až zítra,“ ozval se Hawk. „Dokud nebude mít Angelina jistotu, že se o sebe postaráš, její srdce zůstane u tebe.“

Dívka zvedla hlavu. „O čem to mluvíte?“

Derry ho pohled se vrátil k Angelině. Zamrkal, jak mu padala víčka, a snažil se překonat účinek léku.

„Vezmi Hawka... kolem,“ podařilo se mu vykoktat. „Já... nemůžu.“

Zírala na Hawka s překvapením v ohromných očích.

„Chápete, co má na mysli?“ zeptala se s obavami.

Derry slyšel její hlas jako v mlze, jak ztrácel vědomí. Měl by jí vysvětlit, že je důležité, aby Hawkovi pomohla, ale jazyk už odmítal tvořit slova. Najednou si

uvědomil, jak zeslábl. Něco jako panika zachvátilo jeho tělo i hlas a začal bojovat s tlumícím účinkem léku.

„Angie?“

Ucítila, jak se jeho svaly pod jejíma rukama vzepjaly. Začala k němu rychle mluvit, protože si vzpomněla na vlastní pocity bezmocnosti v nemocnici před třemi lety, na pády do temnoty, které jí braly i sílu křičet.

„Nebojuj s tím!“ zavelela rázně. „Slyšíš mě, Derry? Uvolni se, uklidni se. Všechno je v pořádku.“

„Mohla bys... Hawka.“

„Postarám se o něj,“ pronesla chlácholivě. „Jen spi, Derry. Jsem u tebe.“

Hladila ho po čele a po tvářích a snažila se ho zklidnit.

Derry ještě jednou pootevřel oči a na okamžik se na ni zahleděl. Zhluboka se nadechl, pomalu kývl hlavou a přestal bojovat. Teprve v tu chvíli si uvědomila, že Hawk jí pomáhal zadržet Derryho, aby se nepokoušel posadit.

„Díky,“ obrátila se na něj tiše. „Myslím, že teď už bude klidný. Jen mu došlo, že ten lék je silnější než on, a ta bezmocnost je děsivá.“

Při vzpomínce na stejné pocity sevřela ruce v pěst.

Hawkovi to neuniklo. Vzal její drobnou ruku do dlaní a jemně otvíral sevřené prsty. Pohlídl je a překvapilo ho, jak jsou chladné.

„Derry je stejně silný, jako je milý,“ hovořil k ní, zatímco jí zahříval ztuhlé prsty svými dlaněmi. „Bude v pořádku.“

Horko Hawkovy kůže bylo téměř šokující. Zvedla oči a setkala se s tvrdým jasným pohledem, který si ji... měřil. Nebyl zdaleka tak konejšivý jako pomalý rytmus jeho rukou, vnášejících teplo do jejích. Najednou si připadala hrozně zranitelná, jako by byla nahá, vystavená vanoucímu severáku.

Jemně vyprostila ruce a otočila se opět k Derrymu, aby mu masírovala čelo. Tentokrát byl však kontakt důležitější pro ni než pro něj. Hawk ji tiše pozoroval, sledoval každý pohyb jejích rukou, její oči, poslední paprsky zapadajícího slunce, které jako pohazení sklouzly po jejích plavých vlasech. A ze všeho nejvíc jeho oči přitahovala pomalu se zvedající a klesající řadra pod tmným hedvábím.

Skutečnost, že ji chce, ho nepřekvapila. Ale to, že ji chce utěšit, ho vyvedlo z míry.

Čím dříve ji dostanu do postele, tím líp. Ještě jsem neviděl lepší herečku – dokáže předstírat sílu i zranitelnost tak přesvědčivě. Tak snadno.

Jen tam přestane hrát. Konečně se oprostím od jejího kouzla a lží.

„O čem to Děny mluvil?“ ozvala se Angelina po několika minutách ticha.

„Myslíte tu velkou cestu?“

Aniž zvedla zrak, souhlasně přikývla. Tím pohybem rozvlnila své bohaté kadeře. Hawk zatoužil omotat si jeden pramen kolem prstu a pak uvolnit a polaskat ten proužek hedvábných a zářících vlasů v dlaních.

„Nikdy jsem v těchto oblastech nebyl,“ spustil na vysvětlenou. „Upřímně řečeno, nevím o venkově nic. Než začnu budovat exkluzivní domy, musím mít jistotu, že můžu kupcům nabídnout víc než jen nákladné stavby.“

Angelina čekala, prsty v klidu, ale v duši bolest. Při představě, že *Eagle Head* by se měl prodat, se jí chtělo plakat, křičet nebo prosit Hawka, aby ho nekupoval. Bohužel to však byla jediná možnost, jak mohl Derry uhradit osmileté studium a praxi chirurga, po které toužil. Angelina mu nemůže stát v cestě. *Eagle Head* milovala, ale Derry byl pro ni důležitější.

„Takže tady začíná váš úkol,“ pokračoval Hawk bezvýrazně. „Budete mi dělat průvodkyni.“

„Cože?“ zvolala dívka v obavě, že mu dobře nerozuměla.

„Derry je teď v takovém stavu, že bude rád, když se dohra-be do auta, nemluvě o člunu,“ reagoval Hawk věcně.

Angelina strnula.

„Pohyb po pláži je absolutně nemožný,“ navázal Hawk. „Zvlášť po těch stezkách na útesech.“ Angelina neodpovídala.

„Derry tvrdil, že byste to zvládla.“ Podíval se na ni zblízka. „Nakonec mě i přesvědčoval, že jste lepší rybář než on. Prý vaříte jako evropský šéfkuchař a znáte všechna nejlepší místa v okruhu sta kilometrů.“

„Přehání.“

Pokrčil rameny. „Jak myslíte.“ Dívka hleděla na Derryho.

Hawk dodal chladně: „Jistě chápete, že nemůžu kupovat zajíce v pytli. Když nebude cesta, nebude ani koupě. Je mi to líto, ale takový už je život. Nic není zadarmo.“

Pozorně sledoval, jaký dopad mělo jeho prohlášení.

Žádná cesta. Žádný prodej. A žádné peníze za jejich pětadvacet procent podílu na pozemku. Derry o tom Hawka informoval. Ten se domníval, že je to úhrada za prokázané služby. Jak jinak by si mohla Angelina dovolit tři měsíce dovolené ročně? Někdo jí určitě platí za společnost. Pětadvacet procent na *Eagle Headu* není špatný plat za tříletou „práci“.

Angelina naštěstí neviděla Hawkův cynicky hodnotící pohled. Sledovala bolestné stíny a vyčerpanost pod Derryho opálenou kůží. Vypadal velmi mladě, ale

věděla, že ve skutečnosti není. Nikdo, komu se podařilo přežít havárii před třemi lety, už nemohl být mladý. Nezkušený možná. Mladý ne.

Povzddechla si.

Derry si musí Hawka hodně cenit, když mě slíbil jako průvodkyni, pomyslela si nešťastně. Určitě si všiml Hawkovy osamělosti pod drsným povrchem. Je jako smutný jestřáb plachtící v chladném vichru. Síla, vznešenost a temnota, oči, které člověku vidí až do duše.

Chvilku zaváhala s rukou nad Derryho hlavou a pak ho znovu začala konejšivě hladit.

Nakonec nevidím důvod, proč Hawkovi neukázat pěkná místa na Severozápadním pobřeží. Stejně bych strávila léto pendlováním mezi ostrovem a pevninou. Alespoň přispěju ke splnění Derryho snu.

Pohlédla na Hawka a vůbec ji nepřekvapilo, že ji stále pozoruje.

„Jak dlouho mě budete potřebovat?“ zeptala se klidně.

Hawkova ústa vytvořila cynickou křivku. *Bude stačit tak jedna nebo dvě noci, to si piš.*

Tahle myšlenka však nedošla dál než k jeho zúženým očím. Když promluvil, zněl jeho hlas mírně, bez jakékoli emoce.

„Maximálně šest týdnů. Víc si nemůžu dovolit. Mám rozdělaných několik dalších obchodů.“

Lehce se zamračil. Za šest neděl by měl dát dohromady řadu nákupů a prodejů zboží a pozemků. Pak bude buď o hodně bohatší, nebo začne zase od začátku. Obě varianty jsou stejně vzrušující.

Právě to ho na jeho práci přitahovalo. Nešlo mu o peníze, ale o dobrodružství, napětí. Od té doby, co přestal závodit, několikrát vydělal i tratil značné částky. Samozřejmě že dával přednost vítězství před havárií. V obou případech však pracuje hladina adrenalinu. Nekonečný vzrušující cyklus, který mu potvrzuje, že je naživu.

„Šest týdnů,“ opakovala Angelina bezbarvě.

„S přestávkami. Budu přijíždět a odjíždět. Můžeme si připravit předběžný harmonogram. Navrhnete mi zajímavé lokality a dohodneme ideální časový rozvrh.“

Zamyšleně pokývala hlavou.

„Nemůžu ale nic slíbit, dokud si všechno pořádně neprohlédnu. Jinak žádný nákup.“

Pohlédla na Derryho. Navzdory barbiturátové cloně se zavrtěl a vydal slabý zvuk. Zdálo se, že bolest úplně nezmizela. Vzpomněla si, kolikrát takhle Derry

seděl u její postele, hlídal její nepokojný spánek a naslouchal sténání, když podvědomí uvolnilo obrannou slupku, do které zabalila své pocity. Tolikrát ji při probuzení povzbuzoval jeho úsměv a slova *dneska vypadáš mnohem líp*.

O pomoci pro Derryho se nediskutuje. Ať ji Hawk potřebuje na šest týdnů nebo šet let, bude tam.

Něžným pohybem odhrnula Derrymu kadeř plavých vlasů z čela.

„Fajn,“ hlesla tiše, aniž se na Hawka znovu podívala. „Udělám všechno, co bude třeba.“

d 5

Venku bylo ještě šero, do úsvitu zbývala téměř hodina. Angelina se tiše pohybovala po kuchyni, balila sendviče a obracela proužky slaniny na pánvi. Když zaslechla ťukání Derryho berlí v hale, ukrojila několik dalších pěkných plátků a přihodila je na pánvičku.

„Vstáváš brzy,“ otočila se s úsměvem na vcházejícího mladíka. „Probudila jsem tě?“

„Ne.“

Derry se zašklebil bolestí. Obvykle býval po ránu plný života a legrace. Jeho současná reakce Angelinu přesvědčila, že kotník se stále ozývá.

„Jak ses vyspal?“ pohlédla mu pátravě do tváře.

„Je to na baterky,“ zafuněl. „Jsem hrozně rozlámanej.“

Pod rozcuchanými plavými kudrnami vypadal na šestnáct.

„Je to na tobě vidět. Pomerančový džus?“

Derry zívá a jednou rukou si protřepal vlasy.

„Ano, díky.“ A s nadějí v hlase se zeptal: „A co kafe?“

„Posaď se. Všechno ti přinesu.“

Zatímco se belhal k malému stolku, od kterého byl výhled na úžinu, Angelina rovnala na podnos konvici s kávou, džus, tousty a domácí zavařeniny. Ty dostali od paní Careyové, sousedky, která vyráběla nejlepší marmelády na ostrově. Před dvěma měsíci si při hledání kočky zlomila nohu, takže Angelina si ji přibrala do péče. „Kde je Hawk?“ zajímal se Derry, když pokládala podnos.

„Telefonuje.“

Zavrtěl hlavou. „Nějak to s tou prací přehání. Ještě se ani nerozvedlo.“

„Volá do Londýna.“

„To bude asi kvůli tomu ostrovu, který chce koupit.“

„Celý ostrov?“

„Jo. Chce tam vybudovat těžební zařízení.“ Chvilku zaváhala a pak se vrátila ke sporáku. „Musí mít hodně peněz,“ dodala.

„Určitě. Když jsem v bance žádal o jméno potenciálního kupce na *Eagle Head*, dostal jsem jen Milese Hawkinse. Starý Johnston zářil jako vánoční stromeček. Mluvil o Hawkovi jako o *mezinárodní finanční kapacitě*.“

Několikrát se dlouze napil vonící kávy. S žádostivým povzdechem pohlédl na konvici. Angelina se usmála a doplnila mu šálek.

„Zvláštní je,“ pokračoval mladý muž, „že se Hawk nechová jako boháč.“

Pokrčila rameny a otočila se ke škvířící slatině.

„Jak se chovají boháči?“ zavolala od plotny.

„Vždyť víš. Rozhazovačně. Mají soukromá letadla a jejich auta jsou rychlejší než světlo.“

„Jako Clarissa?“

Derry se zarazil a pak vzdychl. „Jo. Ta byla trochu jiná, nemyslíš?“

Potlačila úsměv. „Řekla bych ti jaká, ale radši si to nechám pro sebe. Díkybohu jsi ji včas prohlédl. Byla skvělá, to jistě, ale měla inteligenci škeble.“

„Teď jsi ublížila škeblím,“ opáčil Derry s komickým výrazem v obličeji.

Angelina se rozesmála a začala vyndávat opečenou slaninu na talířky.

„Kolik vajec?“

„Pět.“

„Ty máš ale hlad!“

„Nezapomeň, že jsem včerejší večeři zaspal.“

„Hmmm,“ zamumlala dívka a čarovala nad talířem.

Večer si zapamatovala dobře. Připravila seznam potřebných činností a přibližný časový rozvrh. Hawk přelétl papír očima a odložil ho stranou. Pak se jí podrobně vyptával na všech sedmatřicet bodů, které viděl necelou minutu. Jeho dotazy byly stručné a podnětné a po hodině se cítila naprosto vyždímaná. Když měl pohromadě všechny informace, které potřeboval, bez pohledu do seznamu sepsal cestovní plán, podal jí několik tisíc dolarů na nutné výdaje a odkráčel. Následujících šedesát minut strávil telefonickým hovorem s Tokiem ohledně výměnného obchodu.

Při dopadu na rozpálenou pánev vejce zasyčela. Angelina je hbitě míchala a doplňovala koření.

„Dáš si žampiony?“ zavolala na Derryho. „Jasně,“ ozval se okamžitě.

Omeleta nabývala na objemu a leskla se roztaveným sýrem. Ve chvíli, kdy ji přeložila na polovinu, zazvonil nastavený minutník. Sesunula omeletu na nahřátý talíř a vzápětí vytáhla z trouby plech posázený teplými křupavými rohlíky. Místností se rozšířila lákavá vůně pečiva a kouřící omelety.

Derry se potěšené usmál.

„Díky, Angie,“ řekl tiše, když před něj pochoutku přistrčila. „To je lahoda.“

Ochutnal a vzdychl: „Clarissa měla pravdu v jedné věci.“

„Ano?“

„Kvůli tobě si nenajdu žádnou jinou ženskou.“

Srdečně se rozesmála a laškovně mu pocuchala hřívu. Pak se znovu vrátila ke sporáku – a málem vrazila do Hawka.

„Ach, vy jste mě ale vyděsil!“ vyhrkla a tvářila se vyplašeně. „Chodíte jako duch.“

Hawk se na ni chladně podíval. Jeho tvář vypadala neobvykle tvrdě a oči hleděly strnule.

Angelina chtěla ustoupit, ale Derryho noha v sádře tomu zabránila.

„Spal jste dobře?“ zapátala v Hawkově tváři.

„Tak jako vždycky.“ Jeho hlas byl stejně studený jako oči, kterými si ji měřil. Otočil se, vzal do ruky hrneček a z konvice nalil vonící černou tekutinu. Když se napil, zahlédl přípravky na omeletu, malebně rozprostřené po stole.

„Posaďte se,“ vyzvala ho Angelina kvapně. „Kolik vajec?“

„Nedělejte si starosti,“ zabručel temně. „Nemám chuť nechat se rozmazlovat od ženské.“

Derry vydal jakýsi kuckavý zvuk, který přešel do upřímného smíchu. Angelina na okamžik sevřela rty. Přála si, aby jí Hawkovy uštěpačné poznámky připadaly stejně zábavné jako Derrymu. Zatím je ale považovala za osobní útok.

„To je hloupost,“ přešla rychle ke sporáku. „Tak kolik?“

„Šest.“

Překvapeně se otočila. Změřila si Hawka od hlavy k patě a uvědomila si, že je mnohem větší, než jí utkvělo v paměti. Musel mít něco přes sto devadesát – šlachovitý, drsný a velmi mužný. Ležérní oblečení zdůrazňovalo jeho proporce mnohem lépe než klasické třídičné šaty, které měl včera. Černý pulover, který dokonale obepínal jeho pevný hrudník, měl irský vzor. Hawk najednou vypadal neuvěřitelně velký, jako by rameny dokázal zakrýt slunce. Vybledlé džíny seděly

dokonale na svalnatých stehnech a měkké semišové mokasíny mu příjemně obepínaly nohy.

Dívčinu pozornost však zaujala především síla vyzařující z jeho těla, útlá linie boků a pasu rozšiřující se k širokým ramenům.

„Všechno zapnuto?“ zeptal se Hawk tiše, aby to Derry neslyšel.

Zarděla se. „Všechno kromě vaší pusy,“ odsekla. Hawk zkrivil ironicky ústa.

„Ale vy nejste,“ zamumlal. „Cože?“

„Zapnutá.“

Zalétla pohledem dolů a zjistila, že ve spěchu nedopla zip na džínách. Úzkým otvorem vykukoval okraj hedvábných světle oranžových kalhotek. Prekérní situace a zmatek nakonec způsobily, že se rozesmála. S úsměvem na tváři zatahla zip, otočila se ke stolu a začala rozbíjet vajíčka do mísy.

Hawk si všiml jejího zkušeného přístupu. Ani ho nepřekvapilo, že jí to jde tak od ruky. Muži si potrpí na dobré jídlo a Angelina patřila evidentně k ženám, které si zakládají na tom, že chtějí muže potěšit. Lokl si silné kávy a napadlo ho, čím ještě asi dokáže muže oblažít. Ta myšlenka v něm probudila záchvěv temné touhy. Jemněji zatlačil do pozadí, protože došel k názoru, že jeho zvědavost zřejmě nebude v nejbližší době uspokojena. Rozhodně ne dnes.

Tak jako srna dokáže plavně klikovat před honícími psy, tak se pravděpodobně i Angelina umí kroutit a zdráhat, dráždit a vábit, a přitom zůstat nedostižná. To mu v žádném případě nevadilo. Tím se nevyhnutelný konec lovu stává sladší a žhavější.

Beze slova spořádal nadýchanou šřavnatou omeletu. Z křoupavých rohlíčků se ještě kouřilo a džemy chutnaly víc než skvěle.

Nad úžinou se mezitím objevily první známky svítání, které pozvolna měnily temnotu ve světélkující stíny černé a šedé barvy. V místnosti bylo slyšet jen tiché cinkání příborů o talíře, jemné ťuknutí kávové konvice o stůl, vrzání židle, jak se Derry zavrtěl, a měkké Angelininy kroky, když se připojila ke stolu. Poklidná atmosféra prostupovala Hawkovými bariérami stejně tiše a nenápadně jako úsvit. Takovou snídani nezažil už dlouho. Obvykle jedl sám. Pokud s ním byla nějaká žena, většinou se pokoušela o konverzaci, slova a zase slova, jako by se snažila zaplnit prázdnotu rána, která přicházela po ukončeném lovu. Takové zoufalé žvatlání ho nezajímalo. Být s lidmi, kteří po něm nic nechtějí, bylo pro něj nezvyklé a uklidňující.

Pak zaslechl vlastní myšlenky. Sevřel rty a odsunul prázdný talíř.

Co si to tu namlouvám? ptal se sám sebe ironicky. *Samozřejmě že po mně něco chtějí. Peníze.*

Angelina mě nebude provádět po ostrově z křesťanské lásky. Když koupím Eagle Head, dostane za svoji námahu dobře zapláceno. A i kdybych nekoupil, může získat slušnou sumičku z cestovních výloh.

To samé platí o Derrym.

Ani to mu nijak zvlášť nevadilo. Takhle se přece hraje a on to zná už od svých osmnácti. Tehdy pochopil, že snažit se o poctivý a citlivý přístup ve světě lži je bláhovost.

Angelina dojedla malou omeletku a začala sklízet ze stolu. Derry vyhlédl na zátoku. Světla přibývalo. Drobné třpytné záblesky pokropily čluny sportovních rybářů, připlouvající po řece.

„Nechte to nádobí!“ zavolal na Angelinu. „Prošvihnete příliv.“

„Už se stalo,“ povzdechla si.

Hawk postřehl lítost v jejím hlase.

„Vy opravdu rybaříte?“ zeptal se překvapeně.

„Je to moje největší hobby.“

„A je taky moc dobrá,“ přidal se Derry. „Lepší než já. Ví, kde jsou nejlepší místa, jak hluboko jsou ryby, jakou návnadu použít...“

„Stačí, stačí,“ přerušila ho suše. „Hawk evidentně není rybář.“

„Co to povídáte?“ ozval se pobouřeně.

„Když jsme měli vyrazit na vodu, tak jste telefonoval.“

„To byl obchod.“

„Jak jsem konstatovala, není rybář,“ dodala stručně a jasně. „Pokud jste opravdový nadšenec, nic vás nemůže zastavit v cestě za ranním lososem.“

Derry se zakuckal.

„Netrap ho, nikdy nechytil lososa, tak neví, o co přišel.“

Pohlédla na Hawka a zjistila, že ji se zájmem pozoruje. V tajuplném šerosvitu měly její oči temně zelenou barvu a zářily uprostřed svatozáře zlatoplavých vlasů.

„Lovil jste vůbec někdy ryby?“ zeptala se, když brala ze stolu jeho talíř.

Hawkovi se vybavila vzpomínka na malou vodní nádrž na farmě, kde vyrůstal. Jeho otec využil každou volnou chvíli, o kterou ošidil nekonečné povinnosti na nepřehledném rentabilním hospodářství, a vzal ho k vodě. Jednou z mála příležitostí, kdy zastihl otce s úsměvem na tváři, bylo, když z kalné vody vytáhl pětikilového sumce.

„Jednou nebo dvakrát jsem to zkusil,“ podotkl chraplavě, téměř lítostivě.

Změna zabarvení jeho hlasu stáhla Angelině hrdlo. Všimla si, jak mu po tváři přelétl dojemný stín, vyvolaný vzpomínkami, který mu na okamžik zjemnil tvrdé linie kolem úst. Bez jakéhokoli varování ucítila za víčky slzy. Vycítila, že Hawko-

vy vzpomínky jsou stejně osamělé, složité a někdy i kruté jako on sám. Tak ráda by ulehčila hořkosti, pomohla laskavosti a obohatila jeho složitost všemi emocionálními barvami. Překvapilo ji, že navzdory občasné krutosti a cynismu se ho nebojí. Určitou dobu po havárii se ke svému okolí chovala podobně. Ale to pominulo a teď se cítí očištěná.

Pohlédla do temných očí, které byly tak blízko. Prsty jemně promnula vidličku uchovávající v sobě ještě teplo Hawkova těla.

„Letos v létě si určitě chytíte lososa, to vám slibuju,“ řekla tiše.

Než mohl odpovědět, rychle se otočila a začala skládat nádobí do myčky. I když propásli příliv, přála si co nejrychleji vyrazit na vodu.

„Připraven?“

Hawk stál zamyšleně a stále si ji prohlížel, už od chvíle, kdy mu rozechvělým hlasem slíbila lososa. Postavil prázdný šálek na stůl.

„Jsem připravený už od osmnácti let.“

d 6

Při těchto slovech získala Hawkova tvář navyklý uzavřený výraz, ukrývající myšlenky i pocity hluboko za mahagonovou maskou. Mlčky pomáhal vynášet věci do auta. Bylo jich požehnaně. Hromada rybářského náčiní, oblečení a potravin a nakonec i skicák, který Angelina na poslední chvíli hodila nahoru.

„Chystáme se na Aljašku?“ zeptal se pobaveně.

„To není špatný nápad,“ odvětila zamyšleně. „Vždycky mě tam něco táhlo.“

Hawk po ní vrhl podmračený hodnotící pohled.

„Ale letos to nemám na programu,“ doplnila.

Začala přerovnávat zavazadla tak, aby se dal zavřít kufr auta. Hawk jí přispěchal na pomoc, ale pak ho zarazil ostrý, divoký křik orla zdravícího svítání. Vzhlédl k obloze a temným zrakem pátral po dravci. Kolem se mihl černý stín, křídla rozepjatá a pařáty napřažené. Oběť byla ukrytá ve vysoké trávě, ale to nebyl pro orla žádný problém. Umírající kořist přikryl křídly, aby na ni nebylo vidět. Pak jeho bystrý zrak utkvěl na dvojici stojící tiše opodál. S rozzlobeným zavřeštěním se znovu vznesl a přemístil úlovek do koruny stromu.

Oblohu mezitím zalily jemné transparentní barvy úsvitu. Za zátokou se matně rýsovalo zubaté pásmo pohoří jako fragmenty noci – černé a přitom podivně zářící. Kolem několika bílých naducaných obláčků vystřelovaly šarlatové a posléze zlatisté paprsky. Hawka překvapil náhlý radostný pocit. Zvrátil obličej ke slunci a nechal se omývat jeho teplem. Od té doby, co odjel z farmy, strávil příliš mnoho času v budovách. Ani si neuvědomil, jak mu chyběla volná příroda.

Angelina postřehla blažený výraz v jeho tváři a tělem jí projel záchvěv touhy. Ten pocit ji šokoval.

Něco takového by mě nemělo překvapit. Po Grantově smrti jsem se rozhodla pro život. Láska a touha jsou jeho přirozenou součástí. To, že jsem neměla tři roky zájem o muže, neznamená, že ho nebudu mít nikdy.

Přestože si přiznala, že ji Hawk silně přitahuje, uvědomila si současně, že by ji mohl krutě ranit. Tak drsného muže ještě nepotkala. Ale pod tvrdou slupkou cítila potřebu krásy, tepla a... lásky. Jinak by ji rozhodně nezajímal.

Věděla však jistě, že nemá žádnou záruku, že to bude právě ona, kdo jeho skořáčku rozlouskne. Byl příliš silný. Žil dlouho sám.

Stejně jako ona.

Mám chuť riskovat svůj těžce vydobytý klid kvůli člověku, který už třeba vůbec nevěří v lásku?

Přibouchla kufr a ostrý kovový zvuk vrátil Hawkovu pozornost k zemi. Angelina se zatím usadila uvnitř. Po chvilce zaváhání se nasoukal za volant a neměl zájem rušit světléklující ticho svítání v Britské Kolumbii. Dívka seděla mlčky a evidentně rovněž vychutnávala klid a barevnou záři oblohy.

Zaparkovali u přístaviště a vystoupili do hejna štěbetavých racků a vůně moře. Začali vynášet zásoby. Když Angelina spatřila Hawkovu loď, zastavila se překvapeně uprostřed můstku. Jachta měla přes deset metrů a štíhlé boky. Připomínala silné italské motorové čluny. Na první pohled jí bylo jasné, že bude nádherně klouzat po vlnách, s lehkostí jestřába plachtícího na vzdušných proudcích.

„Je nádherná,“ vydechla okouzleně. „Jak se jmenuje?“

„Ještě jsem jí žádné jméno nedal.“

Uvědomila si, že loď je úplně nová, vyleštěná a zářící jako slunce vstávající z moře.

„Tak se neukvapte. Může dostat jen jedno jméno, a tahle si zaslouží to nejlepší.“

„Protože je hezká?“ Vyskočil bez zaváhání na nablýskanou palubu.

„Není hezká.“ S uznalým pohledem přelétla půvabné linie. „Je překrásná. Dokonalá souhra tvaru a funkčnosti. Nic nechybí, nic nepřebývá.“

Hawk se ohlédl přes rameno. Ani si toho nevšimla. Měla oči jen pro ladnou bílou loď.

Sarkasticky zkřivil ústa. „A taky pěkně drahá.“

Vrhla na plavidlo ještě jeden dlouhý pohled a povzddechla si. „Jo, jo. O tom nepochybuju. Italové dokážou svoji práci dobře ocenit. Umíte to řídit?“

„Závodil jsem na člunech.“

„Myslela jsem, že jste jezdil v autě.“

„Oboje. Za auta je víc peněz.“

„Jsou taky nebezpečnější, ne?“ zajímala se.

Zúžil oči.

„Je pro vás nebezpečí atraktivní?“

„Ne.“

„Spoustu žen přitahuje.“

„Opravdu? Proč?“

Hawk něco zachrčel. „Adrenalin, zlato. Ubezpečí je, že jsou naživu.“

„Nebo že něco jiného už zemřelo,“ podotkla a její oči byly velké a temné. Vzpomínky ji začaly dusit.

Hawk postřehl vyplašený výraz, který jí přelétl po obličeji. Pak si přehodila zavazadlo v ruce a vystoupila na palubu, jako by se nic nestalo.

Uvědomil si, že se opravdu nic neděje. Pokud má Angelina problémy, nejsou nové. Zřejmě už se staly nedílnou součástí jejího života, stejně jako jeho vlastní. Nebo to jen hraje. S pokrčením ramen pustil tuhle záležitost z hlavy.

Hra nebo skutečnost – je taková, jaká je. I zvířata sebou škubou ve spánku, když se jim zdá, že je honí nepřítel.

„Předvedu vám, jak se s člunem zachází, až vyjedeme ze /ilivu. Jestli budete chtít,“ obrátil se k mladé ženě.

„To budu. Navíc je to jediná možnost, jak byste mohl něco ulovit.“

Hawk pozvedl temné obočí v tiché otázce.

„Na takovéhle lodi nemůžete chytat sám,“ vysvětlovala. „Někdo musí stát u kormidla, zvlášť když bojujete s velkým lososem, voda kolem je přecpaná ostatními plavidly a začíná příliv.“

Společně přemístili zavazadla na palubu. Ve chvíli, kdy se jachta odpoutala od mola a vyrazila do silného proudu Campbell River, slunce se vyhouplo nad horský hřeben. Po levé straně přecházela rovina, sem tam porostlá stálezelenými jehličnany, do zalesněného pohoří, napravo úzký proužek země jako vypláznutý jazyk odděloval moře od přílivových vln.

Nedaleko startoval malý hydroplán. Motor se rozeřval, jak nabíral stále větší rychlost, až se zdvihl k jasné modré obloze. Hawk vše sledoval letnými pohledy od kormidla. Jakmile minuli poslední bóji s označením omezené rychlosti, přidal na obrátkách. Loď klouzala lehce a za sebou nechávala stříbřitou čáru v modrozelené vodě. Přesto nevyužil její maximální kapacitu, protože po pravé straně bylo nahuštěno množství rybařících plavidel. Z jejich boků a zádí trčely pruty, ohnuté jako biče pod vahou návnad.

„Tady to vypadá jako dokonalý rybářský ráj,“ poznamenal Hawk.

Angelina se usmála.

„To je Francouzova zátoka,“ oznámila zvýšeným hlasem, aby překřičela hučení motoru. „Než postavili přehradu, Campbell River se tady na jaře rozlévala a vedle ústí vyhlodala obrovský otvor.“

Hawk se letmo ohlédl přes rameno. Neviděl ani přehradu, ani otvor.

„Lososi tudy plavou z moře,“ ukázala dívka směrem k rybářské oblasti. „Údajně se tady po dlouhých letech v oceánu aklimatizují na říční vodu a čekají na správné signály, které je povedou proti proudu řeky.“

Hawk si prohlížel její profil s netajeným zájmem a lačností. Několik pramínků vlasů, které se jí uvolnily z jednoduchého copánku, zářilo ve slunci jako bledé plameny. Zaujala ho harmonická linie čela, nosu a brady, která, ačkoli pevná, vůbec nepůsobila nežensky.

Když se k němu obrátila, její oči byly průzračné a hluboké jako lesní tůň. Zdálo se, že své okolí ani příliš nevnímá.

„V podstatě,“ řekla pomalu, „si sem přicházejí pro smrt.“

„Mluvíte o nich skoro jako o lidech.“

„Opravdu?“ usmála se. „Většina lidí není tak odvážná. Obvykle je zajímá hlavně to, co budou mít k obědu nebo k večeři. Ale lososi jdou vstříc smrti s vyhlídkou na budoucnost.“

„Prosím?“

„Zrození. Věčný cyklus smrti a zrození smíchaný jako Campbell River a moře.“

Přes vodu k nim dolehl výkřik, následovaný francouzským žvatláním. Angelina se nahnula přes zábradlí a pátravě se zahleděla tím směrem.

„Podívejte,“ vykřikla. „Zrovna jednoho chytili!“

Ukazovala k malé pramici jakoby přišpendlené k duhově zbarvené hladině. Chytila Hawka za rameno.

„Vidíte je?“ opakovala vzrušeně. „Ta loďka vedle toho žlutého člunu. Ach, to je ale macek! Jak ohýbá prut!“

Na okamžik vnímal jen dívčinu přítomnost, její sladkou vůni a prsty zaťaté do jeho svalů. Pak zaměřil pohled směrem, kterým ukazovala. Plavidlo nemělo motor, jen muže se širokými rameny, který neustále vesloval, zatímco druhý bojoval s vířící vodou.

„Proč nemají motor?“

„Jsou z *Tyee Clubu*. Nesmí ho používat.“

„Proč?“

„Chtějí lovit lososy stejně jako první přistěhovalci –s dřevěnými vesly a přírodními návnadami, lidská síla proti síle ryby.“

Hawk přihlížel se zvýšeným zájmem. Člun se nehýbal z místa, byl jako přibitý k vodě soubojem člověka a přírody.

„Přijíždějí sem zájemci z celého světa a pokoušejí se ulovit patnáctikilovou rybu z pramice,“ pokračovala Angelina. „Když se jim to povede, stanou se členy *Tyee Clubu*.“

„Vy jste členkou?“ zeptal se tiše.

„Ano.“

„Kdo vám vesloval? Derry?“

Otázka se zařízla Angelině do srdce a vyvolala vzpomínky jako krev z čerstvé rány.

Tehdy vesloval Grant. Smáli se a žertovali a chystali se lososa vyudit pro svatební hostinu. O deset dní později byl Grant mrtev.

„O víkendech,“ začala, aniž vzala v úvahu Hawkovu otázku, „je Francouzova zátoka tak plná, že můžete téměř přecházet z jedné lodi na druhou.“

Hawkovi neunikl letmý zmučený výraz ani ignorování jeho otázky.

„Rád bych to zkusil,“ ozval se po chvíli. „Bylo by možné sehnat toho člověka, co pro vás vesloval?“

„Ne.“ Její odpověď zněla rezolutně. „Proč?“

„Nemám takovou sílu, abych v tak silném proudu udržela člun na místě víc než hodinu.“ Jeho dotaz přešla stejně jako ten první. „Mohl by s vámi jet Carlson. Je dostatečně silný, aby vydržel bojovat s přílivem kolik dní.“

„Carlson?“

„Přítel,“ odvětila tiše. „Velmi starý přítel.“ Ironicky stáhl koutek. Zajímalo ho, kolik dalších *velmi starých přátel* ještě během cesty potkají. Angelina zvedla oči.

„Chcete, abych ho o to požádala?“

„Rozmyslím si to.“ Odvrátil se.

Lehký pohyb svalu pod prsty dívky připomněl, že mu stále tiskne paži. Spěšně ji uvolnila.

„Počkáme, než toho lososa vytáhnou?“ zeptal se Hawk a ubral plyn.

„Ani ne. Může to trvat kolik hodin. Lososi bývají velmi vytrvalí. Jedině kdybyste to chtěl vidět.“

„Radši bych se vymotal z toho davu a ukázal vám, jak se řídí. Kterým směrem?“

„Na sever,“ odušila stručně. „Čím dál pojedeme, tím méně lidí potkáme.“

„To je mi sympatické.“

Jak loď nabrala rychlost, Angelina se opřela o kabinu a přivřenýma očima pozorovala hladinu před nimi. „Už jste slyšel o mrtvých hlavách?“

„Co to je?“

„Zbloudilé klády, které odpadly při přepravě dřeva. Než dostatečně nasáknou vodou a potopí se, pohupují se těsně pod hladinou.“

„To zní nebezpečně,“ trhl sebou Hawk.

„Někdy. Většinou dostanete jen studenou koupel a rozbijete loď.“

Po levé straně profičel rychlý člun a zahalil je do mlžné vodní tříště.

„Zdá se, že tomuhle nikdo o mrtvých hlavách neřekl,“ poznamenal Hawk sarkasticky.

„Zvyknete si na ně stejně jako na bouře a větrné smršti.“

„Nebo autohavárie.“

Trhla sebou, ale okamžitě se zklidnila.

„Ano. Jako havárie. Každopádně pokračujeme.“

Hawkovi neunikl bolestný záchvěv, který jí přelétl po jemné tváři.

„Jakou rychlost považujete za optimální?“ zeptal se. Angelina se pomalu rozhlédla a pozorně si prohlížela okolní moře.

„Je dobrá viditelnost,“ poznamenala. Bezvětrí. Příliv stoupá, ale ještě nevrcholí.“

Hawk porovnával její informace s vlastními vědomostmi a postřehy. Nakonec ukázala na vzdalující se člun.

„Asi takhle.“

Tmavé obočí se tázavě nadzvedlo, ale Hawk mlčel a přidal na rychlosti.

„Tady jich není tolik,“ vysvětlovala Angelina. „A většina z nich je označená.“

„Něco jako tamhleto?“ ukázal na skrumáž několika metrových polen s jasně zbarvenou trojúhelníkovou vlaječkou.

Přikývla. „Kdybychom na nějakou mrtvou hlavu narazili, tak ji označíme.“

„A proč? Jako zprávu pro pobřežní hlídku?“

„Ani nápad. Klády se vytahují a používají jako stavební dříví. Při dnešních cenách mají slušnou hodnotu.“

„A když je nikdo nevyloví?“

„Potom jsou alespoň dobře vidět a můžete se jim vyhnout i při vyšší rychlosti.“

„Nebylo by špatné, kdyby všechny životní problémy byly včas vidět,“ podotkl Hawk ironicky.

„Vlaječky mají smysl pouze tehdy, pokud dáváte pozor.“ odsekla stejným způsobem.

Řídíš se podle téhle rady? ptala se v duchu. Kolem Hawka vlaje spousta praporků a já stejně za nimi vidím muže, inteligentního a vyprahlého, žhavého a silného. To všechno je pro život cenné.

Ale i nebezpečné. I to si uvědomuji. Zřetelně.

Angelina nepodceňovala riziko ukrývající se v tomto muži. Na druhé straně se ho ani nebála. Respektovala ho. Nebezpečí je stále kolem nás, je součástí života i lásky. Chceš-li mít jedno, musíš se smířit i s druhým. Tak ji to učil Grant Ramsey... Láska a smrt.

Taková škola ji téměř zničila. Co když není dost silná, aby to riskovala znovu? Každopádně to musí zjistit.

d 7

Nasměrovala Hawka do klidné vody tím, že se dotkla jeho ruky a ukázala doprava. Během jízdy po Vnitřním průlivu se ani jeden nepokoušel překřikovat dunění motoru. Hawk zavedl jachtu do tišiny v závětrí. Přepnul motor na neutrál a chvíli pozoroval proud, který byl téměř neznatelný. Lehce vyklouzl od kormidla, a když se postavil, ocitl se tak blízko Angeliny, že ucítla vůni vody po holení. Jeho oči byly jasně hnědé s překvapivými zlatistými skvrnami. Knírek měl stejně černý jako oční panenky.

Napadlo ji, jaké by to bylo, kdyby se jí ten knírek otřel o tvář. Byl by jemný, nebo tvrdý? Či dráždivá kombinace obou?

Chladil by, nebo by hřál stejně jako jeho tělo? Horkost, která mě vzrušuje, přestože já tak na něj nepůsobím.

Intenzivně přemýšlela, až zatajila dech. Pak si všimla, že Hawkovy zorničky se rozšířily. Zřejmě si uvědomil, že ho hodnotí. Ustoupila a odtrhla zrak od tvrdé, smyslné linie jeho úst. Chtěla něco říct, cokoli, protože cítila, že si ji prohlíží stejně jako předtím ona jeho.

Nic ji nenapadalo.

Se sklopenýma očima se protáhla kolem něj a usedla za kormidlo. Hawk pochopil, že jeho přítomnost ji rozrušila. Dával pozor, aby se jí nedotkl. Rozuměl jejímu ústupu, stejně jako postřehl její hodnotící pohled.

Přestože kontroloval svou touhu, nemohl popřít náhlý zrychlený koloběh krve v žilách, adrenalin a teplo, jak lov začínal.

Nic z toho, co cítil, se však neprojevalo ani na hlase, ani na těle.

Kořist i dravec byli schopni jistého ústupu, protože věděli, že je jen dočasný.

„Řídila jste někdy něco tak silného?“ zeptal se tichým, téměř důvěrným hlasem.

Dívka stále zírala před sebe.

„Ne.“

To slovo jí připadlo nějak roztřesené. Hluboce, pravidelně dýchala, aby zklidnila zběsilý kalup svého tepu.

„Ne,“ opakovala. „Derryho člun byl asi poloviční a měl čtvrtinový výkon.“

„Byl?“

„Prodal ho před několika měsíci.“

Zapomněla se však zmínit, že bez jejího vědomí. Potřeboval zaplatit dluhy, které se nakupily během posledního roku jeho studia. Byla by mu peníze dala, kdyby tušila, že je potřebuje. Alespoň by se pokusila. Ale Derry odmítal cokoli vzít, přestože utratit peníze za jeho studium by jí způsobilo jen potěšení.

„Vy jste s tím nesouhlasila,“ konstatoval Hawk. „Byl jeho, mohl s ním udělat, co chtěl.“ Mluvila klidně. Už zase našla rovnováhu. „Ale ráda jste s ním vyjížděla na moře, ne?“ Zvedla hlavu, protože ji překvapil drsný soucit v Hawkově hlase.

„To je pravda.“

„Takže nakonec je dobře, že jsem se objevil,“ narovnal se Hawk. „Jinak byste musela prodávat své roztomilé... ehm... úsměvy..., abyste se mohla projet.“

„Lidé, s kterými jezdím, platí za víc než jen úsměvy,“ poskytla mu záměrně příležitost.

„O tom nepochybuju.“ Jeho hlas zazněl opovržlivě.

Hleděla mu netečně a beze slova do tváře.

„Mám licenci rybářského průvodce,“ dodala po chvilě chladně. Odpověď jí bylo jen překvapeně zdvihnuté levé obočí.

„Jak už jsem vás jednou upozornila, víte toho o mně zatraceně málo, Hawku.“

„Možná byste se divila, zlato,“ odušil s obvyklým sarkastickým přídechem.

Angelinu napadlo, která žena ho tak zklamala, že teď všechny ostatní považuje za bezcitné a mělké. Ale úvahy o ženách nebo ženě v Hawkově životě roztříštily její klid na tisíc ostrých střípků. Nevěděla o něm nic, ani o jeho osudových ženách či zážitcích, které se táhnou z mládí a teď je uplatňuje na ní. Nejdůležitější je, aby neztratila kontrolu nad sebou, nad svými reakcemi a rozhodnutími.

Silou vůle, jak se naučila během strašných měsíců po Grantově smrti, si vytvořila v mysli představu nejkrásnější věci na světě... Nerozvitou růži za letního svítání. Má karmínově zbarvené okvětní lístky třpytící se pod prvními slunečními paprsky. Krásu, která přežila krutou zimu a nejisté jaro, vychutnávala v zářivém klidu.

Jak jednoduché.

Růže. Vítězná a vznešená.

Po dívčině tváři se rozlila viditelná úleva a klid. S důvěrou natáhla ruce k řídícím pákám, tělo a mysl sjednocené v citlivém ocenění bezejmenné lodi.

Hawk užasle pozoroval její proměnu zúženým a očima. Cítil, že se opět dala na ústup.

Ne, nedala, uvědomil si po chvíli. Jen se stáhla dovnitř. Do bezpečí. Tam, kam na ni nemůžu.

Angelina pomalu přidala plyn. Pozorně sledovala plochu před sebou. Motory byly dokonale vyrovnané, přesně synchronizované.

S pochvalným zamručením snížila otáčky, předala řízení Hawkovi a vydala se na podrobnou prohlídku lodi. Opětně ji uchvátily její dokonalé tvary a ostrá příď zařezávající se do zelené vody a tvořící chaotické bílé pleskající brázdy na mořské hladině.

Otočila sonar a pozorovala měnící se obraz, jak se člun pohyboval po zálivu. Hawk se zvědavě zadíval na obrazovku, která vypadala jako zelená televize.

„Používal jste ho někdy na hledání ryb?“ zeptala se. „Ne.“

„Ukázala na spodní část obrazovky a potom na indikátor hloubky.

„Právě tady je asi pětaticet metrů hluboko. Mezi námi a dnem není nic... ale počkejte!“

Aniž vzhledla od lokátoru, snížila rychlost a pootočila lehce loď.

„Tam,“ ukázala na světlé čárky, které se objevily v hloubce asi patnácti metrů. „To vypadá na sledě.“

„Jak to poznáte?“

Pokrčila rameny a tím půvabným pohybem přitáhla Haw-kův pohled.

„Praxe,“ řekla prostě.

„Jak vypadají na obrazovce lososi?“ zeptal se tiše. Naklonil se kupředu, jako by chtěl lépe vidět, ale ve skutečnosti ho zajímala ona. Rozšířeným chřípím vnímal delikátní parfém, směs slunce, větru a květin. Angelina přivřela oči, protože ji zasáhlo teplo jeho těla. Myšlenky jí začaly zběsile kmitat, stěží je dávala dohromady.

„Lososi bývají málokdy u dna,“ vzdychla se na chabou odpověď.

Proč stojíme tak blízko u sebe? mihlo se jí hlavou. Nemůžu se ani nadechnout, abych do něj nevrátila.

Připadala si jako v kleci. Hawk vyzařoval spalující žár a zaplavoval ji svou mužnou vůní.

„Vy jste krátkozraký?“ zeptala se rozhodně.

„Prosím?“ Zatvářil se užasle.

„Že se musíte dívat tak zblízka,“ vysvětlovala suše.

Pohlédl do strany. Jeho tvář byla jen několik centimetrů od její. V paprscích ranního slunce měly její oči barvu smaragdů.

„Promiňte, utiskuju vás?“

„Ne víc než já vás,“ odsekla.

„To je výborné,“ zachraptěl rozverně, „protože já se cítím pohodlně.“

Dívka prudce zvýšila rychlost, takže náraz hodil Hawka několik kroků zpět. Vedla jachtu blíž k útesům při východní straně zálivu. Hawk pozoroval rychle se blížící břehy. Mrkl na sonar. Moře bylo hluboké šedesát metrů a každým okamžikem hlubší. Přivřenýma očima si prohlížel útesy.

„Třicet metrů, odhadoval. Ne. Spíš šedesát.“

K rozeklaným skaliskům přilnulo několik obrovských borovic, ale ve srovnání s nesmírným rozpětím útesů působily jako plevel.

Angelina pokradmu sledovala Hawkovu reakci na útesy. Někomu nezkušenému by mohlo připadat šílené blížít se ke břehu takovou rychlostí, ale ona znala zemi i moře.

„Geologové nazývají tohle území utopeným pobřežím,“ automaticky zvýšila hlas, aby překřičela hluk motorů.

„Jako utopení lidé?“

„To ne. Během poslední doby ledové byla úroveň moře několik set metrů níž, ale když led roztál, zaplavil celou zemi. Ten útes před námi klesá kolmo do hloubky asi sta metrů.“

„Jako v Norsku,“ přikývl Hawk. Začal na krajinu pohlížet jinýma očima.

„To mi tvrdil i jeden zákazník,“ souhlasila Angelina. „Pocházel z Norska a říkal, že všechny ty fjordy mu připomínají domov. Tehdy jsem si poprvé uvědomila, že to jsou údolí ponořená do slané vody.“

Pobaveně se na ni podíval, ale nevšimla si toho. Soustředila se na řízení a vedla člun souběžně s pobřežím ve vzdálenosti asi sedmi metrů. Pak přehodila na neutrální a pozorovala, jakou rychlostí je nese proud.

Plavidlo se pomalu sunulo od břehu.

„Nakolik spoléháte na tyhle motory?“ zeptala se věčně.

„Proč?“

„Jak rychle nastartují.“

„Ruku do ohně bych za ně nedal,“ pokrčil rameny. „Myslím, že chytanou devětadevadesátkrát ze sta.“

„To jde. Nejsem proti chvilce ticha.“

Vypnula motory a znovu zapnula. Zareagovaly okamžitě. Opět je zastavila a nechala loď kolébat na vodě.

Ticho je obklopilo jako požehnání. Potěšené zavřela oči a usmála se. Hawk to postřehl a měl sto chutí přejet jí prsty po rtech. Neudělal to. V první fázi lovu nechá na kořisti, aby určila rychlost a směr. To ovšem neznamená, že by nemohl čas od času přitlačit, aby si vychutnal její reakce – barvu očí a měkkou křivku úst. Ale musí na to jít zlehka, aby to působilo přirozeně a nenutilo ji to k přílišnému ústupu.

Cítil, že Angelina není tak agresivní jako mnoho ostatních žen, které měl. S těmi si rád pohrával a unikal jim. Dělal mu dobře jejich následná frustrace. S Angelinou to bude asi jiné. Dovolí, aby přišla za ním.

Ať tak nebo tak, konec bude stejný. Ukojení, zklamání, slzy a potom odlet jestřába, který rozprostře svoje temná křídla a vzletí až do nebeských hlubin, kde bude očekávat novou příležitost k lovu. Tyto úvahy vyloudily na Hawkově ústech krutou křivku, která se vztahovala stejně k němu jako k ženám, které si podrobil a pak uletěl. Už ho to začínalo unavovat – lov a zabíjení. A nejvíc nepokoj, který ho přepadal příští ráno, kdy hladina adrenalinu opět klesla na normál.

Ale právě na jeho vzestupu je závislý.

Naučil se to ve svých osmnácti letech. Proto stále znovu a znovu vzlétal, hledal a lovil. Přesto ho neopouštěla naděje, že život je víc než jen zrada, lži a prázdnota, která přichází po vyprchání vzrušení. Tuhle naději nenáviděl, ale nedokázal ji zcela zničit.

Zatím.

d 8

„Hawku?“

Rychle několikrát zamrkal s snažil se vrátit do současnosti, ke krásné herečce, která slibovala fascinující lov. Na chvíli. „Ano?“

„Kdybyste se trochu posunul, došla bych pro rybářské náčiní.“

Ustoupil jen tolik, aby se mohla protáhnout, ale nedokázala se přitom vyhnout doteku. Po chvilce zaváhání prudce vyrazila a zanechala za sebou příjemnou vůni a závan tepla. Hawk oboje nasál se žhavým, potěšeným vzrušením. Navenek však nehnul ani brvou. Tvářil se stejně netečně jako útes, který se tyčil z moře.

Dívka hbitě vybírala pruty. Člun se lenivě pohupoval na vlnách a nechával se téměř nezatelně unášet proudem k mělči-ně malé zátočiny.

„Tady to nebudeme zkoušet,“ ozvala se.

„Proč?“

„Nejsou tu žádní lososi.“

„Jak to můžete vědět?“ Lehce se pousmála.

„Není tady Carlson. Má na ně čich. Jak se někde objeví lososi, okamžitě to ví. Je to asi jeho kmenové dědictví.“

„Starej šedovlasej šaman?“ vyzvídal Hawk s pobaveně zvednutým obočím.

Angelina se rozesmála. Shýbla se a vytáhla z krabice naviják. Připevnila ho k prutu a začala navíjet vlasec.

„Není starý. Má černé vlasy jako vy. Je pěkný jako hřích a tvrdý jako tamta skála. Jako vy.“

Pronesla to tak věcným tónem, že Hawkovi trvalo několik vteřin, než pochopil, co má na mysli.

„Díky,“ opáčil chladně a vyčkávavě si ji prohlížel.

Dívka zatím připravovala další rybářské propriety.

„Poděkujte svým rodičům,“ pokračovala nezáživně. „S tím já nemám nic společného.“

Na okamžik ho to vyvedlo z míry. Byl zvyklý, že ženy opěvovaly jeho vzhled. Často. Už ho to ani nebavilo, stejně jako ho unavovala řada dalších věcí. Ale její výstižná charakteristika ho... potěšila. A nic za to evidentně neočekávala. Ani doteky, dokonce ani slova. Tvářila se stejně, jako by poukazovala na to, že má deset prstů. Žádná pozoruhodnost. To má každý.

Nitro mu zalila nečekaná vlna tiché rozjařenosti. Ještě nikdy se jeho oběť nechovala tak nepředvídatelně, s takovým šarmem. Udělal dobře, že ji nechal udávat tempo.

„Co kdybych vám řekl, že jste krásná?“ zeptal se s opravdovou zvědavostí v hlase.

„Že máte dobré vychování a špatný zrak,“ odpálila Angelina.

Během řeči upnula kulaté vodící pouzdro k prutu bronzovou sponkou.

„Zrak mám v naprostém pořádku,“ nedal se Hawk.

„Pak jste si jistě všiml, že mám příliš vysoké čelo a vystupující lícní kosti, jsem hubená a mám moc bledou pleť.“

Opatrně vyzkoušela konečky prstů háček. Byl opravdu smrtelně ostrý.

„Abych nezapomněla na klady,“ pokračovala dívka, „mám hezkou barvu očí a všechno ostatní funguje, tak jak má. Rozhodně mám v pořádku hlavu – alespoň občas.“

Mezitím vytáhla malý mokrý kamínek a začala ostřit háček.

Hawk si ji užasle prohlížel, překvapený jejím věcným sebehodnocením.

To, co řekla, dokonale sedí, připustil. Není krásná v konvenčním slova smyslu. Je fascinující. Jako kaleidoskop. Mění se každým nadechnutím, nikdy není stejná, vždycky se nepatrně posune jiným směrem. Úchvatné!

Nestačil se divit. Musí přece vědět, jak je neobvyklá, a přesto s naprostou jistotou dává najevo přesvědčení, že není pro muže dost přitažlivá.

„Jste skvělá herečka,“ zamumlal a každé slovo mínil jako dvojsmyslný kompliment. „Lepší jsem rozhodně nepoznal.“ Vyplašeně vzhlédl.

Háček jí vyklouzl a zanechal na bříšku palce ostrou rýhu. Zachytila ho a zamračila se na jasně rudou kapku, která se na palci objevila.

„Jak to myslíte?“

Potrásl obdivné hlavou.

„Tak, jak jsem řekl, Anděli.“

Vzal ji za ruku a zdvihl k ústům. Lehce se přisál k palci.

„Ovšem krev je skutečná,“ zašeptal a po letmém doteku jazykem ji pustil.

Prudce se odvrátil, aniž pochopila, o co se jedná. Ale její tělo tomu rozumělo. Stále cítila něžně drsný povrch jeho jazyka, tlak a teplo úst. Srdce se jí prudce rozbušilo a stěží popadala dech.

Hawk jí náhle vzal prut z ruky, jako by se nic nedělo.

„Myslím, že háček už je dost ostrý, ne?“ zeptal se měkce.

„Jistě,“ přikývla, aniž na něj pohlédla. Spěšně odešla do kabiny a horlivě si prohlížela sonar. Blížili se k útesu. Dno začalo strmě stoupat.

S nepřítomným pohledem sála pálicí ranku. Když si uvědomila, že chutná po Hawkovi, zrychlil se jí tep. Několikrát se pomalu nadechla a snažila se vybavit si uklidňující růži. Ta jediná jí pomáhá utíkat od bolesti, dál žít.

Znovu podmačeně pohlédla na palec. Do této chvíle ji nenapadlo, že její růže má přesně barvu krve, barvu života. Tohle poznání proniklo jejím tělem jako duhovým sklíčkem a vneslo jasnou záři do všeho, čeho se dotkla. Když se otočila k zádi, dýchala opět volně.

„Lovil jste někdy tresky?“ zeptala se klidně a vzala mu prut z ruky.

„Ne. Je to těžké?“

„Pro vás? Určitě ne. Jste rychlý.“

„Další poklona? Ještě mi zamotáte hlavu.“

Chladně na něj pohlédla.

„Další fakt. A na to, abych vám zamotala hlavu bych asi potřebovala buldozer.“

Levý koutek se opět pobaveně nadzdvihl. Byl zatím nejbližší smíchu, co u něj Angelina zažila.

Možná že mu to víc ani nejde, napadlo ji. Nebyl to příjemný pocit.

„Používal jste někdy naviják?“ zeptala se s odvráceným zrakem.

„Ano, dostal jsem tehdy vynadáno, že jsem si ho půjčil bez dovolení.“

Překvapeně pohlédla na vysokého, silného muže stojícího tak blízko.

„To jste byl asi ještě dost malý,“ pronesla suše. „Bylo mi šest.“

Stín vzpomínky zatemnil Hawkovo čelo. Angelina zaraženě přemýšlela, co mohlo způsobit jeho náhlý zármutek a... vztek? Ano, vztek. Tím si byla jistá. Dobře znala oba tyto pocity, které dokázaly trhat duši na cucky. Najednou pochopila, že Hawkovo dětství nebylo šťastné. Kdoví, jestli se dokázal smát jako chlapec a zda se vůbec kdy zasmál jako muž.

„Ať jsi vybral kdovíkolik ptačích hnízd na mé cestě,“ zarecitovala tiše, „slibuju, že tě nebudu bít.“

Tmavé oči se vpily do jejích, vyplašené silou citu, která vykypěla pod jejím klidným hlasem. Špičkou prstu se lehce dotkl jejího nosu.

„To je od vás moudré,“ zamumlal. „Protože, jak jste si všimla, jsem větší. Mnohem větší než vy.“

„A taky tvrdší,“ souhlasila, ale zářícíma očima se vrhala na Hawkovu uzavřenost. „Mnohem tvrdší.“

Hawkovy oči ztemněly s rozšířenými panenkami. Touha ochutnat růžovou měkkost Angeliných rtů byla téměř zahlcující. Ale v okamžiku, kdy se rozhodl přijmout zralou výzvu, dívka se odvrátila. Několik vteřin stála k němu zády. Když se znovu otočila, byla klidná jako květina, uzavřená před úsvitem. Tichým, profesionálním hlasem začala popisovat teorii a praxi lovu tresek.

„Za chvíli mineme útes. Je asi dvanáct metrů hluboko. Hledáme tresky nebo mníky.“

Vrátila se do kabiny a pohlédla rychle na obrazovku sona-ru. Pak strčila prut Hawkovi do ruky a naznačila mu, aby se přemístil k boku lodi. Muž hodil návnadu na vodu. Splávek tančil a chvěl se, jako by pružný dlouhý prut vysílal každý nepatrný pohyb jeho těla. Navyklým pohybem cvrnkla Angelina do zaobleného kousku kovu, který bránil vlasci, aby vypadl z navijáku. Těžká návnada se okamžitě se žbluňknutím ponořila a průsvitnou šňůrku táhla za sebou do modrozelené hlubiny. Hawk pozoroval její klidné lesklé křivky. Když odhadl, že se odmotaly asi dva metry, otočil se s tázavým pohledem k Angelině.

„Musíme tresku přesvědčit, že ke dnu padá zraněný sleď,“ vysvětlovala dívka.

„Jak?“

„Rychle vytáhněte návnadu, pár vteřin počkejte a potom to zopakujte. Jestli je tu nějaká hladová treska, vydá se na lov. A potom budeme mít pořádný oběd.“

Hawk sledoval očima špičku Angelinina jazyka, která zanechala jemnou vlhkou stopu na rtech.

„To je chytřé,“ ozval se po chvíli. „To, co původně vypadalo jako oběť, nakonec zničí lovce.“

Naklonila hlavu ke straně.

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlela,“ připustila s lehkým úsměvem. „Možná to tak je. Treska nakonec zaplatí za svůj hlad.“

Levý koutek Hawkových úst se zakřivil.

„A co vy? Kdy zaplatíte vy?“

Pod přivřenýma očima skryla bolestné vzpomínky.

„Už se stalo.“

Hawk chvíli váhal, jestli se má zeptat, co tím míní. Čekal, ale nepodívala se na něj. Pokrčil rameny a usoudil, že její slova patřila k dalšímu půvabnému prchavému pohybu kořisti. Obrátil pozornost k rybářskému prutu. Švihl s ním rychlým, silným pohybem a nechal návnadu padnout pod hladinu. Okamžik ho pozorovala a přitom ocenila, jak hbitě s ním zachází. Skvěle reagoval.

Nějakou dobu sledovali mlčky klidnou hladinu. Pak se náhle Hawkův splávek zachvěl a prudce zajel do hloubky.

„Máte ji!“ vykřikla Angelina, spěšně začala navíjet svůj vlasec a odložila prut stranou. „Rychle zasekněte!“

„Je to určitě treska?“ volal Hawk s pohledem na zpěněnou vodu a zmítající se prut.

„Rozhodně,“ odsekla sebevědomě. „Ani moc nebojuje.“

Hawk cítil, jak mu švihající prut rozvibroval svaly v celé paži.

„Nebojuje?“ ozval se kousavě.

„Ani za mák. Jen počkejte, až dostanete pořádný kousek, pak poznáte, jaké to je mít v rukách živé stříbro.“

V zápalu ani nepostřehla Hawkův překvapený výraz, který mu přeletěl po tváři. Její nadšení a radost byly čisté jako slunce, které se odráželo na klidné vodní ploše. Ať už je v jádru jakákoli, Hawk nepochyboval, že rybaření patří mezi její nejoblíbenější činnosti. Vzápětí mu hlavou proletěla myšlenka, zda se se stejně vášnivou poctivostí projevuje v posteli.

Prut v jeho rukách znovu zapéroval.

„Navíjejte!“

Vyklonila se přes zábradlí a pátrala po prvních známkách velké ryby.

„Ta má nejmíně pět kilo!“ zvolal vyděšeně.

„To je pro vás ideální,“ zasmála se. „Asi roztáhla ploutve, aby vám to trochu zkomplikovala. Je jako betonový kvádr, co?“

Hawk místo odpovědi jen cosi zachrochtal a dál se potácel po palubě, dokud se nad hladinou neobjevilo dlouhé, překvapivě štíhlé těleso. Boční ploutve mělo doširoka rozprostřené.

Dívka se protáhla kolem Hawka a vzala podběrák, který ležel vedle dveří do kabiny. Hluboce se předklonila a obratně vylovila vzpurnou rybu z moře.

„Mohl byste mi podat zabiják?“ zavolala.

Zahlédl něco jako sekyrku s krátkým topůrkem a spěšně ji dívce podal do natažené ruky.

„Mohla byste ji jednoduše hodit do bedny a nechat leknout,“ poznamenal.

„Nesnáším, když sebou mlátí.“

„Vy jste nějaká citlivka.“ V jeho hlase zazněla ironie.

„Nevidím důvod, proč bych se měla chovat surově.“

Otevřela bednu na ryby, hodila zabitou rybu dovnitř a zaklapla víko. Prstem otestovala, zda je Hawkův háček dostatečně ostrý, pokývala hlavou a podala mu ho zpátky. Gestem naznačila, aby pokračoval v lovu.

Opět nastalo ticho, rušené pouze jemným ševelením drobných vlnek, které narážely na boky lodi. Angelina ulovila další kousek – asi dvoukilového mníka.

Když se Hawk chystal k novému pokusu, zapraskala vysílačka v kabině.

„... voláme Angii Langeovou. Slyšíte mě? *Černý měsíc* volá Angii Langeovou. Příjem.“

Angelina se rozběhla za zvukem. Zmáčkla knoflík a začala rychle mluvit. V hlase jí znělo vzrušení.

„Carlson? Tady Angie. Kde jsi?“

„Měl bych dorazit do průlivu během deseti dnů.“

„Ach.“ Zklamání jí bylo znát na hlase i v obličejí. „Tebe člověk taky těžko zastihne, Carlson.“

„Myslím, že s tebou je to stejné. To dělají ta velká bílá křídla, co máš na zádech.“ Dívka se pousmála.

„Derry tě už asi hodinu shání,“ pokračoval Carlson. „Napadlo mě, že lovíte za ostrovy, tak jsem mu nabídl, že tě najdu.“

„Je v pořádku, vid?“ zeptala se úzkostlivě. „Jasně. Je mrzutej jako medvěd v zimě, ale jinak to jde. Mám zprávu pro pana Hawkinse. To je tvůj zákazník?“

„Jo.“

V tu chvíli si uvědomila, že Hawk se objevil ve dveřích a opřel se o veřeje.

„Derry mu vzkazuje, že volal lord tenaten a má nějakou protinabídku.“

Angelina se zašklebila.

Z Carlsonových slov bylo znát pobavení.

„Ubohá Angie,“ podotkl. „Vždycky skončíš s nějakým naškrobeným límečkem a největším nemehlem na světě, který dostal chuť na rybolov.“

„Tentokrát ne,“ usmála se potutelně na muže ve dveřích. „Teď mám skutečného živého jestřába.“

Carlsonův hlučný smích roztřásl malou vysílačku.

„Tak dobrou zábavu, Angie, ale pozor na prsty. Jestřábi jsou zákeřní.“

„Dej na sebe pozor, Carlone. Slyšela jsem, že na Aleuty se chystá bouře.“

„Jo, to vím. Proto jsem na tebe nečekal.“

„Ozvi se, až se vrátíš.“

„Jako vždycky, ne?“ Po krátké pauze pokračoval: „Dvanác-lýho budu asi ještě pryč.“

„To nevádí.“

Její příliš klidný hlas očividně neladil s náhlou bledostí. „Víš to jistě?“ ozvalo se z druhé strany aparátu. „Bude tady Derry. Budu v pořádku.“ Ztišila hlas, který prozradil emoci. „Díky, Carlone. Díky moc.“

„Schovej si pro mě největší pusu, Andílku.“

V místnosti bylo náhle jaksi dusno. Angelina si najednou připadala úplně sama. Dávná přezdívká jí vrátila příliš mnoho z minulosti. Měla Carlsona ráda stejným způsobem jako

Derryho, ale Carlsonův hlas jí připomněl lásku, smrt a ztrátu – Granta.

Ale bez Carlsona by se neobešla. Potřebovala jeho smích, vzpomínky na společné zážitky vytvořily most mezi nenávratně ztracenou minulostí a často osamělou přítomností.

„Předpokládám, že to byl ten lososový šaman,“ ozval se Hawk.

Mluvil tiše a chladně. Dráždila ho průhlednost Angelinina flirtování s obdivovatelem s hlubokým hlasem.

„Lososový šaman? Ach.“ Lehce se usmála. „Jistě, to byl Carlson. Slyšel jste, co říkal?“

Hawk cynicky zkřivil ústa.

Slyšel jsem dobře. A i kdybych neslyšel, stačí, když se podívám na tvůj roztoužený obličej.

O takovýhle lov nemám zrovna zájem. Jestli chceš poštvat dva chlapy proti sobě, může se ti stát, že zůstaneš sama.

Když lovím, tak jedině sám.

Odvrátil se ode dveří.

„Vrátíme se na *Eagle Head*“ zavelel úsečně. „Potřebuju si vyřídit nějaké telefonáty.“

d9

To byl první z mnoha případů, kdy Hawkova práce přerušila cestu kolem ostrova. Hawk třikrát odletěl do Vancouveru, kde se setkal s právníky a podepsal dokumenty.

I tehdy, kdy přebýval v Ramseyově domě, často telefonoval. Během deseti dnů se ho Angelině podařilo vytáhnout na ryby jen dvakrát. Pokaždé kvůli pracovnímu zaneprázdnění zmeškali příliv. Nebyl to však velký problém. Hlavní tah stříbrných lososů ještě nezačal. Dokonce i pravidelní rybáři chytili denně jen pár kousků.

Nakonec se Angelina rozhodla projet s Hawkem pomalu kolem skalisek a malých zátocin a vyzkoušet zajímavou metodu lovu vlečnou udicí s třpytkou.

Hlavně už nesmí přijít o příliv. Zdálo se, že lososi se pozvolna vydali na svou tradiční pouť. U severního výběžku včera byli rybáři úspěšnější.

Pokud ryby použijí svou obvyklou trasu, mohli by je následovat do řeky stékající z hor. Člunem se za šest hodin dostanou do Needle Bay a Hawk nakonec souhlasil, že si na pět dní oddychne od neustálého telefonování.

Kromě u jídla ho ani v poslední době příliš často nezahlédla. Ona sama měla také napilno. Konečně dorazila starší keramická pec, kterou si nechala poslat ze Seattlu. Bylo k ní připojeno i překvapení – velká bedna plná pečlivě zabaleného drceného skla, kterou přidal majitel galerie. Poznámka na horní desce oznamovala: *Neuvěřitelná cena. Sklárna zkrachovala. Větší kousky jsme zaslali do vašeho studia v Seattlu.*

Zaměstnanci speditérské firmy právě všechno složili do severního křídla. Derry jen pobaveně přihlížel, jak Angelina při otvírání zásilky nadšením výskala a jákala nad třpytivými, neuvěřitelně ostrými skleněnými střepy.

„Víš jistě, že nechceš, abych ti pomohl?“ zeptal se líně.

S úsměvem zavrtěla hlavou. „Ty bys mi z toho nadělal ještě větší drť.“

„Stejně budeš všechno rozbíjet na malinké kousíčky,“ pozlobil ji.

„Ale mám v tom svůj systém. Ty používáš jen svaly.“ Natáhla si měkké tenké kožené rukavice. Skleněné střepy mají ostřejší hrany než břitva. „Dávej pozor,“ dodal Derry.

Vrhla na něj žertovně útrpný pohled a pak lehce pokrčila rameny. Ani si nevšimli, že ve dveřích se zastavil Hawk, kterého přilákalo skřípání nehtů o dřevěnou bednu.

„Je to opravdu nebezpečné,“ trval na svém Derry.

„Jen když s tím zacházíš neopatrně.“

„A kdo ti posledně zavazoval prst?“ nedal se Derry odbýt.

„Já sama.“ Ani nezvedla oči. Tys pařil ve městě s kamarády.“

„To jsou trapné pomluvy!“

„Jen holá pravda!“

Dívka usedla na hromadu prkýnek a kartonů a potěšené vydechla.

„Jess mi sehnal opravdu skvělý materiál!“

Netrpělivě, ale přesto opatrně, začala třídit větší kousky střepů do regálů, které lemovaly jednu stěnu místnosti. Většinu z nich tvořilo speciální tabulové sklo s kazy. Každý plát byl nekonečně proměnlivý – měly různou sílu, strukturu a barvu. A právě tím poskytovaly Angelininým výtvorům ohromnou přitažlivost.

„Tenhle vypadá jako peklo,“ ozval se Hawk.

Angelina polekaně vzhledla a přes rameno se po něm podívala. Pak se pohledem vrátila ke střepu, který právě držela v ruce. Jeho rudá barva přecházela od bledé k téměř černé a povrch rozbrázdily četné vlnky, víry a bublinky.

Dívka pozvedla gráciézně ruku a přidržela skleněný úlomek proti světlu, které proudilo severním oknem. Ten náhle jako by ožil, odrážel všechny tóny purpurové barvy, které si jen oko dokáže představit, vrhal odlesky a stíny.

„Je nádherný,“ přikývla zamyšleně a nechala ruku klesnout.

„Je nedokonalý,“ podotkl Hawk.

„Stejně jako život. To je nejsložitější část jeho krásy.“

Hawk stál chvíli mlčky, zasažen stejnou měrou dívčínými slovy i barevným třpytem. Přestojí stále pozoroval očima, které se leskly jako jasně hnědý krystal.

Angelina to ani nepostřehla. Stále vnímala jen neobvyklou barevnou směs v kousku skla.

„Co je tohle?“ zvolala po chvíli s pohledem do bedny.

Z dřevité vaty vykukovalo několik kusů plochého pokoveného skla. Jejich dominantním barevným odstínem byla úchvatně čistá, sytá kaštanová barva. Pod tenkou vrstvičkou světlé hnědé prosvítala bronzová, která po naleptání svrchní plochy nabízela pohled do hluboké hnědi.

„Jako sluneční paprsky na peří jestřába,“ zamumlala pro sebe Angelina.

Nebo zlaté záblesky v Hawkových očích.

Ale navenek nedala na sobě nic znát, protože cítila, že Hawk se k ní přibližuje. Tělem jí proběhla žhavá vlna, následovaná jemným zachvěním. Čím déle se pohybovala v jeho společnosti, tím více ji přitahoval. Nevěděla, jestli on prožívá totéž – nedokázala proniknout za jeho mlčenlivou bariéru.

Hawk přistoupil k bedně a obdivoval krásu skla i ženy, která je držela. Zastavil se tak blízko, že cítil dotek jejích vlasů na své hrudi, když se po něm ohlédla přes rameno.

„Líbí se vám tenhle?“

Ustoupila o krok a stále si prohlížela průsvitný hnědý kousek skla proti světlu. Zářil jako skořicově zbarvený diamant. Angelina si ho znovu pozorně prohlédla a posléze vydechla: „Je naprosto bez vady.“

Hawk se díval na její vlasy, které svítily stejným odstínem jako skleněný úlomek. V uších mu stále zněla její slova o životě, jeho kráse i nedostacích.

V tu chvíli si uvědomil, že mimoděk navinul pramínek dívčíných vlasů na prst a přiložil ho ke rtům. Okamžitě ho pustil, rozzlobený sám na sebe, že odhalil, co v něm Angelina vyvolává. Během chystané pětidenní cesty se toho musí rozhodně zbavit!

Kvapně se odvrátil.

„Než vyjedeme, musím ještě zavolat několika lidem,“ zabručel úsečně.

Angelina za ním zamyšleně hleděla. Cítila jeho jemný dotek ve vlasech, teplo jeho dechu a těla, i následný ústup. Pohlédla na Derryho a skepticky se usmála.

„Zdá se, že se tvému panu Hawkinsovi asi nezavdčím,“ pronesla lehkým tónem.

Děny, který z celé situace viděl pouze Hawkova široká záda, pokrčil rameny a zvedl se s pomocí berlí ze židle.

„On už je takový, Angie. Nesmíš to brát osobně. Hlavní jeho životní náplní je práce, je to jeho hobby.“

„Hmmm,“ vzdychla.

Deny se belhal ke dveřím. „Radši si budu číst. Až se řízneš, tak zavolej.“

„Nezakopni o tašky pro paní Careyovou. Nechala jsem je v hale.“

„Hawk už všechno naložil do auta. Myslel, že jsou to zásoby na cestu.“

Dívala se na odcházejícího Derryho, ale v myšlenkách byla u Hawka. Zná ho už deset dní, a přesto je pro ni stejnou záhadou jako na začátku. Téměř stále se chová chladně až útočně, a přitom ji zneklidňuje svými pronikavými, temně hnědými očima, které sledují každý její pohyb, každé nadechnutí. Čas od času se jí dotkne, neosobně, a přesto něžně – prostě jí přejede konečky prstů přes zápěstí, dlaň, nebo jednou dokonce po tváři.

Zpočátku ji takové doteky zneklidňovaly. Ucukla a napjatě očekávala, co bude dál. Ale protože nic nenásledovalo, časem usoudila, že to patří k Hawkovu běžnému projevu, jako jeho divoké oči a přísná ústa. Přijímala ho takového, jaký je. Když už není *gentleman*, alespoň se dokonale ovládá.

Ve chvílích, které spolu trávili, ji nikdy ve skutečnosti neobtěžoval, nikdy neřekl ani neudělal nic nevhodného. Jednou, když byli na vodě několik hodin, se dokonce tvrdě rysy Hawkovy tváře překvapivě uvolnily. Angelina z něj nemohla spustit oči. Fascinovala ji nenadálá změna jeho výrazu, kdy se rozpustila jeho temná škraboška a odhalila teplé barvy pod ní.

Ale někdy měla pocit, že ji pronásleduje.

Když mu pohlédla do očí a zjistila, že ji upřeně pozoruje, srdce jí začalo bít příliš prudce. Připadalo jí, že je schopný prohlédnout i nejtajnější zákruhy její duše. Jednou ji opět pohládl po tváři drsnými prsty a tehdy se zdálo, že se chystá něco říct. Rozhodně si všiml zrychleného pulsu na její krční tepně.

Ale mlčel, jen se jí díval do očí, a jejím tělem proběhl záchvěv touhy jako sluneční paprsek duhovým sklíčkem. Zatajila dech a očekávala další doteky. Pak si

uvědomila, že na něj tázavě hledí a s podivnou naléhavostí si přeje, aby se usmál. Ale Hawk se ve chvílích, kdy byli spolu, nikdy nesmál.

Možná až chytí prvního lososa, uvažovala dívka, pak se třeba usměje. Nikdo nemůže odolat třpytné, ladné krásy a vzrušující síle zmítající se na konci vlasce, okamžiku získání kořisti, kdy podběrák rozvibruje stříbrná energie.

Zvuk telefonu ji vytrhl ze zamyšlení.

Podruhé už nezazněl. Hawk ho zvedl dříve, než udělala krok k aparátu.

Mrkla na nástěnné hodiny. Devět třicet. Na Londýn už je trochu pozdě. Asi volá někdo z Hawkových partnerů ze Spojených států. Během dne obvykle diskutuje s Tokiem. Po těchto dlouhých hovorech bývá podrážděný a nepokojný jako zvíře v kleci, ochotné napadnout každého, kdo se přiblíží.

Ale dnes to bude jinak. Dnes pojedou rybařit – pokud se jí podaří Hawka dotáhnout na loď.

Ale nejdřív musí dokončit svoje povinnosti. Pohlédla na polorozbalenou bednu.

Sklo může počkat. Paní Careyová ne.

Stáhla rukavice, popadla kabelku a vyběhla z místnosti. Chtěla mít všechno rychle za sebou, aby už byla na vodě. Zastavila se jen na skok u Hawkových dveří a nahlédla do pokoje. Podle očekávání Hawk stále ještě visel na drátě. Hlavu položenou na vysokém opěradle koženého křesla, dlouhé nohy natažené po krásném čínském koberci. Na tváři napětí a únavu, se zavřenýma očima naslouchal.

Zlehka zaklepala na zárubeň. Hawk otevřel oči – překvapivě jasné –jako koncentrované sluneční paprsky.

„Pojďte dál a povídejte,“ vyzval ji nabručeně. „Ta zatracená sekretářka ztratila poslední nabídku. Zrovna ji hledají.“

„Můžete mi na chvíli půjčit klíče od auta?“

Zatvářil se překvapeně, ale potom začal hledat v džínách. Když se postavil, aby se dostal do kapsy, kalhoty těsně přilehly na tělo a odhalily jeho mužné linie.

Zavřela oči, ale bylo příliš pozdě. Jeho obraz už se jí zaryl za oční víčka stejně silně, jako by ho vyleptala kyselinou do duhového skla.

Klíčky jí zacinkaly před obličejem.

„Díky,“ ozvala se pevně. „Zaparkoval jste před mým vozem. Vráťm vám je, hned jak si uvolním cestu.“

„Nedělejte si starosti. Vemte si moje auto.“

„Cože?“ zvolala, protože jeho hlas k ní doléhal z podivné dálky.

Hawk měl rozepnutou košili. Opálená široká hrud' s klínem temných kudrlinek ohraničeným jemnými bílými okraji zaujala ženu i umělkyni. V tu chvíli mohla udělat jen jedno – vyběhnout, popadnout náčrtník a kreslit.

Nebo se naklonit a zabořit prsty do hustých pevných vlasů a přitáhnout si jeho hlavu k sobě.

„Vemte si moje auto,“ opakoval Hawk. „Nebudu ho teď potřebovat.“ Očima přeběhl po Angelině tváři a na okamžik setrval na jejích vlhkých, lehce pootevřených rtech. Zalila ho horká vlna. Teď ji měl na dosah.

Bez valné námahy ji mohl strhnout mezi nohy a pevně držet navzdory vzrůstající bolesti, která se objevovala vždycky, když byl v její přítomnosti déle než vteřinu.

Zatracené, zaklel v duchu. Nemůžu ani pomyslet na její měkká ústa a vyplašené oči. A což teprve si představit, jaké by to bylo zažít její vášeň.

Když znovu promluvil, tvářil se netečně, ale jeho hlas zněl laskavě.

„Jen běžte, Anděli. Zvládnete to snadno.“ Potom změnil tón.

„Ale ne, Jenningsi, vám jsem to neřikal.“ Ironicky zvedl levý koutek.

Angelina vzala klíčky z Hawkovy ruky a vyběhla z místnosti. Doufala, že si nevšiml, jak si ho prohlížela. A pokud ano, ráda by věděla, co si o tom myslí. Přitahoval ji stejně jako pobřeží mořské vlny. Chtěla by s ním být, dotýkat se ho, mluvit s ním, těšit se z jeho bystré inteligence a drsné vtipnosti. Bohužel si nebyla jistá, zda na něj působí stejným způsobem. Nevěděla žádný důvod, proč by tomu tak mělo být. Kolem Hawka je určitě pořád hodně žen.

A ty ho chtějí. Jak prosté.

Kdykoli šel po ulici, ženy se po něm dívaly, a pak znovu, protože je přitahovala jeho mužnost, kterou vyzařoval tak silně jako duhové sklo barvu. Jenže on jim pohledy nevracel. Dokonce si jich ani nevšímal, nezajímal ho.

Angelina vklouzla za volant Hawkova černého BMW. Letmým pohledem na řídicí desku zjistila všechno, co potřebovala. Nastartovala a rozjela se s důvěrou. Nadšeně vychutnávala spolehlivost vozu. Jak Hawk potvrdil – dal se velice snadno zvládnout.

Napadlo ji, že by přivítala, kdyby se jeho majitel dal ovládnout alespoň zpoloviny tak lehce. Ale toho se neobávala. Jedním si však byla jistá. Zatím se o ni nezajímal jako o ženu. Musí se tedy smířit s tím, že nemá zájem. Navzdory tomu, že ji Hawk přitahuje, rozhodně o něj nebude usilovat. Nejenže to není její styl, ale Hawka navíc jistě uhání tolik jiných, a přesto ho dosud žádná neulovila.

Pro život. Snad na jednu nebo dvě noci. Ale to nestačí. Ať už k tajuplnému Hawkovi cítí cokoli, jsou to příliš složité pocity, aby je uspokojilo několik společně strávených nocí.

d 1 O

Zaparkovala před starším domkem. Ostatní budovy v ulici pocházely z nedávné doby, kdy pan Carey zemřel a jeho vdova byla nucena rozparcelovat farmu, aby uhradila všechny náklady.

Angelina vytáhla z kufru auta dvě velké tašky s potravinami a vydala se po dlážděném chodníčku k přední verandě. Po jedné straně cesty odkvětaly kdysi elegantní růže.

Příště budu muset vzít nůžky.

Loktem zmáčkla zvonek vedle vchodu, potom si opřela plné tašky o červenou cihlovou stěnu a jednou rukou vytahovala poštu ze schránky.

„Paní Careyová,“ zavolala. „To jsem já, Angie!“

„Už jdu,“ ozvalo se tlumeně z domu.

Dívka čekala klidně, ruce plné tašek a dopisů. Po chvíli se otevřely dveře a drobná šedovlasá žena vykoukla ven. Usmála se a ustoupila o krůček, aby dívka mohla vejít.

„Pojďte dál, Angie. Bože, vy ale dnes ráno vypadáte rozkošně. Jste krásně zrůžovělá.“

„Díky,“ zasmála se Angelina.

Zelenomodrý pulover dokonale ladil s jejíma očima. Zbytek oblečení byl striktně funkční – vybledlé černé džíny, bílé plátěnky a zmačkaný černý plstěný rybářský klobouk, který měl chránit vlasy a oči před ostrým sluncem. Teď však zatím visel zplihle ze zadní kapsy kalhot.

„Vy také vypadáte skvěle,“ opáčila. „Jak se vám chodí?“

Starší žena se šibalsky pousmála a opřela se o železnou konstrukci, která jí po operaci kyčle ulehčovala chůzi a byla bezpečnější než berle.

„Tenhle zatracený vynález mě ještě nevyhodil ze sedla,“ konstatovala s pýchou i jistým vzdorem. Přesto dávala najevo určitou rozmrzelost nad tím, že se nemůže pohybovat bez opory.

Angelina opětovala její úsměv. Paní Careyová patřila mezi její oblíbence. Líbil se jí věcný, smířlivý přístup staré ženy k životním problémům.

„Jen pojd'te dál,“ vyzvala ji znovu paní Careyová. „Dohoním vás v kuchyni.“

„Díky. Dnes ráno jsem se trochu opozdila.“

Kvapně odešla do kuchyně a začala vybalovat potraviny. Všimla si přitom, že paní Careyová připravila čajový servis a plechovku se sušenkami a uvědomila si, že stará paní se zřejmě těšila na kousek řeči při šálku čaje. Pohlédla na hodiny, chvíli váhala a pak pokrčila rameny. Pár minut sem, pár minut tam, co na tom záleží. Když vyrazí na moře v půl jedenácté, zakotví u Needle Bay v pohodě ještě před soumrakem.

Gumové podložky železného chodítka paní Careyové zavržaly na linoleu.

„Já to dodělám, dušinko,“ poznamenala stará žena.

Angelina zjistila, že už je téměř všechno vybalené a zbytek by snadno zvládla sama, ale věděla, jak paní Careyovou trápí jakákoli závislost na pomoci ostatních.

„Když se ujmete tohoto,“ ukázala na hromadu konzerv vedle dřezu, „budeme mít za chvíli hotovo. Týmová práce,“ zamumlala a vítězoslavně zvedla prázdnou tašku, „je to, co potřebujeme.“

„Měla byste čas na šálek čaje?“ zeptala se paní Careyová váhavě. „Nerada bych vás zdržela, jestli...“

„Vy jste úplný poklad,“ přerušila ji dívka s jemným úsměvem. „Měla jsem dnes hrozně naspěch a ani jsem nesnídala.“

Stará paní se pomalu přesouvala ke stolku a potřásala energicky hlavou.

„Nic není důležitější než šálek dobrého čaje, mladá dámo.“

Angelina mrkla úkosem na nástěnné hodiny, ale jakmile usedla ke stolu a napila se, její netrpělivost se rozplynula. Paní Careyová vyprávěla o dětech a vnoučatech, ovoci, z kterého se chystá dělat marmeládu, a o další práci na zahradě.

Angelina jemně odmítla druhý šálek. Zvedla se a odnesla nádobí do dřezu.

„Za pár dnů se ozvu, abych zjistila, jak se vám vede,“ volala cestou.“

„To si nedělejte starosti, jídlo mi určitě vydrží. Jím jen málo.“

„Pokud byste něco potřebovala, než se vrátím, zavolejte paní Schmidtové.“ Shýbla se a upřímně paní Careyovou objala. „Uvidíme se za týden.“

„Nerada bych vás obtěžovala...,“ začala stará paní.

„Co je to za řeči,“ přerušila ji Angelina naoko durdivě. „Stejně musím nakupovat pro nás.“

„Připadám si hrozně neohrabaná.“

Dívka se usmála. Znovu paní jemně objala. „Jen se nebojte. Za pár týdnů už zase budete běhat jako čiperka.“

„Zatracená kočka!“

To zvolání patřilo mourkovi, který v tu chvíli začal mňoukat u dveří na dvůr. Paní Careyová se k nim pomalu dobelhala, aby ho pustila dovnitř. Celou cestu brblala na kocoura, který se jí připlétl pod nohy a zavinil, že si zlomila nohu.

Angelina ji tiše pozorovala a tutlala úsměv. Jak znala paní Careyovou, nedala na svého ošuntělého mazlíčka dopustit.

Znovu spěšně pohlédla na kuchyňské hodiny a vydala se k hlavnímu vchodu. Rovnou si to namířila do prodejny s po-l ravinami, aby dokoupila všechno, co ráno díky zásilce skleněných střepů nezvládla. Ta nečekaná dodávka jí zcela rozvrátila program.

Přesto z ní měla ohromnou radost. Sklo bylo překrásné a v hlavě už se jí začaly formovat zajímavé dezény, hory a moře a za nimi se rýsoval mužský úsměv.

Z obchodu to bylo do domu Ramseyových jen kousek. Angelina ale stejně pospíchala, protože se těšila, až vyrazí na vodu.

Přestože se už na Hawkově jachtě plavili několikrát, tohle bude jejich první skutečná rybářská expedice. Dosud to byly spíš výlety. Teprve dnes Hawkovi ukáže, co to znamená lovit stříbrného lososa. Určitě podlehne kráse téhle silné, nádherné ryby. A možná i jí.

Popadla tři tašky plné zásob a spěchala ke dveřím domu. S plnou náručí věcí tápala po klice, když dveře náhle povolily, až ztratila rovnováhu. Než se jí stačily tašky vyspat, objaly ji pevné paže a držely tak dlouho, až zase našla pod nohama pevnou zem.

Věděla, že je to Hawk, aniž na něj pohlédla. Poznala to nejen podle síly stisku, ale i podle jeho čisté mužné vůně.

Jestlipak je alespoň zpoloviny tak skvělý v posteli, jako je voňavý?

Síla její zvědavosti ji rozrušila. Od Grantovy smrti nezatoužila po mužském doteku. Ne tak jako teď – svíravé vzrušení a horko beroucí dech.

Hawk vklouzl do jejích obav a touhy stejně snadno, jako sluneční svit prochází sklem.

Přesto se zdálo, že to nevnímá.

„Já... díky,“ procedila mezi zuby ve snaze zklidnit chaotické myšlenky.

„Jako námořník byste se asi neuživila,“ zahučel a pustil ji.

Ačkoli jeho slova zněla lhostejně, téměř odměřeně, prsty sklouzl Angelině po ruce až k nalakovaným nehtům a teprve potom ji pustil.

Znovu se jí sevřelo srdce, zmatené kontrastem mezi jeho netečným vzhledem a vášní, kterou cítila za ním, stejnou vášní, jakou prožívala sama, touhou po teple a krásě, kterou si mohou navzájem poskytovat muž a žena. Zažila tyto dráždivé a svůdné pocity s Grantem, sladké okamžiky až do chvíle, kdy se odtáhl a odsedl si, aniž se jí víc dotkl, protože chtěl počkat do svatby.

Ale zemřel dřív, než se stačili vzít.

Násilím se odtrhla od vzpomínek a vrátila se k současnosti, protože Hawk mezitím převzal nákupy. Následovala ho do kuchyně a obdivovala klid a sílu jeho pohybů.

„Kde je Derry?“ zeptala se Hawka, který položil tašky na stůl a začal je vybalovat.

„Studuje.“

„Organickou chemii?“

Hawk pokrčil rameny. „Měl tam nějaký vzorec, dlouhý jako moje noha.“

„Tak je to jasné,“ potvrdila Angelina.

„Derry je inteligentní a disciplinovaný. Chce být doktorem a věřím, že to dokáže.“

Ale je potřeba, abys koupil Eagle Head.

Podívala se ke kuchyňským hodinám a napadlo ji, že možná znovu přijdou o příliv v Indián Headu, který byl blízko Needle Bay. Přestože stála na špičkách, Hawkova ramena jí bránila ve výhledu na ciferník.

Bez rozmyšlení uchopila Hawkovo zápěstí a pohlédla na jeho hodinky.

„Jestli chceme zastihnout příliv, musíme co nejrychleji vyrazit.“

Hawk na to nic neřekl.

Když zvedla zrak, aby zjistila, jestli jí rozuměl, zjistila, že ji pozoruje nezvykle soustředěně. Náhle pocítila horko, které pronikalo jeho i jejím oblečením a zaplavilo ji žhavými vlnami, až se jí zatočila hlava. Srdce jí divoce bušilo a dech se zarazil někde v krku. Oči potemněly a panenky se jí rozšířily.

Byla tak nezkušená, že nepoznala symptomy náhlého probuzení vášně. Ale Hawk ano. Všechny smysly měl plně v pohotovosti a rozechvěle přijímal signály, které k němu Angelina vyzařovala.

Chtěl ji obejmout, sevřít pevně v objetí, dokončit, co začalo tím, že ho vzala za zápěstí. Ale Derry mohl každou chvíli vejít do kuchyně nebo by si Angelina mohla při příštím nádechu uvědomit, kde je, a stáhnout se zpátky.

Čekal na správný okamžik, poslední prudký obrat, výkřik, dobytí kořisti. Má ještě čas. Počká, až se Angelina plně otevře, přestane předstírat nevinnost a zdráhání.

Pomalů se obrátil ke stolu. Přitom lehce, ale zvolna přejel rukou dívky přes ňadra.

Začala přerývaně dýchat. Na okamžik se na něj zahleděla, jako by chtěla zjistit, zda cítí alespoň zlomek toho, co ona. Jeho temné rysy jí neposkytly žádnou odpověď. Měla pocit, že vůbec nepostřehl její reakci na svou přítomnost.

Tohle vědomí by ji v podstatě mělo zklidnit, ale nepovedlo se. Najednou si připadala osamělá, ztracená, téměř vystrašená. Zabořilo ji u srdce.

Copak je tak uzavřený, že pro něj vůbec nic neznaménám?

Nebo jsem přežila Grantovu smrt proto, abych toužila po muži, který mě nechce ani nepotřebuje?

Stála bez hlesu uprostřed místnosti a nevnímala nic, ani Hawka. Myšlenky, které se jí převracely v hlavě, ji zcela pohltily. Uvědomila si, že to nebylo jen nadšení z nadcházejícího lovu, co jí ráno vehnalo krev do hlavy. Byla to představa, že bude mít Hawka jen pro sebe.

Žádný Derry. Žádné telefonáty z New Yorku, Texasu nebo Tokia, které zdržují odjezdy na výlety a pikniky. Jen Hawk a Angelina a nepokojné moře mezi ostrovy. Pět dní jen sami dva. Možná i víc. Během tak dlouhé doby se může přihodit ledacos.

Dokonce i láska.

Ta myšlenka ji na okamžik šokovala. Pak ji přijala stejným způsobem, jako se smířila s automobilovou nehodou, která tak brutálně změnila její život.

Bránit se pravdě nemá smysl. Nic se tím nezmění, rozhodně ne realita. Útěk tě jen oslabí.

A s Hawkem budu muset být velmi silná.

V tichu kuchyně, vzdálená od Hawka necelý metr, si uvědomila, že se o něj začíná zajímat až příliš. Silněji přitahovala osamělost jeho mysli, inteligence a síla, nečekaná něžnost a jemnost, která jasně vypovídala o citlivosti pečlivě skryté za vnější hrubostí.

Byl jako okno z duhového skla v temné noci, záhadné a zádumčivé. Příliš mnoho tmavých odstínů, málo života. Ale když ho prozáří sluneční paprsky, přirozená krása skla ožije, všechny barvy lásky tryskají z místa, kde předtím byla jen tma.

Nevěděla, jestli má dost síly stát se Hawkovým sluncem. Ale byla si jistá, že se o to musí pokusit.

d 1 1

Pohlédla na hodiny na kontrolním panelu jachty a tiše zaklela. Zdálo se, že se všechno spiklo proti její snaze dostat Hawka včas na vodu.

Bylo už pět hodin a stále se nevymotali z Campbell River. V jednu chvíli dokonce uvažovala o tom, že by mohli zakotvit a rybařit u jednoho z vorů vytvořeného ze svázaných klád, které čekaly na odvláčení do Vancouver Bay. Někdy pod nimi bývají pěkné kousky.

„Děje se něco?“ zavolal Hawk a snažil se překřičet hluk motoru. Nechápal, co způsobilo tak náhlou Angelininu rozmrzelost.

„Měla bych chut' si tady zalovit.“

„Nejsem proti.“

„Jenže původně už jsme měli chytat na Indián Headu,“ zamumlala znechuceně. Hawk se zašklebil.

„Pardon, netušil jsem, že ctihodný pan Yokagamo trpí nespavostí a bude chtít se mnou mluvit. Snažil jsem se ho setrást co nejrychleji.“

„A pak zase volal Londýn...“

„To byla Paříž. Londýn přišel až potom.“

„A zase Tokio.“

Potrásla hlavou. Tenhle styl života ji znervózňoval. Hawkovi však zřejmě vyhovoval. Obdivovala jeho bystré, inteligentní reakce, koncentraci, paměť a neuvěřitelnou trpělivost. Kdyby se jí konečně podařilo vylákat ho k rybaření, mohl

by mít skvělé výsledky, ale teď to vypadalo, že do setmění se dostanou jen kousek za ústí řeky.

„Protože máme stejně zpoždění, mohli bychom se zastavit v Brownově zálivu,“ ozvala se po chvíli. Můžeme doplnit naftu, zjistit nejnovější rybářské informace a na noc se přesunout do Hluboké zátoky. Když budeme mít štěstí, třeba i něco chytíme.“

„Neříkáte to moc optimisticky.“

Podívala se na něj úkosem a pokrčila rameny. „Napadlo vás někdy na pár dní vypnout a nechat všechny povinnosti plavat?“

„Už vám moje telefonáty lezou na nervy?“ zeptal se s mírně zdviženým obočím.

„Obávám se, že vás nepotěším.“

„Jak to?“

„Zítra večer musím nutně mluvit s Tokiem.“

Angelininou tváří přelétl stín zklamání a zmatku.

„Nemusíme se kvůli tomu vracet. Můžu použít vysílačku.“

„Nebude vám vadit, když budu přitom chytat ryby?“ zeptala se dívka mrazivě, protože ji podráždily Hawkovy nekončící pracovní závazky.

„Sarkasticky se ušklíbl. „Není to se mnou vždycky tak hrozné. Někdy je to ještě horší. Ale většinou spíš lepší,“ dodal a pozoroval zklamání v její tváři. Uvažoval přitom, zda ji rozladila vyhlídka na jeho nepřítomnost nebo zmařená šance na pěkný úlovek.

„Mám zrovna rozdělaný dost složitý případ, ale zítra bych ho měl uzavřít a pak budu mít na pár týdnů volno,“ dodal chlácholivě.

Dívka zabručela cosi neutrálního. To už někdy slyšela. Aby byla úplně přesná, naposledy včera.

Automaticky snížila rychlost a zabočila do Brownova zálivu. U vjezdu do přístaviště jí okamžitě padl do oka dlouhý černý člun. Rukou sevřela hrdlo.

„Carlson!“ vydechla potěšené.

Když vedla plavidlo ke kotvišti blízko čerpací stanice, pozoroval ji Hawk velmi bedlivě. Čistá radost, která se Angelině zračila ve tváři a zahnala obvyklý vyplašený smutný výraz, v něm vy volala podivné rozladění. Odvrátil se a pomalu si prohlížel blížící se molo. Přímo naproti mu padla do oka otlučená rybářská bárka a nápisem *Černý měsíc*, ze které muži vykládali čerstvé úlovky na trakaře a vozili je do doku na váhu. Tam ryby zvážili a přemístili je do chlazeného kamionu, který je oddisponoval ke spotřebitelům.

Angelina kvapně vypnula motory a opustila kabinu. Přístavní dělník jí přivázal lano ke kotvišti a dívka seskočila ze zádi a nechala překvapeného Hawka stát na lodi.

Rozběhla se směrem k *Černému měsíci* a celou cestu volala Carlsonovo jméno.

Hawk se za ní vydal dlouhými kroky. Asi v polovině cesty uviděl, jak z bárky vystoupil veliký muž a čekal s roztaženými pažemi. Angelina se mu vrhla do náruče a Carlson ji zvedl a několikrát se s ní zatočil dokola jako list ve větrném víru. Nadšeně se smála a držela se ho, až se jí svět kolem rozpíjel.

„Jak se máš? Jaká byla cesta? Kdy zase odjíždíte? Ach, Carlstone, vypadáš fantasticky!“ Zasypala ho celou závějí otázek. „Byla ta bouře nebezpečná?“

Mužův úsměv byl stejně velký jako on sám.

„Jen pomalu, Angie.“

Chytila ho oběma rukama kolem silného krku a vši silou ho objala. Přitom zabořila tvář do hrubé tkaniny jeho pracovní košile. Cítila moře, lososy a pot. Ta kombinace v ní vyvolala záplavu vzpomínek. Roztřásla se a přitiskla se k němu, dokud bolest nepřešla. Carlson ji něžně postavil na zem a pohoupal jí hlavu na své hrudi. Věděl, že jeho přítomnost jí vždycky připomene Granta Ramseye. Byl mezi nimi stále, jako když byl naživu. Smířil se s tím, jako akceptoval malé úlovky nebo divoké bouře. Některé věci se tak musejí brát.

Angelina byla jednou z takových záležitostí.

„Jak se vede, Angie?“ Jemně ji zatahal za tlustý copánek a vzpomněl si, jak se její oči dokázaly smát.

„Co dělá sklo?“

„Vernisáž ve Vancouveru byla dobrá.“

„Ne, dobrá jsi ty.“

Zakřenila se do jeho zářících černých očí.

„Mám spoustu nových nápadů. Například *Černý měsíc* na moři a za ním losos jako tichá stříbrná bouře. Líbilo by se ti to?“

„Rozhodně, ale nemůžu si to dovolit. Letos se nám moc nevede.“

Zatvářila se pohoršené. „To bude přece dar!“

„Pro mě je nejlepším darem tvůj úsměv,“ odvětil tiše. Pak zvedl zrak a setkal se s ledovýma hnědýma očima. „Vy jste určitě Hawk,“ zahlaholil docela přátelsky. „Já jsem Carlson.“

Hawk přijal podávanou ruku. Oba muži se během pevného stisku obezřetně měřili.

„Jak rybaříte?“ zeptal se Carlson. „No...,“ začal Hawk.

„Ani se neptej,“ přerušila ho Angelina. „Už se chystám, že ho budu muset chirurgicky odpojit od telefonu, protože jinak letos žádného lososa nechytíme.“

Carlson se usmál a zuby v jeho opáleném obličejí zazářily jako bílý pŕlměsíc.

„Ještě to zvládnete,“ uklidňoval ji. „Tah teprve začíná.“

Když se podíval dolů na Angelinin obličej, jeho smích zmizel. Za hladkým povrchem dívčí tváře snadno poznal stíny minulosti.

„To je dobře, žes mě našla,“ ozval se. „Zítř ráno zase odjíždíme. Derry se zmínil, že budeš pět dní pryč. Zůstane tedy dnes večer sám?“

Dívka pomalu přikývla. „Tvářil se, že mu to nevadí. Zastaví se za ním pár kamarádů a až do svítání budou hrát karty.“

Hawk vycítil v jejím hlase závan něhy. Zmátlo ho to stejně jako její přivítání v Carlsonově náručí.

„Dnes je dvanáctého, že?“ podotkl.

Carlson pokýval hlavou a mlčel.

„Je tenhle den něčím významný?“ vyzvídál Hawk ironicky. „To už je podruhé, co se kolem toho dělá dusno.“

Carlsonovy oči ztvrdly jako černé skály lemující zátoku. Všechno na velkém indiánovi Hawka varovalo, že přestřelil. Chvíli stál, aniž hnul brvou, a čekal. Z velkých mužů neměl strach. A vadilo mu, jak Angelinu svíraly ty silné paže.

Dívka ho však ignorovala. Měla oči jen pro Carlsona.

„Když teď vyrazíte, máte reálnou naději na slušný úlovek,“ vyhrkla.

„Taky doufám. Nechám pro tebe a Derryho jednoho smíška na vyuzení.“

„Co je to smíšek?“ skočil jim do řeči Hawk. „Nebo to je taky tabu?“

Carlson po něm vrhl další temný pohled, ale Hawka to nerozházelo. S učitým pocitem rozladění si Carlson uvědomil, že se Hawka tak snadno nezbaví, a na konflikt neměl náladu. Za jiných okolností by si ho docela rád otestoval, ale teď ne. Ne v situaci, kdy Angie bojuje se vzpomínkami. Snadno vytušil, že Hawk se víc než jen zajímá o ženu, která se tak důvěřivě vine k jeho hrudi. To zjištění vyvolalo na jeho rtech chápavý úsměv.

„Smíšek,“ zahučel hlasem hlubokým jako moře kolem útesů, „je losos, který má víc než patnáct kilo. Když takový kousek vylovíte, rozhodně se zasmějete.“

Hawk téměř mimoděk zkrivil pobaveně ústa. „Aha.“

„Až nějakého chytнете, tak se o tom přesvědčíte osobně,“ pokračoval Carlson. „Nebo se nikdy nasmějete?“

„Směju se právě teď.“

Mohutný indián se rozchechtal.

„Pojeďte se mnou na lov, Hawku,“ vybídl ho. „Na konci se z nás stanou přátelé – nebo bude jeden z nás mrtvej.“

Hawk na něj okamžik strnule zíral, potom ale napřáhl ruku, protože ho ten velký muž překvapivě zaujal.

„Beru vás za slovo, Carlstone.“

Ten potřásl nabízenou rukou. Než ji pustil, poznamenal: „Ještě něco, Hawku. Jestli se dotknete Angie, rozřežu vás na kousky a použiju jako návnadu.“

„Ale Carlstone!“ vydechla Angelina pohoršené.

Jenomže Hawka to nerozházelo. „Co když chce, abych se jí dotýkal?“ opáčil.

Carlson přeskočil zrakem z Angelininy zrudlé tváře na Haw-kův divoký, netečný výraz.

„Potom bych musel konstatovat, že jste ten nejšťastnější člověk na světě.“ Otočil se a políbil dívku na čelo. „Don už mává, abych se vrátil. Za pár dní se zase uvidíme, Angie. Do té doby už budeš jistě v pohodě,“ dodal s laskavým úsměvem.

Angelina potřásla pochybovačně hlavou, vystoupila na špičky a políbila Carlsonovu opálenou tvář pokrytou strništěm.

„Možná by ses měl Hawkovi omluvit,“ řekla tiše.

Carlsonovy černé oči zableskly potlačovaným smíchem a obrátily se přes dívčinu hlavu k Hawkovi.

„Možná. Ale neudělám to. Vy to chápete, že Hawku?“

„Dokonale.“

Hawkova ústa se lehce ironicky zavlnila a zdvižený levý koutek naznačil, že rozumí velmi dobře.

Angelina se vracela ke kotvišti a občas pohlédla úkosem na Hawka. Stále byla rozechvělá z Carlsonova varování. Z Hawkova výrazu vytušila, že ho celá záležitost víc pobavila, než rozzlobila. Ale ani v nejmenším nedal najevo, že by se jí chtěl dotýkat. Ne tak, jak by si přála.

d 1 2

Angelina vedla jachtu směrem k Hluboké zátocce. Bedlivě sledovala hladinu. Byla sobota a moře zaplnilo množství rybařících loděk. Kormidlo jí pod rukama náhle poskočilo. Byla však na to připravená. Zád' sebou hodila jako zadek auta, když dostane smyk na ledě. Udělala oblouk a snažila se zklidnit pohyb lodi. Během několika vteřin překonali komíhání a vrátili se do zkalené vody, kterou vytváří příliv.

„Je to legrace, co říkáte?“ obrátila se s úsměvem k Hawko-vi, protože na sobě cítila jeho pohled.

Černé obočí se nadzvedlo jako odměna za její úsměv.

„To bylo jen miminko. Někdy to bývá horší.“

„Spodní proudy?“

Pokrčila rameny.

„Jsou nebezpečné v každé době. Zvlášť když o nich nevíte. Vnitřní průliv není pro amatéry. Můžete se zeptat.“

Ukázala na vlečný člun, který se pohyboval severním směrem do zužujícího se kanálu. Silné ocelové lano, napjaté mezi vlečným a těžce naloženým říčním

člunem lehce bzučelo. Navzdory evidentnímu záběru silných motorů se vlečný člun nehýbal z místa.

„Propásli příliv,“ konstatovala dívka věčně.

„Co s nimi teď bude?“

„Pár hodin budou muset strávit, tak jak jsou. Motory pojedou naplno, a přesto se nikam nedostanou. Pak se proud otočí a oni vyrazí kupředu jako zátka z lahve šampaňského. Do té doby budou mít co dělat, aby se udrželi alespoň na místě a nepřetrhlo se jim lano.“

„Mluví z vás zkušenost?“ zajímal se Hawk.

Současně si uvědomil, že by ho nepřekvapilo, kdyby Angelina takové vlečné čluny někdy řídila. Evidentně byla na vodě jako doma. Zřejmě však o tom neměla chuť mluvit, protože na otázku nereagovala.

„Pracovala jste na vlečném člunu?“ nedal se odbýt.

Znovu se rozprostřelo ticho, protože Angelinu zalily vzpomínky jako krev z čerstvé rány. Tehdy v létě se do sebe s Grantem zamilovali. Vodil čluny po Vnitřním průlivu. Ještě teď dokáže zvuk dieselu odloupnout uplynulá léta a nechat ji bezbrannou, krvácející vzpomínkami.

„Jezdila jsem na člunech,“ odpověděla nakonec tiše s pohledem upřeným k obzoru.

„S mužem.“

Neodpověděla. Nešlo o otázku. „Bylo to tak, Anděli? S mužem?“

Naléhavost v jeho hlase ji překvapila. Otočila se a zjistila, že stojí těsně u ní.

„Ano,“ hlesla.

„S tím lososovým šamanem?“

„Ne.“

Angelině zběhlaly klouby na prstech, jak pevně sevřela kormidlo. Ani si toho nevšimla. Visela pohledem na Hawkových temných očích.

„Kdo to byl?“ protáhl líně, ale oči přivřené jako skutečný dravec. „Třeba by mě vzal na projížďku.“

„Derryho bratr.“

V Hawkových očích se objevilo překvapení. Tušila, co bude následovat. Odvrátila se a snažila se vykouzlit pod víčky svou osvědčenou ranní růži, jasnou a zářící, čistou a vítěznou. Chvilí ji soustředěně pozoroval. Z její tváře se nedalo nic vyčíst.

„Derry se o žádném bratrovi nezmiňoval,“ začal Hawk. „Bylo by jednodušší, kdyby mě prováděl on.“

„Grant Ramsey zemřel.“

Zarazil se a mlčky pátral po citech, o kterých tušil, že jsou zamčené hluboko v jejím nitru. „Kdy?“

„Už dávno.“ Její hlas zněl dutě a unaveně. „To musel být o hodně starší než Derry.“

„Ano, byl.“

Angelina se znovu obrátila k moři. U břehu Hluboké zátoky kroužilo mračno ptáků nad vzdouvající se vodou. Rackové křičeli jako ztracené duše – stovky rozvášněných hlasů naplňovaly vzduch, kormoráni se potápěli do vln a rackové se střemhlav vrhali za nimi a opět vzlétali se sledi v zobáčích. Voda doslova vřela tisíci a tisíci sledů, drobných ryb, které se vymršťovaly do vzduchu a rozstříkovaly kolem sebe stříbrné kapky vody, zářící jako brilianty v paprscích zapadajícího slunce.

Angelina automaticky zpomalila chod motoru.

„Lososi,“ řekla věcně.

„Dost malí,“ opáčil Hawk suše.

„Tohle nemyslím,“ otočila se od šléjících sledů. „Pod nimi. Tlačí je na hladinu. Lososi si hledají potravu dole, tam kde je téměř tma. Sledí se snaží uniknout a stoupají vzhůru. Ptáci je pak loví nahoře a lososi dole.“

„Když to tak slyším, mám radost, že jsem se nenarodil jako sled.“

„Kdo chce žít, musí jíst,“ odušila s očima upřenýma na kypící vodní plochu. „A dříve nebo později všichni zemřou. Někdo dříve, jiný později.“

„To není moc potěšující filozofie.“

„Potěšení není někdy to nejdůležitější.“

Přitom si vzpomněla na lidi, kteří se ji tehdy po tom neštěstí pokoušeli utěšovat. Někdy ji jen víc rozčílili. Dokonce i Derry. Teprve Carlson ji svou drsnou laskavostí vytrhl ze sebelítosti. Carlson, který ji miloval stejně jako Grant. Ale ona o tom nevěděla, až když bylo pozdě. Teď už bylo na všechno pozdě. Nikdy nebyli milenci. Byli přáteli a jejich vztah byl hluboký a trvalý jako moře.

„Kam směřují?“

„Někam, kde se narodili.“

Zírala na hladinu, odkud sledi zmizeli stejně záhadně, jako se objevili. Po ohromném množství ryb zůstal jen matný, kovově lesklý třpyt hluboko v zelené vodě, který pozvolna bledl.

Náhle se rozhodla, že je nejvyšší čas začít lovit. Zbývá ještě pár hodin světla, příliv stoupá a v okolí se rozhodně pohybuje několik pěkných lososů. Žádný rybář si nemůže přát víc.

Hawk vytušil její úvahy.

„Čeho se mám ujmout?“ zeptal se.

„Včas vám dám vědět.“

Měla už připravené vlečné udice s třpytkou. Nebyl to její nejoblíbenější způsob, ale něco se musí zkusit. Lososi touhle dobou zatím neloví u hladiny, to bude tak nejdřív v září. Ale do té doby už bude Hawk někde za horama... Hlavou jí táhly myšlenky jako kolečko řezající sklo. Nejdřív prošla myšlenka, potom tlak a jemná stopa citu za ním a nakonec se rozprostřel smutek. Představa, že Hawk by mohl odjet z Vancouveru, aniž by chytil lososa, poznal kouzlo divoce rozeklané ostrovní krajiny, usmál se...

„Anděli!“ vyrušil ji Hawk, zvědavý, které nové strašidlo zastínilo hloubku jejich modrozelených očí. „Můžu pro vás něco udělat?“

Zamrkala a zahleděla se na něj. Povšiml si, jak má dlouhé, překvapivě tmavé řasy, nedotčené maskarem. Náhle se sklopily a skryly oči před zkoumavým pohledem.

„Držte kormidlo,“ pronesla mechanicky, „ved'te nás tamhle do té zátočiny a jeďte pomalu.“ Potom začala spouštět udice do vody.

„Jak hluboko půjdete?“ volal Hawk z kabiny. „Je něco vidět na sonoru?“

Po krátkém zaváhání se ozvalo: „Cosi se tam hýbe, asi v osmi metrech, možná hlouběji. Rychle to kmitá.“

„Půjdu tedy jednou šňůrou až na osm metrů a druhou na deset.“

Těžítko, připojené k vlasci, rychle kleslo. Angelina chvíli pozorovala špičku prutu. Jemně, rytmicky se pohupovala podle pohybu člunu klouzajícího po neklidné mořské hladině.

Druhý prut umístila na boku lodi. Chvíli pozorovala situaci a potom pokrčila rameny.

O nic vůbec nejde, a přesto mi tak hrozně vadí, že jsme nic nechytili.

Sáhla do bedny s náčiním a uchopila třpytku velkou jako polovina její dlaně a připojila ji k vlasci, až velká bledá návnada tančila na hladině deset metrů za lodí.

Přestože lososi vyplují ke hladině až za dlouhé týdny, člověka může někdy potkat i štěstí.

„Budu teď řídit,“ vrátila se do kabiny.

Když si vyměňovali místa, opět ucítila vůni mýdla a jemné vody po holení, tepla a muže, kterou už bude mít nesmazatelně spojenou s Hawkem. Jak si sedala, otřela se o něj. Přestože to trvalo jen zlomek vteřiny, ten kontakt jí vyslal blesky vědomí

do celého těla. Nevědomky zadržela na okamžik dech a ztuhla na místě, protože toužila, aby ten vzrušující okamžik nikdy neskončil.

„Dávejte pozor na pruty,“ téměř zachraptěla. „Zvykněte si na jejich pohyby. Potom hned poznáte, kdyby se něco změnilo. Jestli se vám tam připletl sled’ nebo už zabírá losos...“

Při pohledu na Hawka jí hlas stále slábl a očima nepokojně zatékala.

„Rozumíte tomu?“ zeptala se tiše.

Hawkova tvrdá ústa změkla do slibné smyslné křivky, která se současně odrážela i v jeho horkých hnědých očích. „Ano,“ zamumlal. „Chápu.“ A rozhodně tomu tak bylo.

V žádném případě neměl na mysli hejna sledů. Silně vnímal žádostivost, která čísel z Angelininých temně zelených očí a viditelný kvapný puls pod jemnou kůží jejího krku.

Lov už je téměř u konce. Brzy provede poslední bleskové otočky, závěrečné mohutné záběry křídel – a bude vášnivě oddychovat v jeho náručí.

Otočil se a vyšel na otevřenou zád’, aby sledoval třpytky tančící v příboji a lesknoucí se vlny v září odpoledního slunce.

Ale přemýšlel o jiném tanci, o pomalém vzdouvání těl, smyslném lesku vášně na měkké pokožce a rytmických vlnách uvolnění.

Už brzy.

Zlehka se opřel o zábradlí a pozoroval špičky prutů pohupujících se proti blankytně modré obloze. Angelina se ohlédla přes rameno, ale její oči nesměřovaly k prutům, nýbrž k němu. Byl to nejatraktivnější muž, s kterým se kdy setkala. Jako pták, podle kterého získal přezdívku, byl rychlý, divoký, proměnlivý, omračující svou úplností.

Po chvíli se donutila odvrátit zrak. Připomněla si, že ani náznakem nedal najevo, že by ho zajímala stejně jako on ji. Veškeré dotyky, které mezi nimi proběhly, se daly vysvětlit malými rozměry lodi, případně bezděčnou přátelskou náklonností. Nikdy na něm nepozorovala nic podobného tomu, s jakými pocity ji pozoroval Grant – lásce a touze propletené tak pevně, že už nezbývalo na nic jiného místo, ani na dech.

Znovu zoufale vyvolávala představu ranní růže. Potřebovala její karmínový klid. Pět dní o samotě s Hawkem pro ni bude tvrdý oříšek. Růže se dávala dohromady velmi neochotně. Jednotlivé okvětní plátky se spojovaly a zase rozmazávaly jako kapky krve, pak se znovu rozplývaly. Teprve po delší námaze se jí podařilo celou růži sestavit, lístek po lístku, zářící v paprscích zapadajícího slunce.

Už dlouho se nestalo, aby k ní růže přicházela tak pomalu a aby ji potrebovala tak nutně.

Tiše přelétla očima návnadu a pak se zaměřila na oblast, ve které to vřelo sledi a lososy – kořistí a lovci. Návnady se ani nepohnuly. Pak sledovala Hawka, jak vzal prut z držáku, prudce s ním švihl a zatočil navijákem. Trochu mu záviděla sílu, která mu umožnila tak lehce vytáhnout zátěž, techniku, kterou se učila dlouhé hodiny a pro kterou prostě neměla dost silné ruce.

Když byly udice opět ve vodě, zamířila s člunem pomalu podél pobřeží, kudy by se případně mohli dostat do Hluboké zátoky. Tiché mumlání motorů ji pomalu zklidňovalo.

„Nespíte tady?“ ozvalo se za ní.

Hawk vklouzl na sedadlo proti Angelině, čelem k zádi, odkud mohl sledovat udice.

„Skoro.“ Potlačila zívnutí. „Nudíte se?“ podivil se. Usmála se a potřásla hlavou.

„Jen jsem trochu unavená,“ odpověděla pomalu. Automaticky upravila směr člunu. Pohlédla na Hawka. „A vy?“

„Jestli se nudím?“ Temným pohledem přešel dívce po tváři. „Ne. Je to takové... uklidňující.“

Protáhl se a celou kabinu naplnil svou přítomností. Všiml si, že sledovala každý pohyb jeho těla, rozhalenou košili, krk, ústa. Náhle si uvědomil, že *uklidňující je* to poslední, čím by se stávající situace dala charakterizovat. Nával touhy, který se stále krčil nedaleko povrchu, se začal drát vzhůru. Sevřel ho tak, že sotva chytal dech. Během několika srdečních tepů byl připraven. Žádost ho přepadla mocně a žhavě.

Příliš brzy. Příliš rychle.

Prudkým pohybem se zvedl a spěšně vyšel z kabiny. Postavil se zády k Angelině a tupě zíral na špičky prutů a stoupající zčeřenou hladinu. Přitom pevně tiskl čelisti, až ho zabořely. Bojoval proti touze, která ho napadla ze zálohy. Po chvíli dokázal myslet víc na půvabné zákruty vlečné udice než na rozechvělé křivky růžových rtů a ňader vzdouvajících se pod svetrem mořské barvy.

Jak se blížili k Hluboké zátoce, přibývalo malých rybářských plavidel. V dálce je míjel *Černý měsíc*, který hledal bezpečné kotviště. Hawk slyšel za sebou vysílačku i Angelinin tichý hlas, ale neotočil se. Už téměř před hodinou opustil kabinu.

To rozhodně nestačí.

Je to příliš dlouho.

Angelina vyvolala oheň na Hawkově kůži i v jeho kostech. Chtěl ji takovou silou, že ho to rozzuřilo. Lov skončí dnes v noci, ať bude kořist připravena nebo ne. On připraven je. Víc než to. A až se jí zmocní, všechny lži jako chladný déšť spláchnou jeho nerozumnou vášeň.

Pak se od ní konečně osvobodí, znovu se volně rozletí, černý stín brázdící hlubokou oblohu.

d 13

Když se blížili k vjezdu do Hluboké zátoky, zjistila Angelina okamžitě, že je tam nacpáno příliš mnoho plavidel, takže nemůže plout obvyklým směrem. Zatočila mírně kormidlem a v tu chvíli zahlédla koutkem oka rychlý člun, který se řítí směrem k nim. Nějaký sváteční rybář byl tak nedočkavý, že ignoroval zásady slušného chování a bezpečnosti. V podstatě je tlačil k tomu, aby se přiblížili k ostatním, a navíc způsobili velké vlny, které malé bárky divoce rozhoupají. „Pozor!“ vykřikla.

Snížila rychlost na minimum a čekala. Člun se s ohromným rachotem přehnal kolem a za sebou táhl vodní tříšť vysokou jako člověk.

Hawk se roztaženýma nohama a rukama zapřel o dvevní zárubeň. Jejich loď se divoce rozkomíhala a skákala jako ne-zkrocený kůň. Ostatní plavidla na tom nebyla lépe. Za mizejícím divochem letěla nejedna nadávka a hrozící pěst.

Angelina znovu přidala na rychlosti a nabrala kurs ven z chomáče loděk. Automaticky mrkla na zád', jestli jsou udice v pořádku. Jeden prut zůstal v původním stavu, ale druhý byl ohnutý v podivném úhlu.

Než mohla něco říct, Hawk uchopil prut a silně zatáhl. Nic. Jen špička se jemně chvěla. Lanko se napínalo a brzda navijáku vydávala dlouhý, vysoký skřípot.

Obvykle takový zvuk signalizoval velkou rybu. Dnes to evidentně znamenalo něco mnohem méně vzrušujícího.

Necelých dvacet metrů od nich se pohupoval malý modrý člun a na něm jeden z členů posádky divoce gestikuloval. Jeho partner bojoval s navijákem a vlascem. S tichým zaklením přiškrtla motor a dala neutrál.

„Zamotali jsme se jim do vlasce,“ obrátila se k Hawkovi.

„Potřebujou ho uvolnit.“

Hawk přestal upravovat udici. Spletené vlasce se napnuly mezi oběma čluny. V plném slunečním jasu zářily jako tenké stříbrné kabely a bzučely napětím. Proud obě lodě unášel stranou, ale zůstávaly spojené překvapivě pevnými rybářskými vlasci.

Muž v modrém člunu s nimi chvíli nervózně manipuloval, ale byly příliš pevně spletené. Proud byl velmi silný. Muž se vyklonil, až málem vypadl do vody. Přesto na zaseknuté háčky nedosáhl. Pokrčil tedy rameny, vytáhl nůž a přefízl vlasce těsně u svého háčku. Angelina jeho akci sledovala s úděsem. Bylo jí jasné, že jakmile se napětí uvolní, vlasce vystřelí jako gumová páska a háček, coby dokonale zaměřená zbraň, poletí za ním přímo na Hawka, který držel prut.

Nebyl čas něco vysvětlovat nebo ho varovat. Vyběhla z kabiny, dvěma dlouhými skoky k němu doběhla a oběma rukama ho chytila za hlavu – přikryla mu oči, aby je ochránila před svištícím háčkem, který se na ně řítí.

„Zatraceně!“ zvolal Hawk. Zapotácel se a pak ji automaticky sevřel v náruči.

„Háček...,“ snažila se dívka vysvětlovat a tlačila přitom Hawkovu tvář na svou hrud’.

Pak se jí bolestí zatajil dech.

Hawk si ihned uvědomil, co se stalo. Angelina uvolnila sevření, ale on ji držel pevně a díval se jí přes rameno. Ocelový háček se jí zabořil do svetru mezi lopatkami. V tom místě se začala pomalu tvořit karmínově rudá skvrna.

S divokým zaklením zašátral jednou rukou v kapse po noži. Udělal na vlasce smyčku a opatrně ho přefízl. Dával přitom pozor, aby se zaseknutý háček ani nepohnul.

Jakmile Angelinu osvobodil, vydala se zpátky ke kormidlu.

„Nehýbejte se!“ přikázal stroze a chytil ji za ruku. „Unáší nás proud.“

„Já se o to postarám.“

Posadil ji opatrně na sedadlo na zádi a pak se rozběhl do kabiny. O chvíli později už vrátil velký člun na jeho trasu. Zamířil do tiché zátočiny na severovýchodní straně Hluboké zátoky. Někoho jiného by takové manévry mohly zneklidnit, ale Hawk všechno zvládal s jistotou dravce vrhajícího se střemhlav na vyděšenou kořist. Několika dlouhými kroky se vrátil na zád’ a spustil kotvu.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Angeliny se starostlivým pohledem na bolesti zkřivený obličej.

Chtěla pokrčit rameny, ale ostrý hrot se jí každým pohybem zařezával hlouběji do těla.

„Snad to přežiju,“ zatvářila se skepticky a zlehka se nadechla.

Hawk znovu zamumlal jakousi neslušnou nadávkou.

„Trochu to bolí,“ konstatovala Angelina tiše.

Na okamžik zavřela oči a pokusila se odpoutat mysl od těla. Už dávno pochopila, že bojovat s bolestí nemá cenu, jenom se tím zvětšuje. Když se s ní smíříte, můžete ovlivnit své pocity. Jakmile se to jednou naučila, získala odvahu žít bez utišujících léků.

Když oči opět otevřela, byly průzračné a nebojácné. „Podíváme se na to?“ zeptala se klidně. Hawk zúžil oči.

„Nevadí vám to?“ všimla si jeho reakce. „Pokud ano, můžeme zavolat Carlsonovi na *Černý měsíc*.“

Přitom pohlédla na rybářský člun kotvící několik set metrů od nich. Hawk si prohlížel její klidnou tvář a stěží to chápal. Kdyby neviděl krev na svetru, ani by nepoznal, že má Angelina hluboko do sametové pokožky zabořený kus oceli. Sarkasticky si pomyslel, že je opravdu dokonalá herečka, která by se uplatnila na jakékoli světové scéně.

„Už jsem viděl horší rány,“ odsekl stroze.

Po příchodu do kabiny Hawk rozsvítil všechna světla. Když se otočil, dívka seděla pod nejsilnější lampou, otočená k němu zády. Poklekl vedle. Při pohledu na krvavou skvrnu prosakující jemnou zelení jejího svetru sevřel rty. S nečekanou jemností uvolňoval pleteninu kolem háčku. Když uviděl, co je pod svetrem, uklouzlo mu peprné slovo. Háček byl dlouhý skoro jako palec a jeho špička i zpětný osten vězely hluboko v měkkém mase.

„Zapadl až po osten, co?“ zeptala se Angelina. Jen velmi jemné zachvění hlasu prozradilo, nakolik je zranění bolestivé. „Vypadá to tak.“

Chabě se pokusila povytáhnout svetr. „Radši to nechte, Anděli. Vidím toho dost.“

„Zkuste ho opatrně vytočit, jinak budete muset rozříznout kůži.“

Její věcná poznámka jen potvrdila Hawkovy myšlenky.

„Ať tak nebo tak, bude to bolet jako čert,“ přiznal otevřeně.

„Alespoň uslyšíte, jak vaše rybářská průvodkyně umí ječet a nadávat.“

Když neodpovídal, podívala se po něm.

„Je to jen bolest, Hawku. To přejde.“

„Mohl bych vás dovést k doktorovi.“

„Proč? Máte rychlejší ruce než jakýkoli doktor, který mě kdy léčil.“

„Anděli...“

„V lékárnice najdete kleštičky a skalpel. Jestli to nechcete udělat, zavolejte Carlsona. Už mě slyšel křičet.“

Hawk zaváhal, protože měl tisíc chutí zjistit, kdy a proč ji Carlson slyšel ječet bolestí. Ale nebyla vhodná doba na otázky. S dalším tichým zaklením se vydal k lékárnice. Našel tam dva páry kleštiček a skalpel. Lehce je vydezinfikoval alkoholem a vrátil se k čekající dívce.

„Připravena?“ otázal se pevně.

„Ještě moment.“

Zavřela oči a usilovně si představovala vodopád barev. Protékal jí myslí, příliš krásný, než aby se dal popsat, a příliš čistý, aby mohl být skutečný.

„Jdeme na to,“ zamručel Hawk a dal fantastickým barvám v její mysli tvar.

Co nejopatrněji vyoperoval kovového vetřelce. Angelina jen tiše vydechla bolestí.

„Hotovo,“ ozval se chraplavě a zlehka tamponem sušil zkrvavenou ranku.

„Díky.“ Hlas se jí zlomil. Zhluboka a dlouze se nadechla.

„Kdy jste byla očkována proti tetanu?“ napadlo Hawk.

„Nelovím s rezavými háčky,“ ohradila se rozhořčeně. „Ale očkovat se dávám pravidelně. A v lékárnice bude nějaký an-tibiotický zásyp. Ten by měl zabránit infekci.“

„Můžete hýbat lopatkami?“ požádal ji Hawk. „Trochu s nimi zatočte.“

„Proč?“

„Moc to nekrvácí. Tak hluboká rána se těžko vyčistí celá.“

Angelina pomalu zakroužila rameny a lopatkami. Svetr jí sklouzl k pasu. Uchopila jeho měkké záhyby a přetáhla je netrpělivě přes hlavu. Hawkovi se až zatajil dech při pohledu na hedvábný lesk dívčiny pokožky. Na zádech měla jen proužek meruňkově zbarvené podprsenky a rudou skvrnku po odstraněném háčku. Navzdory snaze se žádná krev neobjevila.

„Teď to trochu zabolí,“ upozornil Hawk.

Jednou rukou ji ze zadu uchopil kolem pasu, druhou těsně nad řadry a ústy se přitiskl k ráně. Vší silou se snažil vytáhnout krev a vyčistit tak poranění.

Angelina se prudce nadechla, ale pak se ani nepohnula, ani neprotestovala. Dotek Hawkových pevných paží a úst ji naprosto ochromil. Bolest vůbec necítila, vnímala jen jeho sílu a teplo. Chvilku předtím, než zvedl hlavu, měla pocit, že jeho rty změkly a pohládily ji. Když se ohlédl, měl na ústech kapku její krve.

„Jak vám je?“ zeptal se.

Jeho hlas zazněl v tiché kabině podivně dutě.

Rozpačitě kývla hlavou. Pomalu zvedla ruku k Hawkovým ústům. Dřív než se stačila dotknout karmínové krůpěje, vynořil se jazyk a pohltl ji. Jeho oči měly temnou barvu. Pomalu se postavil a vytáhl na nohy i Angelinu.

„Jste hrozně bledá,“ řekl tiše. „Lehněte si chvíli na palandu. Přinesu nějakou mast a obvazy.“

Dívka se lehce zapotácela. Točila se jí hlava, připadala si slabá – a bláhová. To nebylo bolestí, to Hawkova blízkost ji tak silně ovlivnila.

Hawk rychlým pohybem otevřel dvířka na vzdálenější straně kabiny. Jemně ji dovedl k trojúhelníkové posteli, která vyplňovala prostor pod obloukem. Položila se tvář dolů a vnímala jeho pohyby po místnosti. Bylo tam dost místa, aby se posadila, ale nechťelo se jí. Měla chuť jen tak ležet a čekat, až k ní Hawk přijde.

Slyšela jeho měkké kroky. Cítila prohnutí matrace, když se posadil vedle ní, a pak náhlé uvolnění podprsenkové gumy. Teplá vlažná žínka jí zlehka přejížděla po zádech a smývala zbytky krve.

„Bolí?“ zeptal se chraptivě.

„Ne.“ Odpověď vydechla sotva slyšitelně.

Několik příštích okamžiků bylo slyšet jen tichý pohyb vlhké látky po kůži.

„Taková nádherná plet,“ mumlal Hawk. „Jemná, zlatá.“

Sklonil se a knírkem ji zašimral na rameni.

„Voníte létem,“ dodal tlumeně.

Až ji zamrazilo. Bezmocná reakce na Hawkův hedvábný dotek.

„Bude to asi trochu pálit,“ ozval se po chvíli a posadil se, jako by se nic nestalo.

Mast byla chladivá a hladila stejně jako jeho hlas a prsty, které ji laskaly. Vzdychla a znovu se zhluboka nadechla, ruce složené pod bradou.

Hawk jemně přitiskl obvazy přes poranění. Pak uchopil zapínání podprsenky, aby je znovu upevnil. Vzápětí mu ale krajkový materiál vyklouzl z prstů. Odsunul pramen vlasů na stranu a přitiskl jí rty na šíji.

Cítila jeho žhavý dech, ústa i hrud', která se o ni jemně třela. Zachvěla se a pokusila se otočit k němu obličejem, ale položil jí ruce na ramena a pevně stiskl.

Rty ji laskaly na krku a u kořínků vlasů, až jeho silný jazyk zabloudil k uchu. Zasténala a instinktivně se pohnula, pomalu, jako kočka, prohnula záda, aby zesílila tlak Hawkových úst. Ten cosi mumlal, zatímco ji hladil po ramenou a jednoduchým pohybem ruky nechal sklouznout ramínka podprsenky. Jazykem i zuby prozkoumával půvabné linie zad až k okraji černých džín. Rukama se mazlil s lýtky, stehny a oblými boky a ústy ji hltal jako hladový vlk. Takové smyslné přepadení Angelina ještě nezažila.

Potom jí umožnil, aby se otočila. Přitom zcela uvolnil podprsenku a odhodil ji. Jeho oči s rozšířenými panenkami byly temné, plné žádosti.

Angelina byla krásnější, než čekal. Byla mnohem nádhernější, než kdy zažil. Dokonalá zlatavá pleť vzdouvající se k tmavě růžovým bradavkám, měkký zelený oheň v očích, pozorující a volající.

Když se sklonil k ňadrům, pokusila se promluvit.

„Hawku...“

„Pšt,“ procedil mezi zuby.

Toužil jen po tichu a Angelině kráse, jejím žhavém těle. Bylo příliš brzy na studený déšť lži.

Přiblížil rty k ňadru a přísál se lačně ke vztyčené bradavce. Slova, která chtěla říct, se rozprskla v explozi pocitů, které jí pronikly celým tělem. Znovu zasténala a pomalu se zavlňila ženskou touhou, která byla stará jako svět.

Ale pro Angelinu to bylo něco nového. Grant nikdy nic takového nedělal, nikdy jí nepřejížděl zuby po těle, jemně, divoce, že by se jí chtělo zakřičet nadšením, nehladil ji jazykem, až by se chvěla a vzdychala. Byl v tomhle ohledu tak velmi opatrný.

Hawk ne.

Dokázal nechat proud vášně, aby je oba dovedl k výšinám. A pak se jeho ruce rychle pohybovaly po jejím těle, rvaly z ní kusy oblečení a vystavily ji zcela nahou jeho dotekům. Jeho prsty se zaplétaly do zlatavé kadeřavé houštiny jejího klína, zlehka testovaly její žár a hlad, třely se o ni a laskaly, až se třásla touhou a napětím.

„Hawku...“

Žhavá ruka se přemístila k jejím ústům, aby zarazila další slova. Ale ne nadlouho.

„Hawku... ještě jsem nikdy...“

Slova vyrážela mezi záchvěvy smyslné touhy, z které pochopila víc, než tušila. Nevnímala chladnou křivku v koutku Hawkových úst ani zužující se zorničky divokou zlobu, že lež se objevuje tak brzy.

Když znovu otevřela oči, Hawk, zcela nahý, se na ni snesl a zakryl ji svým tělem jako dravec oběť. Neměla čas mluvit, myslet ani zakrýt slzy bolesti, která se objevila ve chvíli, kdy se jí zmocnil.

Hawk ztuhl v údivu a po chvilce boje s hladovým tělem vybuchl necitelným vztekem. *Ty přece nemůžeš být panna!*

Ale i když se to snažil popřít, věděl, že nelhal. To zjištění ho šokovalo, otřásl jeho jistotami jako nic od té doby, kdy mu bylo osmnáct a jeho svět rozbily ženské lži. Jako zvíře zahnané do kouta se bránil proti útočící Angelině.

„Hawku...“ zachraptěla dívka.

Pohnula sebou ve snaze uvolnit jeho tlak. Tím ho opět připravila o sebevládu a vrhla do nechtěného potěšení.

„Zatraceně,“ zavrčel a zachvěl se. Zuřil, protože smyslná vášeň ho pohlcovala, ať chtěl nebo ne. „Vem tě čert!“

V závěrečné křeči se odvalil stranou. Vší silou se snažil znovu získat nad sebou kontrolu, absorbovat to strašné vědomí, že Angelina nelhala. Nechápal, co se stalo. Nerozuměl jí. Pokud nebude chápat, jeho svět bude naprosto zničen.

Zase.

d 14

Angelina ležela bez hnutí. Hawkovo odsouzení se jí zařezávalo do duše jako ocelové drápy. Hlavou jí prolétla změt' emocí –frustrace, zmatek, bolest a nakonec zlost, zuřivost tak silná, až ji to vyděsilo. Takový pocit už zažila. Tehdy téměř spálil všechno, co v ní bylo lidského.

Tiše usilovala o získání klidu, snažila se nekřičet, neproklí-nat život, který jak se zdá vždycky přinese naději na štěstí jen proto, aby ji hned zase odvál do ztracena a zanechal ji zlomenou a zklamanou.

„Proč?“ zašeptala vyplašeně, aniž by vnímala zvuk.

„To je moje věc!“ odsekl. Oči divoké stejně jako hlas. Uchopil ji drsně za ramena a otočil tvář k sobě.

„Proč jsi mě na to neupozornila?“ vykřikl.

„Snažila jsem se,“ odušila mdle. Mluvila zcela mechanicky, soustředěná pouze na bolest.

„A taky jsem předpokládala, že to víš.“

„Jak jsem to proboha měl vědět?“ Prsty se jí zaryly dojemné pleti. „Myslel jsem, že spíš s Derrym i Carlsonem. Rozhodně ses nechovala jako panna. Bylas rozpálená jako každá, s kterou jsem kdy skončil v posteli.“

„Spát s Derrym? Spát s Carlsonem?“ Opakovala slova mechanicky a zdálo se, že nevnímá jejich význam. „Ale vždyť jsem ti to říkala. Derry je jako můj bratr a Carlson je dobrý přítel.“

„Ženy lžou každou větou.“

Rozhostilo se ticho. Poznání zaťalo své drápy do dívčina srdce.

„Ty si myslíš, že jsem lhářka a děvka,“ zamumlala téměř nezřetelně. Přitom jí tělem projela vlna zimnice. Tohle konstatování ji zničilo stejně jako předchozí automobilová nehoda. Pak se probudil pud sebezáchovy. Všechny nepříjemné pocity zabalit, zapečetit a odložit stranou. Bude se jimi zabývat později, až bude mít sílu. Teď byl úspěch, že nedostala hysterický záchvat.

Jsem naživu, fyzicky nezraněná, opakovala si v duchu mechanicky. *Udělala jsem chybu. Strašnou, nenapravitelnou chybu. Nemám dost síly na to, abych se probodovala Hawkovou krutostí až k jeho lidským bolestem a slabostem.*

Pokud je má.

„Zdá se, že máš napůl pravdu,“ dodala klidným hlasem, s očima upřenými na Hawka. Její změna ho hluboce znepokojila. Očekával hysterii, nadávky, křik, pláč, sladké lži a prosby – všechny obvyklé ženské triky. Ale podivný porcelánový klid dívčiny tváře a prázdnota v jejím pohledu ho vyvedly z míry.

„Jak to myslíš?“ zeptal se opatrně a uvolnil prsty z jejích ramen. Posadila se, uchopila své oblečení a sklouzla z postele. „Ze si připadám jako děvka.“

Zaplavila ho nečekaná vlna vzteku, protože si uvědomil, že Angelina prodala své panenství člověku, který o to nestál.

„A co čekáš, když spíš s chlapem za peníze?“ vyštěkl hrubě.

Mlčky vyrazila ke dveřím. Hawk ji chytil za zápěstí.

„Mírní se, zlato,“ zahučel. „Chceš prodat svůj pozemek a rozhodla ses, že si to zabezpečíš tím nejobvyklejším způsobem. Sama sis vybrala. Kdyby ses zeptala, upozornil bych tě včas, že je to zbytečné. Nic mě nedonutí koupit *Eagle Head*, pokud se mi nebude líbit.“

„Já nepotřebuju nic prodávat,“ ozvala se stroze. „To je Derryho záležitost.“

Podívala se mu zpříma do očí. V jejím zraku nebyl žádný výraz, jen hluboká a tmavá zeleň.

„Dlužím Derrymu víc, než člověk jako ty dokáže pochopit,“ dodala klidně. „Až prodáme pozemek, peníze dostane Derry. Všechny. Ale tomu ty stejně nevěříš, že? To je tvůj problém, Hawku.“

Pohlédla na ruku svírající její zápěstí. Když promluvila, zněl její hlas vyrovnaně, prázdne a rozhodně.

„Pusť mě a nech mě odejít.“

Chvíli na ni zíral a pak uvolnil sevření. Když odešla a zavřela za sebou dveře, zjistil, že má chuť za ní běžet, obejmout ji, odstranit prázdnotu z jejích očí a hlasu. Uvědomil si, že by jí chtěl uvěřit. Věřit, že neměla žádný skrytý důvod, aby se na něj smála, mluvila s ním, byla s ním, planula pro něj.

Pak znovu divoce zaklel.

Všechno, co ženský dokážou, jsem pochopil při svých osmnáctých narozeninách. Od té doby se mi to mnohokrát potvrdilo. Rozhodně nejsem takovej pitomec, abych to všechno znovu absolvoval v pětatřiceti letech.

To, že nelhala o své nezkušenosti, ještě neznamená, že všechno ostatní, co dělá, je čistá pravda.

Převalil se a natáhl se pro šaty. Zahlédl přitom Angelininu krev stále svítit na svém těle. Dřív, než si to uvědomil, zaťalo se do něj vzrušení. Nenáviděl se i za takový zlomek slabosti.

Panenství nic neznamená. Všechny o ně musí jednou přijít. Angelině to prostě jen trvalo déle než ostatním, než rozhodla o své ceně.

A co to je? Jaká je její cena?

Otázky se do něj zavrtaly jako ocelové háčky. Pronikaly hlouběji každým pulsem.

Když nestojí o peníze, o co tedy jde? Co to říkala o Derrymu? Něco o dluhu...

Její slova se mu vybavila obratem: *Dlužím Derrymu víc, než člověk jako ty dokáže pochopit.*

Svoje panenství, například? uvažoval divoce. Malá náplast za velký pozemek?

Ústa mu zkroutil chladný úšklebek. Angelina ho podcenila, když si myslela, že tomu nerozumí. Chápe to velmi dobře. Je stejná jako ostatní. Nic nového pod sluncem. A pokud ho to Irochu bolí a hodně zlobí, je to jeho problém. Je už dost starý, aby si uměl poradit. Dost starý, aby zvládl herečku se sladko-holnou tváří a smutnýma zelenýma očima.

Střepy Hawkovy jistoty se znovu poslušně vrátily na své místo. Náhle se ozval hluk probuzených motorů. Zvedl překvapeně hlavu a spěšně se oblékl. Otevřel dveře kabiny a srazil se s Angelinou.

„Na rybaření je už dost pozdě, co?“ pronesl ironicky s pohledem na hvězdy blikající mezi mraky.

„Ano.“

Dívka kličkovala člunem mezi velkými i malými loděmi zakotvenými v zálivu. Jakmile se dostala na volnou plochu, zvýšila rychlost, i když ne natolik, jak by si přála.

Uletět. Utéct. Zmizet.

Ale to byly jen pocity. Skutečnost se jevila mnohem složitější. Musí absolvovat domluvenou cestu po Campbellově řece. Teprve potom se může uchýlit domů, do svého útočiště.

Myšlenky ji téměř zahltily. Cítila, že ji emoce rvou na kousky.

„Zkrátíme náš výlet?“ vytrhl ji ze zadumání Hawk.

„Ano.“

„A co Derry a jeho pozemek?“

Po bleďé a neutrální hladině dívčina obličej se mihl černý mrak. To, že správně odhadl její cenu, ho ještě víc popudilo.

„A co tvůj dluh Derrymu?“ vyzvídal nazlobeně.

„Buď koupíš, nebo ne.“

„Bez průvodce o tom nemůže být řeč.“

„Najde se spousta jiných, kteří tě rádi provedou,“ odušila hluše. Její ústa se zkřivila do ironické vlny, podobné té Hawkově.

„Třeba Carlson,“ navrhla.

Hawk přivřel oči. Bylo mu jasné, že pokud Angelina bude Carlsona patřičně informovat, velký indián mu určitě s radostí ukáže cestu do pekla. Před očima mu vyvstala představa divoké rvačky, v které by vybil svůj nevysvětlitelný vztek, který mučil jeho duši. Jeho jistotami klidně otrásá nějaká ženská.

Už zase.

„Co řekneš Derrymu?“ zeptal se pomalu. „Ze jsme se zkrátka navzájem promasírovali nevhodným způsobem.“

„Myslel jsem, že se ti moje masírování líbilo,“ odsekl hrubě.

Dlouze na něj pohlédla. Ponížení a vztek ji nutily popřít, že jeho doteky byly příjemné. Ale odolala pokušení. Má ještě celý život před sebou a nechce ho strávit jako lhářka ani jako děvka.

„Každý udělá nějakou chybu,“ hlesla. „Ty jsi ta moje.“

Hawkovy oči téměř zčernaly. Už se na nic neptal. Docházelo mu, že Angelinina pravda může mnohem víc zraňovat než lži ostatních žen. Pak mu náhle blesklo, že to je ono. Přichází znovu a znovu s pravdou, která narušuje jeho dávno zaběhlé chápání.

Zbytek cesty po řece strávili v mlčení, stejně jako návrat domů. Když dorazili, Derry už spal. Angelina se kvapně vzdálila do svého bytu, na Hawka nepohlédla

ani nepromluvila. Přestal pro ni existovat. Její mysl v tu chvíli naplňovala pouze skleněná, krvavě rudá růže. Na této představě lpěla stejnou silou, jako zůstávají sluneční paprsky na vrcholcích hor dávno poté, co se okolní krajina zahalila do tmy.

Cestou do koupelny štitivě odhazovala oblečení. Dlouhé minuty strávila pod horkým proudem. Znovu a znovu se mydlila a drhla žínkou, až jí pokožka zčervenala a bolela. Nic necítila, nic nevnímala. Věděla, že je to jen přechodné období, že už brzy bude muset své emoce roztrždit, oddělit naději od pravdy, omyly a chyby od bolesti. Je to čas vnitřního dozrávání.

Ale ten je ještě daleko. Teď je podstatné, aby přežila tuhle minutu, tu příští a ty další. Ze sprchy ji vyhnala až studená voda, protože vyčerpala celý zásobník. Rychle se zavinula do osušky a ručníkem třela vlasy, až jí tuhly prsty. Teprve tehdy si uvědomila, že jí stékají po tváři slzy, že tiše pláče od chvíle, kdy za sebou zavřela dveře ložnice. Zuřivě si začala otírat obličej.

Ale slzy se prodíraly dál, průsvitné proudy pocitů, které se nedaly zvládnout. Najednou prudce odhodila osušku. Navlékla si pracovní oděv – džíny a modrou bavlněnou košili. Oboje bylo vybledlé, téměř bílé. Nazula mokasíny, kartáčem přejela vlhké vlasy a spojovacími dveřmi přešla do pracovny.

Severní prosklená stěna byla černá jako Hawkovy zornice. Na okamžik zůstala nehnuté stát a přemítala, jestli má dost síly pokračovat.

Nežiješ celý život najednou, opakovala si v duchu. Žiješ teď a tady. A to musíš zvládnout. Na to nepotřebuješ sílu. Jde jen o jednu minutu. Tu, kterou právě prožíváš.

Navyklá litanie pomáhala uvolnit sevření ocelových pařátů zarývajících se do srdce. Pomalu zvedla ruku. Vypínač cvakl a místnost zalilo světlo přinášející ostrou zář místo temnoty. Vešla do místnosti a rozhlédla se po tajemné barevnosti skleněných střepů rozložených po policích. Ať se stane cokoli, vždycky bude mít kolem sebe bohatství barev, konstruktivní východisko pro emoce, které by ji jinak zničily.

Jen minutu. Jednu.

Dlouze a zhluboka se nadechla a přistoupila k jedné z pracovních desek osvětlených zářivkou. Dva stoly byly normální, kromě silného koberce na povrchu. Třetí měl desku průhlednou. Světlo vedené zespodu osvětlovalo kousky skla rozhozené nahoře. Výtvar, na kterém pracovala, byl zdánlivě jednoduchý – tři skleničky naplněné rosou seděly na prostém okenním rámu. Přes jeho horní okraj se jako trásně šperků táhly šňůry ostružinových a malinových keřků

obalených zralými plody. „Okno“ samotné bylo z bledě zlatého skla v barvě slunečních paprsků pozdního letního odpoledne.

Mohla si vybrat běžné okenní sklo, ale nechťelo se jí. Nikdy nepoužívala bezbarvý materiál. Třpyt bílých skleněných střepů vyvolával příliš mnoho bolestných asociací na havárii, hroznou bolest a smrt.

Většina kousků už byla zpracovaná. Angelina potřebovala jen vytvarovat keříčky a plody, které bujně věnčily horní rám. Lístičky ze zeleného skla už měly namalované žilky, zbývalo jen „zapéct“ je v peci, proces, který promixoval kresbu a sklo. Přestože stejného efektu by docílila leptáním, radši používala rozmanité struktury a barevné odstíny.

Natáhla si měkké kožené rukavice a vrátila se k osvětlené desce. Položila kousek skla v malinové barvě na silnou papírovou šablonu, kterou předtím připevnila. Proud světla, procházející papírem a sklem, jasně odkrýval linie, ze kterých mohla vycházet. Jednoduchou řezačkou, kterou tvořilo malé ocelové kolečko a tužkový držák, začala střep zabrušovat do potřebného tvaru. Řezačka navzdory svému názvu ve skutečnosti sklo neřezala. Pouze reagovala na jeho molekulární strukturu. Sklo je v mnoha směrech podobné vodě, a tudíž dokáže někdy „zahojit“ své rány. Jakmile Angelina opracovala třpytivé úlomky, přejela čerstvými hranami po sobě, aby se trochu otupily.

Navzdory soustředění na práci se její mysl stále zmítala, kypěla a hledala nějaké řešení, rovnováhu, která by jí umožnila prožívat víc než jednu minutu. Práce se sklem přinášela jisté uklidnění. Pomáhala jí přemítat o drobných zklamáních z dětství i nenadálé smrti rodičů a Granta v hořícím vraku –a vyrovnat se s tím. Jistě jí pomůže i s Hawkem.

Pracovala v tichu, jen za zvuku jemného svištění řezačky a bzučení obrušovaného skla. Dokončila přípravu kousků na dárek pro paní Careyovou. Jakmile se pícka dostatečně rozeřádila, šoupla je dovnitř. Než budou hotové, vzala si do parády velký nepravidelný kus bledého skla, nepravidelně štěpeného, který už teď působil nádherně. Opracovávala ho s důvěrou, léta praxe se odrážela v každém elegantním pohybu, v každém jistém pohybu.

Pracovala dlouho do noci, přestávky dělala jen proto, aby si utřela slzy, které se objevovaly bez varování, průsvitné vodopády z příliš čerstvé a hluboké rány, aby se tak co nejrychleji zahojila.

Ebenová noc začala blednout do cínového úsvitu. Po chvíli studio zaplavily karmínové šípy. Angelina nevnímala světlo o nic víc než pálící ránu na zádech a halenku promočenou nekončícími přívaly slz. Plně se soustředila na skládanku, kterou právě dokončila. Karmín zesvětlil, ale Angelina si toho nevšimla. Když se objevil Derry s rozespalýma očima, přivítalo ho jen pískání a vrzání skla.

„Angie? Co se děje? Proč nejseš na rybách?“

d 1 5

Angelina zvedla hlavu, překvapená, že přežila tolik minut. Bylo ráno.

Trošku napětí se zbavila. První noc je vždycky ta nejhorší. Pomalu zamrkala a poprvé po mnoha hodinách pohlédla na něco jiného než na pracovní desku. Derry se lehce přisouval pomocí berlí.

„Angie? Jak dlouho tady pracuješ?“

„Chvilí,“ pronesla vyhýbavě s očima upřenýma na svůj výtvar. „Už mám skoro hotovo.“

Ve skutečnosti skončila asi před hodinou. Ted' už jen vychutnávala krásu barev a tvarů, které v sobě měly zakleté sny a touhy.

Derry se zamračil. „Muselas tu být celou noc.“

Vydala jakýsi neutrální zvuk.

„Angie?“

Povzdechla a odložila skleněný výrobek stranou. Evidentně se nevyhne zpovědi, proč je doma, místo aby rybařila s Hawkem.

„Ano, pracovala jsem celou noc.“

„To už se dlouho nestalo.“

„Máš pravdu.“

„Angie,“ ozval se Derry něžně. „Co se stalo? Je to proto, že minulou noc bylo výročí toho neštěstí? Čtyři roky...“

Dívka zaváhala. Bylo by snazší nechat ho věřit, že truchlila kvůli minulosti.

Snazší, ale není to pravda.

„Částečně,“ řekla tiše a poprvé se podívala Derrymu do očí. „Ale hlavně proto, že s tvým panem Hawkinsem už rozhodně nikam nepojedu.“

Modré oči se rozšířily překvapením.

„Co to má znamenat?“ Pak se oči náhle zúžily. „Obtěžoval Ič snad?“

Jeho hlas působil tvrdě, mužně.

Angelina zkroutila ústa do sarkastického úsměšku, téměř kopie muže zvaného Hawk.

„Obtěžoval?“ opakovala mechanicky. „Nic tak osobního. V jeho těle není nic osobního.“

Ta slova zněla přesvědčivě, protože měla pocit, že nelže. Obtěžování znamenalo nechtěné pozornosti, ale Hawkovy doteky nebyly nežádoucí, alespoň zpočátku. Ani mezi nimi nebylo nic osobního, chápáno v tom nejhlubším smyslu. Neznali se nijak dobře, aby mohli navázat blízký vztah. Projevilo se to tím, že se v sobě zoufale zmýlili.

Derry se pomalu uklidnil. „Tak o co jde?“

„Máme každý jiné představy,“ pronesla Angelina stručně.

Derry zmateně vyčkával, ale dívka mlčela.

„Tak mi to vysvětli,“ naléhal.

„Říká ti něco slovo misogyn?“ zeptala se po chvíli a nepřítomně si pohrávala s dřevěnou škrabkou.

„Je moc brzy ráno na slovníkové hádanky,“ namítl mladík rozčileně.

„Pan Miles Hawkins je misogyn. To znamená, že nedůvěřuje ženám a nenávidí je. Já jsem žena. Proto mi nedůvěřuje a nenávidí mě. A to,“ upřela na Derryho temné zelené oči, „mi znemožňuje být v jeho přítomnosti. On sám je stejně nešťastný, když je se mnou.“

Rozhostilo se napjaté ticho. Derry si nedokázal představit, že by někdo mohl nenávidět tuhle bledou, unavenou ženu s vyplašenými očima.

„Tomu nemůžu uvěřit,“ ozval se po chvíli.

„Je to tak.“

S rozmrzelým výrazem odložila škrabku. „Zavolej Carlsonovi,“ pokračovala.

„Když jsme ho potkali v Brownově zálivu, nabídl se Hawkovi jako průvodce.“

„Opravdu? To mě překvapuje.“

„Proč? Carlson vyjde s každým.“

Uvědomila si hořkost ve svém hlase a krátce se odmlčela, aby opět získala kontrolu nad emocemi. Cítila, jak se jí derou slzy do očí, a stáhlo se jí hrdlo.

„A když se ho neujme Carlson, může to udělat někdo jiný,“ dodala pevně a odvrátila se.

V tu chvíli se zarazila tak prudce, až se jí vlasy rozprostřely po tváři. Ve dveřích mezi pracovním a ložnicí stál Hawk. Objevil se stejně nehlučně jako dravec plachtící v neviditelných vzdušných proudech.

Silné černé obočí se krčilo nad očima a dávalo jeho obličejí nevrlé rysy. Vypadal tvrdě, drsně a unaveně. Výraz nezměnil ani poté, co Derry, který si uvědomil, že Hawk pravděpodobně vyslechl konverzaci s Angelinou, tiše zaklel.

„Není pravda, že mi je vaše přítomnost nepříjemná, Andělí,“ ozval se Hawk věcně.

„Promiňte,“ zamumlala Angelina a protáhla se kolem Hawka, aniž na něj pohlédla. „Půjdu si na chvíli lehnout.“

Tiše zaklapla za Hawkovými zády spojovací dveře, a tím ho nemilosrdně vytlačila do pracovní. Zvuk zámku se zdál nepřírozeně hlasitý.

Opřela se rukama o stěnu a dlouze, roztřeseně se nadechla. Znovu jí vytryskly slzy, ale vůbec si toho nevšímal. Už neměla sílu. Odkopla mokasíny a padla tváří na postel. Usnula, než se stačila opět nadechnout.

Probudila se až odpoledne. Místnost byla plná čistého žlutého světla, které vytvářelo drobné zlatavé skvrnky. Natáhla se, ale hned sebou cukla, protože rána u pravé lopatky zabolela. To jí připomnělo všechny včerejší události. Sevřela rty a okamžik ležela bez pohybu. Nesnažila se vzpomínky zapuzovat, nechala je volně plynout a drásat jí duši. Věděla, že při probuzení je nejzranitelnější. Bojovat s emocemi v takovou chvíli bylo ještě bolestnější.

Po několika minutách se probrala k vědomí a dokázala své pocity opět kontrolovat. Odhodila letní přikrývku, ale hned se zarazila. Uvědomila si, že tam předtím žádná nebyla a navíc tahle vůbec nebyla její. Někdo ji musel přinést z pokoje pro hosty.

Představa, že se Derry potácel s berlemi přes halu a zpátky táhl pokrývku, ji rozněžnila. Od toho neštěstí byl tak starostlivý, tak pozorný. Ať udělala cokoli, vždycky stál při ní. Vzpomínka na jeho ohleduplnost vnesla trochu uklidnění do

Ange-linových rozrušených nervů a dala jí sílu. Díky dlouhé sprše se ještě víc uvolnila.

Navlékla si jemně růžový kaftan, který jí splýval v záhybech ke kotníkům. Na živůtku byly našité drobné stříbrné zvonečky. Obdobné zvonky z čistého stříbra na dvojitém lesklém řetězu si omotala kolem levého zápěstí a pravého kotníku. Při každém pohybu se ozývalo lehké cinkání. K tomu ladící náušnice se sladce pohupovaly pod vlasy.

Šaty a šperky si koupila přede dvěma lety, kdy měla pocit, že se v tichu svého bytu v Seatlu zadusí. Když se česala, zvonečky se chvěly a tvořily konejšivý protipól švelícím vlasům, spadajícím jí v hedvábné, sluncem prosycené závěji kolem obličeje.

Na okamžik zaváhala a prohlížela se v zrcadle. Napadlo ji, že by se měla trochu nalíčit, aby zakryla bledost, levandulové stíny pod očima a téměř průsvitné rty. Potom pokrčila rameny a odvrátila se. Co na tom záleží. Derry ji zná dost dobře a nepotřebuje před ním nic předstírat.

Stejně jako před Hawkem... Ten je takový, jaký je. Nepřítel žen. A ona je taková, jaká je. Zamilovala se do nepravého muže.

Tiše sešla do haly, její bosé nohy se pohybovaly zcela neslyšně a stříbrné zvonečky zpívaly tak jemně, že je vnímala jen ona. Z bytu pro hosty se ozývaly hluboké tóny Hawkova hlasu. Jako obvykle visí na telefonu. Automaticky mrkla na hodiny.

Tři. Když si nepospíší, zase prošvihneme příliv.

Nic nového pod sluncem. Už jsme jich propásli spoustu, Každý příliv. Všechno.

Derry seděl v patiu a studoval knihu plnou pouček. Tak tlustou jako sádra na jeho noze. Mírný vánek mu čechrал plavé kadeře, vypadal sotva na sedmnáct. Se soustředěným pohledem si zaškrťával důležité informace žlutým zvýrazňovačem.

Angelina prošla opatrně kolem něho do kuchyně. Nechtěla ho vyrušit. Udělala si toust s vejci a nalila šálek silné kávy, která při studiu patřila k Derryho nerozlučným společníkům. Jedla vstoje u kuchyňského pultu. Žvýkala mechanicky, spíš ze zvyku, ani neměla na jídlo chuť.

Tentokrát ji tichý Hawkův příchod nepřekvapil. Ačkoli stála zády ke dveřím, cítila jeho přítomnost stejně silně, jako kdyby na ni promluvil. Spolkla poslední sousto a opláchla talíř pod tekoucí vodou.

Přestože strašně toužila se Hawkovi vyhnout, otočila se k němu. Minulost ji poučila, že čím víc se něčemu bráníme, tím víc se toho obáváme. Ale dokážeme-li se problému postavit čelem, jsme schopni se s ním smířit, žít s ním, případně ho i řešit.

„Kdy se sejdete s Carlsonem?“ zeptala se klidným hlasem a prázdný zrak zabodla do Hawkových očí. „Nesejdeme se.“

Divoké temné oči pátraly v Angelinině tváři. Takový klidný, cizí přístup nečekal.

„Když se Derry dovolal na *Černý měsíc*, byli už na cestě na Aljašku,“ konstatoval. „Tah lososů zřejmě už začal.“

Dívčiny dlouhé řasy přikryly hluboké temně zelené oči.

„To je špatné. Carlson by byl nejlepší. Koho vám Derry sehnal?“

„Nikoho.“

Trhla sebou tak prudce, až se stříbrné náušnice, skryté pod bohatým vodopádem zlatých vlasů, rozkymácely.

Hawka nečekaný zvuk překvapil. Naklonil se k ní, ale Angelina rychle ustoupila. Další pohyb rozezněl ostatní zvonečky. Jeho hnědé oči pátravě projížděly po její postavě a hledaly drobné stříbrné šperky ševelící při každém nádechu.

Zvuk Derryho berlí, narážejících na dřevěnou podlahu, působil téměř rušivě. Angelina vděčně otočila hlavu k neharmono-nickému zvuku, protože jí umožnil uvolnit se ze zajetí Hawkových očí.

„Už vypadáš mnohem líp,“ ozval se Derry. „Jak je?“

„Fajn.“

Odpověď zazněla příliš kvapně, příliš chladně, aby uspokojila Derryho zájem.

„Díky za přikrývku,“ dodala rychle. „Přikrývku?“

podivil se mladík.

Angelina pohlédla na Hawka, ale ten mlčel. Jen si ji prohlížel s napětím hladového dravce.

„To nic.“ Drobná tůňka míru a klidu v duši se rozstříkla na všechny strany.

V Hawkovi je snad přece jen něco lidského. Možná má pocit viny. Bůh je mi svědkem, že si ho zaslouží.

„Jak ti jde učení?“ snažila se změnit téma hovoru.

Derry se zašklebil. „Dost pomalu.“

Zaváhala. V jeho očích četla zájem a sympatie.

„Angie?“ začal opatrně.

Zmobilizovala všechny síly, protože tušila, co přijde. „Ano?“ zašeptala.

„Carlson nemůže Hawka doprovázet.“

„Slyšela jsem.“

„A všichni ostatní mají plné ruce práce minimálně na týden, a tak...“

Angelina vyčkávala. Derry mlčel.

Pak jí došlo, že to neřekne. Že ji nepožádá, aby mu pomohla, přestože se v jeho očích zračila zoufalá naděje. Musí vytrpět měsíc Hawkova pohrdání. Jak by jinak mohla žít s vědomím, že neměla dost síly, aby Derrymu pomohla realizovat jeho životní sen. Derrymu, který jí zachránil život a nic za to nechtěl.

Vůbec nic.

Čtyři týdny Hawkova opovržení proti celému životu s výčitkami svědomí, pokud odmítne.

„To je v pořádku, Derry,“ řekla tiše. „Postarám se o to.“

Mladík ani neskrýval úlevu. Na druhé straně ho zneklidnila dívčina bledost. Vydal se blíž, aby na ni dosáhl. Položil jí ruku na čelo.

„Víš to jistě, Angie?“ zeptal se starostlivě. „Jsi hrozně bledá. Možná jsi chytila nějakou chřipku...“

Angelina zavřela oči a nechala Derryho širokou dlaň na svém čele. Čerpala z ní sílu. Když ji získala, znovu otevřela modrozelené, klidné oči.

„Vím to jistě,“ dodala prostě.

Hawk cítil, jak starost a náklonnost proudí mezi Angelinou a Derrym, a to ho znejistilo. Marně přemýšlel, jakým kouzlem mladý muž na Angelinu zapůsobil, že je ochotná strávit měsíc na lodi s někým, koho nenávidí.

Pak se rozhodl, že odpověď vypátrá přímo u ní. Od svých osmnáctin se v žádné ženě tak šeredně nezmylil. Chce *–potřebuje* vědět, co udělal špatně. Už neměl vztek. Jen nepochyboval, že musí zjistit pravdu.

Pokud je Derry jedinou cestou jak Angelinu vyprovokovat k jednání, musí ji použít.

„Ještě ses neptal, jestli to vyhovuje mně,“ ozval se kousavě.

Derry se na něj vyplašeně podíval.

„Ale říkal jsi, že ti to nevadí.“

„Musím si s Angelinou promluvit. Pak možná jeden z nás změní názor.“

Nadzvedl obočí a zabodl do Angeliny tvrdý pohled dravce. „V pořádku, Anděli?“

Derry údivem vykulil oči. Poprvé zaregistroval Hawkův drsný projev. Zmateně pohlédl zpátky na Angelinu. Vzala ho něžně za ruku a beze slov ho tak informovala o tom, že to nebylo poprvé, kdy zaslechla v Hawkově hlase takový tón. Ale už nemohla couvnout. Milovala Derryho a nechtěla zničit jeho sen.

Není to v pořádku, Hawku,“ odsekla ostře.

Otočila se a rychle odcházela ke dveřím. Provázel ji zvuk drobných stříbrných zvonečků. Přes rameno zavolala: „Popovídáme si na pláži.“

Její hlas zněl stejně jako Hawkův.

d 16

Angelina vklouzla do plážových pantofli, které měla vždycky u zadních dveří, nabrala průsvitné záhyby šatů do jedné ruky a vydala se po stezce rychlostí, která vyplývala z letité praxe. Nevšímala si úzkých míst ani otvorů v zábradlí, které se zřítilo a už ho nikdo neopravil.

Cestička se odvázně klikatila po útesu. Nebyla v podstatě nebezpečná, pouze v případě, že bylo vlhko nebo větrno. Ale nebylo to místo pro děti či špatně pohyblivé lidi. I kdyby tam bylo nebezpečno, Angelina by stejně šla. Zoufale potřebovala dostat Hawka někam, kde Derry nemůže slyšet ani vidět jejich rozhovor.

Derry, stejně jako Carlson, měl pocit, že ji musí ochraňovat. Cítil se přímo odpovědný za jakékoli její utrpení. Věděl, že nemůže zabránit, aby se setkávala s životními problémy, ale měl alespoň snahu. Angelina si vyčítala Derryho pocity provinilosti. Před lety ho nařkla, že ji sobecky nutí žít proto, aby nebyl sám. Bylo to kruté obvinění, ale tehdy prožívala těžké období. Teď litovala svých nenávistných slov. Měla stejně jako on potřebu ochraňovat. Běžela po hladké cestě, která se klikatila přes lesíky a skály k pláži hluboko dole. Den byl neobvykle horký. K cíli dorazila celá zpotená. Právě byl odliv. Pustila okraje sukně a lehký vánek jí přitiskl jemnou tkaninu na nohy a zaobalil je dojemné růžové barvy. Vzadu se látka vlnila a vytvářela na písku půvabné obrazce.

Když se vedle ní objevil Hawk, sotva popadala dech. Ani ji nepřekvapilo, že byl rychlejší. Měl reflexy lovce. Otočila se k němu čelem. Vítr zanášel vlající šaty až k jeho nohám a ro-zezníval stříbrnou zvonkohru. Vzduch se v něm touha, touha a ještě něco víc. Něco, co ohrožovalo všechny jeho dosavadní jistoty. A tak udělal to, co vždycky, když si připadal zahnaný do kouta.

Zaútočil.

„Co má na tebe Derry? Nejdřív mě málem zabiješ pohledem a pak stačí, aby tě požádal, a jsi ochotná se mnou strávit měsíc zavřená na lodi. Ksakru, v podstatě ani nemusel prosit, co?“

„Ne. Doufám, že mě nikdy nebude muset prosit o něco, co můžu splnit. A nic na mě nemá.“ Její hlas zněl nezúčastněně.

„A čím tě tedy dokáže ovlivnit? Jsou v tom peníze?“

Angelina se studeně ušklíbla. Těžko se to dalo pokládat za úsměv.

„Ne,“ odpověděla tiše.

„A co tedy?“

„Něco, co těžko pochopíš.“

Hawk ji popadl za paži. Měkká látka a tělo pod ní jen zvýšily jeho zuřivost.

„Tak co v tom je, zatraceně!“ zavrčel. „Láska.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. „Láska...“, opakoval hluše.

Bylo to prokleté slovo. Když znovu promluvil, jeho hlas vibroval znechucením.

„To je ženský výraz pro sex,“ vyštěkl. „A jak víme, to jsi od Derryho nedostala. Co je tedy pravda, holčičko? Láska, nebo to, že se s ním nechceš milovat?“

Angelina jen zírala.

„Čím tě drží v hrsti? Mluv, sakra! Vybal na mě všechny svoje lži!“

Dívala se na něj, jako by ho viděla poprvé v životě.

„Měl jsi vůbec někdy někoho rád? přerušila ho tiše. „Matku? Otce? Bratra? Sestru? Dítě? Kohokoli?“

„Chceš mi tvrdit, že Derry je tvůj bratr?“

„Skoro.“ Pohlédla mu odhodlaně do tvrdých očí. „Jak skoro?“

„Čtyřicet hodin.“

Hawk zaváhal. Dívka mluvila s takovou přesvědčivostí, že se potřeboval dozvědět, co její odpověď znamená.

„Nechápu,“ přiznal nakonec a uvolnil sevření.

„To vím. Ještě spoustu věcí o lidech – a o mně – nechápeš.“

„Neštví mě, Anděli.“ Další nával vzteku zkřivil už dost tvrdé rysy jeho obličeje. „Nebo půjdu a zeptám se Derryho. A pak mu povím některé věci, které by asi dost nerad slyšel.“

Angelina zavřela oči. Věděla, že by zničil Derryho sny stejně brutálně, jako zničil její. To se nesmí stát.

„Derry se mohl za čtyřicet hodin stát mým švagrem,“ zamumlala dutě. Hawk zúžil oči.

„Grant,“ vzpomněl si. „Tak se jmenoval, co?“

„Ano.“

„Co se s ním stalo?“

„Zemřel.“

„Kdy?“

Ta otázka byla nevyhnutelná. Angelina věděla, že na ni dojde. Připravovala se na ni s každým krokem cestou po útesu.

Snad až se to Hawk dozví, najde v sobě trochu lidského pochopení a soucitu, aby mi během příštích týdnů nedělal ze života peklo. Třeba uzavřeme příměří.

Ta představa jí dala sílu k pomalému dechu, umožnila jí vyvolat v mysli uklidňující nerozvitou růži.

„Grant...“ hlas jí selhal až do tichého chrapotu. Málokdy jeho jméno vyslovila nahlas. Jak ho uslyšela, znovu ji překvapivě silně zabolelo. Když opět promluvila, bylo to už zcela bez emocí.

„Minulou noc to byly čtyři roky, co Grant zemřel. Další den. jsme měli mít svatbu. Spolu s ním zahynula jeho matka a moji rodiče.“

Hawk ani nehlesl. Nepochyboval, že to všechno je pravda. Radši by slyšel nějaké báchorky. Na ty člověk nemusí brát ohledy, může je ignorovat, odsunout. Ale pravdu ne. Ta příliš bolí.

Jako Angelina.

Cítil sílu jejích pocitů přecházejících od vzteku přes bezmocnost až k bolesti. Ale v hlase ani ve tváři nedala nic znát. Jen oči, na kterých ležely smutné stíny, měly barvu moře rvaného skrytými skalisky.

Slova plynula klidně, uvolněně. Ani neplakala. Drobné zvonečky se chvěly a ševalily nadlidskou krásou, nadlidskou bolestí.

„Málem jsem odešla s nimi,“ pokračovala netečně. „Ale Derry mě vytáhl z hořícího vraku. Měla jsem těžká zranění. Chodil za mnou do nemocnice a bojoval o můj život mnohem zoufaleji než já. A pak o mě pečoval, dokud jsem se znovu nepostavila na nohy.“

„A proč jsi s ním, proboha, nespala?“ zavrčel Hawk, podrážděný hloubkou citu, který cítil za její klidnou fasádou.

„Takovou láskou se nemilujeme.“

Hawk nastraženě vyčkával.

Angelina na něj ostře pohlédla.

„Nevím, jestli to dokážeš pochopit. Derry je jediný člověk na světě, s kterým mám společné vzpomínky na dětství, rodiče a Granta, na letní pikniky na pláži... smích a nádhru první lásky. Derry si pamatuje na tu noc, kdy jsme mu s Granten oznámili své zasnoubení a...“

„Proč jste jim nepostavili kapli?“ skočil jí Hawk kousavě do řeči.

Při představě, že Angelina někoho miluje, jí projela nepochopitelná zlost a agresivita. Navíc miluje dávno mrtvého muže.

Hawkova reakce ji rozlítla. Jen s velkým úsilím se přinutila mluvit klidně.

„Máš výstižné jméno,“ obrátila se k němu opatrně. „Dravec. Byla jsem dost snadná kořist, co?“

„Kvůli tomu ses tak hnala včera večer domů? Bála ses, že se mnou znovu skončíš v posteli?“

Příkrý výraz jeho obličeje jí opět pomohl získat ztracenou rovnováhu.

„To rozhodně ne,“ odvětila klidně. „Toho se neobávám. Naučila jsem se jedno staré přísloví, které říká něco o házení perel sviním.“

„To si o sobě myslíš? Že tvoje panenství bylo perlou?“ sekl Hawk uštěpačně.

„Ani ne, ale ty ses zachoval jako skutečná svině.“

Chvilí konsternované zíral. Pak se pomalu, sarkasticky zeptal: „Proč ses nebránila, Anděli? Já tě přece neznásilnil. Nebo jen hledáš nějakou útěchu? Ubohá děvchenko,“ dodal posměšně. „Zneuctěná zkušeným Hawkem.“

Najednou ji potěšilo, že se v noci vyplakala. Alespoň nebude plakat teď. V hloubi duše se tichá, drásavá otázka změnila z *Proč?* na *Jak?*

Jak je možné, že jsem se v tomhle muži tak zoufale zmyšlíla?

Když objevila odpověď, vyslovila ji bez rozmyšlení nahlas.

„Myslela jsem, že tě miluju. Bylo to ode mě velmi hloupé, spletla jsem si touhu s láskou... a nezůstalo mi nic.“

Hawk se překvapením nezmohl na slovo. Řekla *miluju* tak zatrpkle, jak on sám o tomhle námětu obvykle mluví. Z toho pochopil, že ji zranil stejně hluboce, jako se to kdysi stalo jemu. Ta představa mu sevřela srdce a bolest se s každým nádechem stupňovala. Nenapadlo ho, že by mohla být tak citlivá. Takhle bolestně člověk prožívá první lásku. Ale Hawk na lásku nevěří od svých osmnáctin.

„Ještě nějaké otázky?“ vyrušila ho Angelina opět klidným hlasem. Neodpověděl. Neměl co dodat.

„Dobrá,“ řekla mrazivě. „Vyrazíme na ryby.“

Chladné sebeovládání v jejích slovech ho zase rozčílilo.

Sevřel rty.

„Studená jako moře, co?“ vyštěkl.

Angelina se rozhledla po zvlněné ocelově šedé vodní ploše před sebou.

„Moře není studené,“ povzdechla. „Kypí životem. Já jsem stejně chladná jako dravec. Smrt, nebo život. Chceš jet tohle odpoledne na ryby?“

„Nejradši bych ti zlomil vaz.“

„To je mi líto.“ Její hlas zněl lhostejně. „To je jediná část mého těla, která není zlomená.“

Hawk se k ní naklonil a tiše se zeptal: „Včetně srdce?“

„Moje srdce bylo zlomené dávno předtím, než jsem tě potkala.“

„Anděli...“

Hawkův hlas teple ovanul její spánky. Emoce se v ní praly a snažily se vymknout kontrole. „Neříkej mi tak,“ ozvala se důrazně. „Proč? On ti tak říkal?“

„On?“

Hawk se nadechl nosem a naklonil se blíž. Tak blízko, že cítil jemný parfém, který Angelina používala.

„Ten mladý muž, cos ho milovala,“ zahučel. „Derryho bratr.“

Odvrátila se, aby se vzdálila z dosahu Hawkova zrádného tepla, které k ní pronikalo jemnou tkaninou kaftanu.

„Jestli si nepospíšíme, znovu zmeškáme příliv.“

„Odpověz.“

Otočila se k němu tak rychle, že zvonečky zakvílely. Ale promluvila tiše. Tak tiše, že ji Hawk téměř neslyšel, ačkoli stál jen několik centimetrů od ní.

„Grant mi říkal Angie, miláčku, zlatíčko, lásko. Nazýval mě svým slunečním svitem, milovaným srdcem, svým...“

„Ale nespala jsi s ním,“ přerušil ji hrubě. Nechtěl nic dalšího slyšet.

„Ne. To je jediné, čeho lituju.“

Tím chtěla skončit, ale její hlas pokračoval. Tiše, nemilosrdně. Nedokázala ta slova zastavit, přestože tříštila na kousky její pracně vydobytý klid duše.

„Můj bože, jak já toho lituju!“ opakovala chraplavě. „Zvlášť teď!“

Hawk vydal jakýsi neurčitý zvuk. Věděl, že tím mínila nešťastný zážitek v jeho náruči. Ale dívka pokračovala. Mluvila velmi tiše a Hawk musel napínat uši, aby zaslechl každé slovo. Zasekávala se do jeho nitra jako ocelové háky, jako kopí prodírající se dlouhá léta zacelenými jizvami až k zranitelnému jádru.

„Kdybych tušila, že zemře, jistě bych se s ním milovala.“ Její hlas se třásl rozhořčením. „Ale byla jsem mladá. Předpokládala jsem, že máme dost času. Celý život. A Grant...“

U jeho jména jí selhal hlas, ale brzy ho znovu ovládla.

„Grant chtěl pro mě jen to nejlepší. Nejdřív zařídit domov, vlastní postel, právo milovat se pomalu a nádherně.“

Hawk zavřel oči a vybavil si okamžik, kdy se jí znocnil s vášní a vztekem. Ale to už je daleko, nevratné stejně jako dětství.

Bylo zbytečné drásat se něčím, co se nedalo změnit. Změnit by se dala pouze budoucnost – anděl s potrhánými křídly a zelenýma očima, které viděly peklo, a jestřáb, který nepoznal nebe, když zatínal zuřivé černé pařáty do jeho chvějícího se těla.

Mohl by se z toho ale něco naučit.

Jedině tak se dá přežít. Učit se z minulých chyb.

„Neodpovědělas mi na otázku,“ přerušil ji. „Proč tě rozčiluje, když ti řeknu Anděli.“

„Všichni mi říkají Angie. Mezi námi není nic zvláštního. Proč bys mě měl nazývat jinak?“

„To, žeš mi věnovala svoje panenství, není nic zvláštního?“

„Mohlo být,“ souhlasila sarkasticky. „Ale skončilo to tak, jak to skončilo. A nepouštěj se se mnou do konfliktu. Nemám co ztratit!“

„A co Derry?“ smečoval Hawk tiše a bedlivě sledoval její reakci.

Angelina bleskově zbrzdila krutost, která se vplížila do její bolesti. Zapomněla, jak snadné – a jak příšerně uspokojivé může být, že se člověk v zoufalství přikloní ke krutosti a pak pozoruje, jak zbytek světa krvácí.

Ale krutost přináší další bolest, mrzačí lidi kolem, zanáší rzí tvoji duši, klesající spirálou vede k sebezničení a může končit i smrtí. Uvědomila si, že svou lekci z minulosti nezvládla, jak měla, a připadala si, jako by dostala ránu přes ústa. Zbledla tak, že její vyplašené oči byly jedinou barvou v obličeji.

Za žádnou cenu nedopustím, abych se kvůli Hawkovi zničila. Radši zemřu, než abych ublížila Derrymu.

„Jméno Anděl jsem si dala po tom neštěstí, když jsem se definitivně rozhodla, že budu žít,“ ozvala se hluše.

Hawkovi při těch tichých bezvýrazných slovech přešel mráz po zádech.

„Anděl je cosi živého, co už jednou zemřelo. Jako já,“ pokračovala monotónně. „Živá, mrtvá a znovu živá.“

Hawka přepadla silná touha ji obejmout. Zadrželo ho jen vědomí, že by ho mohla drsně odmítnout. Neměl jí to za zlé. Krutě ji ranil a neměl žádné zkušenosti s léčením. Může jí nabídnout jen prázdnotu a hladovou, hlubokou touhu po křehkém, prchavém, složitém komplexu emocí zvaném láska.

„Spala bys se mnou znovu kvůli Derrymu?“ zeptal se pomalu.

V jeho hlase znělo víc zvědavosti než přání.

„Ty o to nestojíš, takže není třeba odpovídat.“

„Jak jsi přišla na to, že o tebe nestojím?“

Drsný zvuk, který vyšel z Angeliných úst, se sotva dal nazvat smíchem. Pohlédla na Hawka, oči tvrdé jako nefrit.

„Ta katastrofa na lodi tě nepotěšila o nic víc než mě,“ ozvala se sarkasticky. „Tak si nedělej starosti. Nehodlám ti podrážet nohy a mlátit s tebou o zem. Žádné další amatérské akce. To ti slibuju.“

Naklonila hlavu, aby viděla Hawkovi na hodinky.

„Za dvacet minut začne příliv,“ ozvala se věčně. „Jakou návnadu si vybereš? Rybu, nebo krájené maso?“

„Každopádně rybu. Vždycky.“

Sehnul se a cítil její teplo prosakující jemným bavlněným oděvem. Blízko, velmi blízko. Ale nedotkl se jí.

„Opravdu sis myslela, že mě miluješ?“

Uklidňující duhová skleněná růže v její mysli explodovala a rozprskla se na tisíce droboučkových střeptů. Najednou nebyla schopná Hawkovu přítomnost zvládnout. Otočila se a vyrazila ke stezce na útes. Každým pohybem rozezněla

stříbrný šum. Ty sladké zvuky pronikaly Hawkovi pod kůži jako nepatrné ranky, tak malé, že se jim nedalo vyhnout, ale otevřené a stále krvácející.

Rozběhl se za ní v obavě, že by mohla na úzké cestě uklouznout a upadnout, protože má zničená křídla a není už schopná létat. Když ji dohonil a přinutil k rozumnějšímu tempu, ignorovala jeho přítomnost a důsledným mlčením odmítala reagovat na jeho otázku o lásce.

Už se neptal. Pochopil, že Angelinina pravda je pro ni stejně bolestná jako ta jeho pro něj.

d 17

„Já to vezmu,“ prohlásil Hawk a odebral těžký skleněný panel Angelině z rukou. Ani neprotestovala. Stejně by to nemělo smysl. Byl rychlejší a silnější.

V hale bylo šero. Skleněné střepy se leskly jen tlumeně, téměř zakaleně. Vypadaly jako barevné pastelky.

Jakmile však Hawk vstoupil do slunečního světla, kus skla v jeho náruči se náhle rozzářil a začal kolem sebe vrhat různobarevné odlesky. Hawk se zarazil, zcela uchvácený tou krásou. Stál tiše minutu, dvě, tři a vůbec nevnímal čas.

Zahýbal panelem ze strany na stranu a nemohl odtrhnout oči od neuvěřitelného bohatství barev, které se mu rozlévalo po rukách. Nakonec zvedl hlavu a zjistil, že Angelina ho pátravě pozoruje.

„Kvůli tomuhle se mi duhové sklo líbí,“ podotkl s pohledem na chvějivý třpyt. „Je jako život. Všechno závisí na úhlu pohledu.“

Uvědomila si, že ta slova platí i na něj.

„Doufám, že mi nehodláš tvrdit, že můj pohled na svět je příliš ponurý,“ obrátil se k ní Hawk.

Svým dotazem jí dal najevo, že nejen postřehl její reakci, ale že jí i porozuměl.

Mohla jsem to čekat. Hawk je nejrychlejší, nejinteligentnější muž, kterého znám.

„Ani ne,“ odvětila klidně. „Jen si prohlížím sklo na světě.“

Došla ke svému autu, na Hawka už ani nepohlédla. Během tří dnů, které uběhly od rozhovoru na pláži, se pečlivě snažila vyhýbat čemukoli osobnímu.

„Žádné rozhovory na tělo, co?“ svažtil Hawk obočí. „Jak říkáš. Nic osobního.“

Otevřela zavazadlový prostor, natřásla starou pokrývkou a kývla na Hawka, aby na ni složil svůj náklad.

„Jakou hodnotu má takovýhle kousek?“ zajímal se.

S určitou závistí se dívala, jak šikovně zachází s neskladným panelem. Pevné, pružné, tvrdé – jeho tělo se pohybovalo s mužným půvabem a vždy znovu a znovu ji zaujalo. Hawk se měnil při každé změně úhlu pohledu jako sklo. A stejným způsobem ji při první nepozornosti může zranit.

„Takovýhle malý kousek přijde na deset až dvanáct set dolarů,“ odvětila a hbitě sklo balila do příkrývky. „Mínus poplatek galerii, samozřejmě, a cena materiálu. Dobré sklo je dost drahé.“

Zaklapla víko.

Kolik takových exemplářů máš na výstavě ve Vancouveru?“

„Dvaatřicet.“

Otevřela kabelku a zašátrala po klíčích.

„Prodalo se něco?“ nedal se odbýt Hawk.

Zvedla oči a srazila se s pohledem temným jako studna.

„Zbyly jen tři.“

„Kolik máš výstav ročně?“

Angelina vytáhla klíče z kabelky a pohlédla Hawkovi pát-ravě do tváře. Zajímalo ji, proč se tak vyptává. Ale snažší by bylo zeptat se rovnou. Konečně, co na tom záleží.

„Letos tři,“ informovala ho klidně. „V Seattlu, Portlandu a ve Vancouveru.“

„A všechny jsou úspěšné?“

„Dá se říct.“

„Ty nepotřebuješ peníze za *Eagle Head*, co?“ zaútočil Hawk. „Ne.“

„Ale Derry ano.“

„Ano.“

„Proč?“

Chvilí přemýšlela, pak pokrčila rameny. Hawk se může kdykoli zeptat Derryho. Koneckonců to není žádné tajemství.

„Derry by se chtěl stát chirurgem,“ sdělila mu tiše. „To znamená šest až deset let dalšího studia a praxe. Přijali ho na Harvard, ale nedali mu žádné stipendium, protože má majetek.“

„*Eagle Head*.“

„Přesně tak.“

„Chápu.“

„Opravdu?“ Pohlédla na něj úkosem. „Alespoň jednou máme oba jasno.“ Krátce se nadechla a pokračovala: „Není to žádný dětský vrtoch. Moji rodiče ve vraku hned zemřeli, ale Derryho matka ne. Ani jeho bratr. Derry je sám vytáhl – a pak se musel dívat, jak vykrváceli, protože nevěděl, co má dělat.“

Hawkova tvář byla bez výrazu, podivně klidná. Hlavou mu táhla otázka, kterou chtěl položit, ale hledal vhodná slova. Nerad by znovu vyvolal mrzutý mrak na dívčině čele.

„A ty?“ zeptal se tiše. „Bylas při vědomí, když tě Derry tahal?“

„Ano. Ale nemohla jsem mu pomoci.“

Porozuměla jeho dotazu a věděla, jak na něj odpovědět. Bylo jí také jasné, jak ji odpověď raní.

Derry. Derry ho potřebuje, letělo jí myslí. *Musím Hawka přimět, aby to pochopil.*

„Měla jsem roztržitěnou klíční kost, zlomená žebra a několikánásobnou frakturu obou nohou,“ dodala neutrálně. „Derryho matka byla v bezvědomí, ale jeho bratr neměl takové štěstí. Ležela jsem tam, nemohla se hýbat, a slyšela jsem Gran-ta...“

Hlas jí selhal. Když znovu začala mluvit, slova zněla jako skleněný prach. Bezbarvý, ale ostrý a zraňující.

„Když bylo po všem,“ řekla opatrně, „Derry plakal a tloukl pěstmi do silnice, až si je do krve rozedřel. Já jsem nemohla ani to.“

„Anděli,“ ozval se Hawk měkce a jemně se dotkl konečky prstů jejího čela. Litoval svých otázek i její bolesti. Ustoupila o krok.

„Tehdy Derry přísahal, že se stane lékařem, aby mohl zachraňovat životy jiných lidí náhradou za ty, kterým nemohl pomoci. Chce se tímhle způsobem srovnat se životem, který byl tak krutý a ponechal ho nezraněného dívat se na matku, která vykrvácela, a bratra umírajícího v mukách.“

Znovu se mu podívala do očí a spatřila tam smutek a bolest.

„Ty máš Derryho rád, vid’?“ Překvapilo ji, že Hawk dokáže prožít takový cit. „On tebe taky. Bůhví proč,“ dodala roztržitě.

Nechápala Derryho úsměvnou toleranci Hawkova ostrého jazyka.

Hawkova tvář opět ztratila výraz. „Možná mu připomínám Granta.“

„Nejsi mu ničím podobný.“

„Určitě?“

Hawkovo zvednuté obočí ji rozčílilo.

„Grant dokázal milovat,“ odsekla chladně.

„Pak musel být samozřejmě milován,“ vrátil jí to obratem.

„Jak to myslíš?“

„Milovala ho matka, Derry i ty.“

„To je pravda.“

„To bylo jistě krásné,“ povzdechl dutě. Jeho slova zněla spíš jako konstatování než ironický výsměch. Být milován musí být krásné. „A tebe taky milovali, vid’? Rodiče, Grant, Derry. I Carlson. Všichni tě svým způsobem měli rádi.“

„Ano,“ přisvědčila Angelina tiše. „A já je.“

„Láska vyvolává lásku. Jaký kouzelný, uzavřený kruh.“

Zamračil se. Vzpomínky se mu příliš bolestně zaryly do srdce.

„Ale tvoji rodiče...,“ začala Angelina.

Přerušil ji drsný smích. Pronikal jí do nitra a zraňoval stejně, jako byl zraněný on sám. Pozvedla ruku, jako by se ho chtěla dotknout.

„Hawku,“ hlesla chraplavě.

Jeho slova byla ještě příkřejší než smích.

„Moje matka si brala otce, když byla v šestém měsíci. Jenže to nebyl můj otec. Ale tehdy to nevěděl. Sdělila mu to, když mi bylo šest. Napsala mu to na papírek, který mi přišpendlila na košili těsně předtím, než zmizela s obchodním cestujícím.

Zasmál se sarkasticky.

„Prima věc, co? Nechat chlapovi dítě a přitom mu oznámit, že není jeho.“

Pokusila se promluvit, ale nevnímal ji. Jeho jasné, ponuré oči byly ponořené v minulosti.

„Zůstal se mnou,“ pokračoval po chvíli. „Nikdy jsem nepochopil proč. Zaručeně to nebylo z lásky. Jeho matka přijela a žila s námi. Ani ona mě neměla ráda. Ale nechci jim křivdit, nechovali se ke mně špatně. Rozhodně jsem nehladověl. Nikdy mě nemlátili ničím horším než páskem, ať byli sebevíc opilí.“

Angelina sebou trhla, protože se jí vybavila Hawkova vzpomínka, kdy si bez dovolení vypůjčil otcovo rybářské náčiní a ten ho za to zbil. Tehdy jeho slova považovala za žert. Teď je chápala, ale nepřispělo to k její lepší náladě.

„Když matka utekla, naučil jsem se pracovat. Sázal jsem zeleninu, pěstoval kuřata, roznášel noviny, dělal jsem všechno možné,“ pokračoval Hawk. „Všechny peníze mi sebrali, aby mohli zaplatit nájem a chlast.“

„Ale vždyť jsi byl dítě,“ podivila se dívka.

„Jedl jsem jejich jídlo. Nosil jsem šaty, které pro mě našli. Spal jsem pod dekou, kterou mi dali.“

Pokrčil znovu rameny. Nevadilo mu, že byl chudý, ale že ho nikdo neměl rád.

„Nijak mě nevykořisťovali,“ pokračoval. „Naše farma nás nemohla uživit. Byla malá a měla nedostatek vody. V západním Texasu je sucho. Pořádné. Ta země přináší jen prach a peklo.“

Náhle se otočil, přešel na druhou stranu Angelinina vozu a vklouzl na sedadlo vedle řidiče. Dívka stála chvíli bez hnutí, polapená slovy, která před ní vykreslila Hawka, jakého dosud neznala – jeho minulost, drsnou stejně jako země, kterou popisoval. Toužila se ho zeptat na mnoho věcí, protože cítila, že je třeba o nich mluvit.

Mnoho chlapců jejich matky opustily, a přesto dokážou milovat ženy a věřit jim. Třeba Carlson. Jeho dětství nebylo o nic

■

lepší než. Hawkovo. Možná i horší. Carlson je poloviční indián a musel si vybojovat místo k životu v rámci bílé společnosti. A přesto umí milovat. Proč to nedokáže Hawk?

Hawk se natáhl, otevřel dveře na straně řidiče a pokynem Angelinu vyzval, aby vstoupila do vlastního auta. Posadila se za volant. Lehce roztřesenou rukou otočila klíčkem a nastartovala. Pohlédla rychle na Hawka.

Zdálo se, že ani nevnímá její přítomnost. Zajímalo ji, o čem asi přemýšlí, které útržky minulosti mu táhnou hlavou, jakou mají barvu... jak ostré hrany, jak hluboko se zařezávají.

Přesto mlčela. Svět, který před ní nastínil, byl ponurý, téměř brutální.

Cestou k domu paní Careyové už nepromluví. Když Angelina zaparkovala, tázavě se na Hawka podívala. Nevěděla, jestli chce jít dovnitř, nebo radši počkat ve voze.

„Kde to jsme?“ probral se z letargie.

„U paní Careyové.“

Zdálo se, že mu to nic neříká.

„Před nedávnem si zlomila nohu, takže jí občas nosím jídlo a vozím ji k doktorovi, než bude zase v pořádku.“

Černé obočí se vyhrbilo, jak Hawk pátral v paměti.

„Paní Careyová,“ mumlal. „Už jsem to někdy slyšel.“

„Marmelády a kompoty,“ pousmála se Angelina a vystoupila z auta. Hawk ji dohonil u kufru.

„Už jsem si vzpomněl. Koupíme dnes nějaké džemy?“

„Poslala by na mě svého kocoura, kdybych se o něčem takovém jen zmínila. Její skvělé výtvary jím celý život, ale dostávám je vždycky jen jako dárek.“

„To se tak někdo má,“ podotkl Hawk zatrpkle.

„Ano,“ přitakala prostě.

„Nedívej se tak překvapeně, Anděli. Víím, co takový dárek znamená. Čekával jsem na něj toužebně každé narozeniny, každé Vánoce. Po čase jsem se to odnaučil.“

Angelina zavřela oči ve snaze nevnímat Hawkovu bolest.

„Pak mi učitel ve třetí třídě dal malé lízátko se zelenou stužkou,“ pokračoval Hawk. „Schovával jsem si ho až do Štědrého večera, kdy si všechny ostatní děti rozbalovaly pod stromečkem dárky.“

Dívka v návalu bezmocné sympatie sevřela ruce v pěst.

„Potom jsem vyběhl ven a běžel tak dlouho, až jsem zůstal úplně sám. Ještě teď si dokážu vybavit šustění obalu a svěží vůni máty, i jasně zelenou stužku a červenobíle pruhovanou tyčinku. Byla to nejsladší, nejkrásnější věc, kterou jsem kdy ochutnal. Stužku jsem nosil v kapse tak dlouho, dokud se úplně nerozpadla. Potřásl hlavou, téměř zmatený hořkosladkou vzpomínkou. „Už dávno jsem si na ten zážitek nevzpomněl,“ dodal jakoby omluvně.“

Angelina při srovnání s vlastními narozeninami a Vánocemi se spoustou dárků, smíchu a lásky bojovala se slzami. Před čtyřmi lety přišla o mnoho, ale měla co ztratit. Roky vzpomínek a lásky.

Hawk měl jen prchavou chuť máty a stužku rozpadávající se v jeho chlapecké kapse.

d 18

Tiše zaklapla víko a vydala se za Hawkem k hlavním domovním dveřím. Zazvonila a čekala, protože věděla, že to paní Careyové bude chvíli trvat.

Hawk si povšiml její ztichlé a zamyšlené tváře. Nevěděl, co ji rozesmutnilo, ale měl sto chutí pohlazením odehnat chmury z jejího čela.

Překvapilo ho to stejně jako vzpomínka na mátové lízátko. Uvědomil si, že by si přál, aby se usmála, protože ji potěšil. Chtěl by...

Paní Careyová otevřela. Svými šedinami málem narazila do Hawkovy mohutné hrudi. Posunula si brýle na nose a zvědavě pohlédla na vysokého, tmavého muže stojícího nečekaně před ní.

„Dobré ráno,“ ozvala se Angelina tiše, stále otřesená Hawkovým smutným osudem. „Ráda bych vám představila pana Milese Hawkinse. Hawku, tohle je paní Careyová.“

„Pane Hawkinsi,“ kývla stará paní na pozdrav.

„Klidně mi říkejte Hawku. Jako všichni v Kanadě.“

Koutkem oka mrkl po Angelině. Pak si přehodil skleněný panel, zabalený do přikrývky, do levé ruky, aby mohl potřást chladnou suchou rukou staré ženy. Její bystré oči si ho pozorně prohlížely. Pak znovu pokývala hlavou.

„Pojďte dál. A vy taky, Angie. Čaj už se vaří.“

Cestou do kuchyně se paní Careyové bezostyšně pletl pod nohy velký oranžový kocour. Angelina se na to nemohla dívat. Shýbla se a vzala macka do náruče.

„Tygře, ty nemáš rozum,“ hubovala ho naoko rozzlobeně. Nesla ho za paní Careyovou a třela si bradu o jeho srst. Kocour si ji prohlížel moudrými očima, natahoval k ní čumáček a pak se snažil utéct. Ani se nepokoušela ho zadržet. Paní Careyová už bezpečně seděla.

„Mohla byste mi nalít?“ požádala ji stará paní. „Dnes v noci jsem si asi přeležela ruku. Nějak jsem se ráno nemohla dlouho probrat.“

Angelina na ni rychle pohlédla. „Volala jste doktora?“ Paní Careyová se suše zasmála.

„Ale Angie, je mi sedmdesát devět let, zasloužím si pomalejší tempo, ne?“

„Za chvíli pojedu s Derrym k lékaři, cestou vás vyzvednu a vezmu s sebou,“ nedala se odbýt Angelina.

„To je nesmysl,“ přerušila ji stará žena pevně. „Nalijte mi čaj. Doktor pro mě nemůže udělat nic víc, než co dokáže šálek dobrého čaje. Posad'te se, Hawku. Ty věci můžete položit na stůl.“

Angelina nalila čaj a poslala tácek se sušenkami dokola.

„Myslím, že doktor...,“ začala znovu.

„Vzpomínám, že před několika lety,“ skočila jí paní Careyová do řeči, „sem přiletěl Derry, oči navrch hlavy, protože vás našel spát na podlaze vaší pracovny. Zdálo se, že jste asi byla tak unavená, že jste usnula při práci. Doktor McKay se k vám vypravil, třásl s vámi a prohlížel vás, a vy jste spala jako špalek. Sdělil tedy Derrymu, že vám není nic, co by nevyléčil pořádný spánek.“

„Jistě, ale...“

Stará dáma prudce postavila šálek na talířek, až přetrhla Angelině řeč.

„Mně by pomohlo jediné,“ pronesla rázně. „Kdybych byla zase mladá. Jakmile zjistíte, že doktor umí vrátit čas, okamžitě ho zavolám a sdělím mu, že jsem byla ráno unavená.“

Angelina si odevzdaně povzdechla.

Vtom zazvonil telefon.

„Já to vezmu,“ zvolala dívka a odběhla do pokoje.

Paní Careyová se za ní vydala mnohem pomaleji.

Angelina prohodila několik slov s člověkem na druhé straně a předala sluchátko paní domu. Když se vracela do kuchyně, zachytila Hawkův pohled.

„Děláš to častěji?“ zeptal se.

„Myslíš, jestli zvedám telefony?“

„Pracuješ do úplného vyčerpání.“

Pokrčila rameny a posadila se.

„Ne,“ odpověděla.

„Jen když se cítíš špatně?“ Mluvil tiše, aby paní Careyová neslyšela.

Angelina si lokla čaje.

„Jak je to dlouho?“ vyzvídal Hawk.

„Jako co?“

„Kdy jsi pracovala, až už jsi nemohla myslet, cítit, až tvé tělo prostě odmítlo fungovat a složilo se na podlahu.“

Na okamžik uvažovala, že odmítne odpovědět. Ale pak si uvědomila, že na tom nezáleží. Hawk se může zeptat Derryho. Navíc měla pocit, že mu to *chce* říct. Cítila téměř krutou radost z toho, že mu může dát najevo, jak se v ní změnil.

„Jednu noc před třemi lety,“ začala a usrkla čaje, „mě Carl-son přesvědčil, že muž, kterého jsem milovala, je nenávratně ztracený a já žiju a nezbyvá mi než se s tím smířit, nebo ho následovat.“

„A tos naštěstí neudělala.“

„Carlson mě nenechal.“

Při vzpomínce na Carlsonovo drsné chování jí potemněly oči. Nechoval se tak bezdůvodně. Snažil se ji donutit, aby přijala život. Zaplatil za to víc, než tehdy tušila. Déle než rok se mu vyhýbala, odmítala s ním mluvit i číst jeho dopisy. Nevěděla, že ji miloval stejně jako Grant. Když pochopila, bylo už pozdě. Carlson zůstal v její mysli neoddělitelně spojený s Grantovým životem a smrtí. Už ho nedokázala milovat jako muže, právě tak jako Derryho.

„Miloval tě,“ podotkl Hawk bezvýrazně.

„Ano. Dokonce ještě dřív než Grant. Ale pro mě byl vždycky jen přítel.“

„Protože je indián?“

Smutně se usmála. „Protože jsem milovala Granta.“

„Ale co po jeho smrti?“ pátral Hawk.

Dívka odhodila unaveným gestem pramen vlasů z čela.

„Carlson prostě nebyl Grant. Ani nikdo jiný.“

Tušila na jeho rtech další otázku. Náhle si uvědomila, že svými slovy zraňuje víc sebe než jeho. Vzpomínky ji drásaly, vzpomínky, které léta nesměly na povrch.

„To už stačí, Hawku, prosím.“ Její hlas zněl chraplavě. „Nebo ti dělá dobře mučit mě minulostí?“

Hawk zavřel oči. „Ne,“ hlesl.

„Tak proč to děláš?“

„Protože to potřebuju vědět.“ Otevřel oči hluboké jako noc. „Musím to vědět.“

„Proč?“ Zoufalství obrousilo hrany její sebekontroly.

„Nikdy jsem nepoznal ženu, která by milovala někoho jiného kromě sebe.“

Hawkova tichá slova zarazila její protesty. Pokud by ho její bolest mohla něco naučit, nebude o každou otázku bojovat. Hodně pochopila z Derryho i Carlsonovy bolesti. Nerada by odmítla někomu dalšímu šanci.

V nastalém tichu jim zvuk chodítka paní Careyové, přicházející halou, připadal velmi hlasitý.

„To byla Karen,“ hlásila stará dáma. „Maliny prý budou letos mimořádně veliké.“

„Ach,“ našpulila Angelina ústa.

Paní Careyová se usmála. „Já je nemůžu sbírat, ale marmeládu zvládnu.“

„Rádi vám natrháme tolik malin, kolik budete chtít,“ zapojil se Hawk do rozhovoru dřív, než Angelina stačila promluvit.

„Jestřáb na malinové plantáži,“ rozesmála se paní Careyová a její smích ševalil jako padající listí. „Díky. Alespoň mám zase proč žít.“

Hawkův levý koutek se lehce nadzvedl. Pohlédl na Angelinu, pak na kuchyňský stůl, kde ležel skleněný panel, a zpátky na dívku. Ta přikývla.

„Kvůli tomuhle,“ ozval se a vzal sklo zabalené do přikrývky, „budete muset žít alespoň do stovky.“

Přistoupil ke stolku u okna. Slunce proudilo dovnitř a zalévalo stolec teplým světlem. Hawk svým tělem bránil paní Careyové ve výhledu a rozbil deku. Pak ustoupil a držel panel proti světlu. Sklo se rozzářilo a zaplnilo kuchyň množstvím barevných prasátek.

Paní Careyová se opřela o chodítko a překvapeně zírala na kus skla, který přeměnil její jídelnu na pohádkový taneční sál.

„Něco tak krásného jsem ještě neviděla. Podívejte ty nádherné barvy.“

Angelina se potěšeně usmála.

„To jsem ráda, že se vám líbí. Je váš.“

Stará žena se překvapeně otočila.

„To je moc, Angie. Nemůžu to vzít. Zabrало vám to určitě spoustu času...“

„Celý život jím vaše marmelády,“ skočila jí dívka jemně do řeči, „a vy jste strávila roky v kuchyni vařením pro ostatní lidi. Prosím. Chtěla bych, abyste si ho nechala, dělala jsem to jen pro vás.“

V očích paní Careyové se objevily slzy. Vytáhla levandulí provoněný kapesník a přitiskla si ho na okamžik k očím. Pak podala Angelině ruku. Taji něžně objala. Když ji pustila, všimla si, že ji Hawk bedlivě pozoruje. Zdálo se, že si chce zapamatovat každý okamžik, všechny odsúny této citové výměny mezi oběma ženami.

„Kam to chcete pověsit?“ zeptal se po chvíli paní domu.

„Tamhle, tam mi každé ráno hned padne do očí. V mém věku už se člověk potřebuje na něco těšit, když vstává.“

„To je dobré v každém věku,“ prohodil Hawk a rychle mrkl na Angelinu.

Zatímco umísťoval panel tak, aby zachycoval plné slunce, dívka i stará paní dávaly dohromady seznam věcí, které bylo potřeba nakoupit pro nadcházející zavařovací sezonu. Když skončily, přelétl papír pohledem.

„Budete to chtít všechno hned?“ zeptal se.

„Ne, stačí za týden, nebo i později.“

„Fajn. Angelina teď se mnou pojede na pár dní rybařit. Trochu jsme se... opozdili.“

Dívka chtěla něco namítnout, ale pak si to rozmyslela. Když souhlasila s pokračováním průvodcovské role, věděla, že zahrnuje i rybářský výlet. Především dva dny by ji ta představa nijak nezneklidnila. Ale teď, když zjistila, že Hawk není jen strohý, surový dravec? Když si dokázala představit stín smutného chlapce se zelenou stužkou v kapse?

Do auta šla za Hawkem neobvykle zaražená. Nenapadlo ji, že bude znovu k němu něco cítit, vnímat jeho bolest stejně jako by byla její vlastní.

„Zajed' s Derrym k doktorovi, já zatím naložím věci do lodi,“ obrátil se k ní Hawk ve voze.

Přikývla s pohledem upřeným na cestu.

„Budeš ještě telefonovat, než vyrazíme?“ zeptala se po chvíli.

„Ne. Všechno už je rozjeté, teď zbývá jen čekat. Buď to vyjde, nebo ne.“

Lhostejnost v jeho hlase ji zarazila.

„Vypadá to, jako by ti to bylo jedno.“

Pokrčil rameny. „Od té doby, co nezávodím, jsem už několikrát vydělal i prodělal jmění. Nejdůležitější je, aby fungoval adrenalin. Peníze jen pomáhají udržovat skóre.“

Celou cestu o jeho slovech přemýšlela. Nešla jí z hlavy ani v době, kdy čekala u lékaře na Derryho, a když sestupovala s Hawkem k přístavišti, stále je převracela v mysli jako kousky skla, pro které hledá dokonalé umístění v obrazu.

Foukal nepříjemný severní vítr, který rozvlnil Hawkovy vlasy. Angelina na něj po očku pohlédla a pak rychle odvrátila zrak. Nerada by se střetla s jeho nezkrotným pohledem. Současně pokrčila rozladěně čelo. Severní vítr obvykle působí problémy. Doufala, že zkusí něco chytit u Indiánské hlavy, asi třetinu cesty od Úzkého zálivu. Ale takhle budou mít co dělat, aby tam dorazili do tmy. A jestli vítr zesílí, budou muset nakonec někde nouzově přenocovat.

Vyjela z kotviště maximální povolenou rychlostí. Bez zaváhání za sebou nechala Campbellovu řeku, ignorovala loďky kolébající se v zátoce i svázané klády kolem pobřeží.

Vítr se mezitím stabilizoval. Zapnula vysílačku a naslouchala konverzaci rybářů vracejících se ze severu. Usoudila z nich, že tam je stejná situace. Rozhodla tedy, že se pokusí dojet do původně určeného cíle.

Po několika hodinách opustil Hawk polstrované sedadlo na zádi. Opřel se vedle dveří do kabiny, aby Angelinu neznervózňoval svou přítomností. Pravidelný hukot motorů, bílá zpěněná brázda za lodí a zelenošedá změť skalisek a lesíků na pobřeží na něj působila uklidňujícím dojmem. Vodní tříšť ho ovšem za chvíli promáčela a studený vítr ho profukoval až do morku kostí.

Angelina ucítila jeho přítomnost a zvedla oči.

„Není ti zima?“ zajímala se.

„Trochu.“

Podíval se čelním oknem. V mezeře mezi ostrovy se vzdou-valy slušné vlny s mohutnými bílými čepicemi.

„Tady to vypadá docela divoce,“ poznamenal.

„Mohlo by nás to trochu potrápit,“ souhlasila s pohledem upřeným na rozbouřenou vodní masu. „Musíme se dostat do toho úzkého kanálu a pak hned zabočit ostře k severu. Je to sice delší cesta, ale bezpečnější.“

Hawk se posadil na čalouněnou lavici, která vedla kolem stolu v zadní části kabiny. Mlčky pozoroval, jak dívka zručně vede jeho silný člun. Obklopoval je jen hukot zdivočelého moře a vlny s nimi pohazovaly ze strany na stranu.

„Podívej!“ zvolal najednou.

Sáhl Angelině na ruku a ukázal doprava. Asi dvacet metrů od nich se hemžilo hejno racků, kteří se střemhlav vrhali do kypícího klubka sledů. Klidná zátočina, chráněná před větrem, byla průhledná jako zelené sklo, takže byly zřetelně vidět mrštné stříbřité šipky.

Dívka pohlédla na slunce klesající k západu a potřásla s povzdechem hlavou.

„Tak ráda bych si tady zachytala...“

„Ale?“ Hawk snadno z jejího tónu pochopil, že z toho nic nebude.

„Jakmile bude vysoký příliv, je tu dost nebezpečno. Máme čtyři dny na rybaření. Tady v těch proudech není radno zůstat po setmění.“

V místě, kde se právě nacházeli, se Vnitřní průliv dělil na množství drobných proudů obtáčekých bludišť ostrůvků. Některé byly velké, ale mnohé nebyly větší než balvany a rozečkané útesy. Hawka napadlo, že i s navigační mapou by měl problémy prokličkovat mezi těmito skalnatými překážkami. Za šera a při stoupajícím přílivu by řízení člunu bylo stejně náročné jako závodit se zlomeným zápěstím.

Jednou něco takového zažil. Tehdy byl mladý a bylo mu jedno, jestli bude žít nebo ne. Přesto to nebyla zkušenost, kterou by měl zájem opakovat.

Angelina však evidentně neměla nejmenší problémy. Ruce pevně na kormidle, koordinované ostrážitě pohyby, oči pátrající po nejbezpečnější cestě. Pohodlně se opřel a vychutnával její umění i nečekanou krásu a nebezpečí Vnitřního průlivu.

Hawkova pozornost však dívku po čase zneklidnila. Pohlédla na něj rychle přes rameno.

„Děje se něco?“ zeptala se.

„Ne, jsi velmi dobrá,“ uklidňoval ji Hawk. „Je příjemné dívat se na takového odborníka.“

Angelina se zatvářila překvapeně. „Díky,“ vydechla. „Učil tě Grant?“

Tmavé řasy na chvíli zakryly zelenomodré oči. Pak stručně odpověděla: „Ano.“

Žádná další otázka už se neozvala.

d **19**

Hawk vyklouzl z postele, která vyplňovala výklenek. Byla naprostá tma, jen pode dveřmi prosvítal úzký proužek světla. Opatrně otevřel dveře do kapitánské kabiny. Jeho mokasíny se nehlučně posouvaly po koberečku. Vedlejší místnost byla prázdná.

Jak předpokládal, Angelina se rozhodla přenocovat venku na zádi lodi. Vestavěná sedadla a zvýšený stupínek, zakrývající motory, vytvořily prostor o velikosti dvoulůžkové postele. Vycpávky pak umožnily celkem pohodlné spaní.

Bylo tam však dost chladno. Mrazivý ranní větřík zalézal za nehty. Angelina byla zachumlaná ve spacím pytlí, takže jí koukala jen blondatá čupřina. Hawk přešel ke stupínku a velmi něžně se jí dotkl. Dával pozor, aby Angelinu neprobudil. Vlasy bez obličeje byly chladné, téměř studené, ale podivně živé. Leskly se jako perly a při doteku se zachvívaly.

Připomněl si, jak vypadaly před několika dny, kdy ji položil na tmavou deku v kabině. Bledý oheň jejích vlasů a kůže v něm probudil touhu ponořit se do nijako do teplého bazénu.

Byla tak krásná a on se k ní zachoval surově.

Mimoděk si namotal jeden pramen vlasů kolem prstu a rysy jeho obličeje změkly. Věděl o ní tak málo a tak mnoho. Dala mu to, co žádnému jinému muži. Vzal si to, aniž to ocenil, a nic jí za to nenabídl. Ani potěšení. Pak měl na ni vztek, protože rozbila jeho svět, smetla jeho jistoty o životě, lásce a ženách. Myslel, že to provedla záměrně.

Dnes už věděl, že to tak nebylo. Neodhadla hloubku jeho cynismu, stejně jako on nepochopil hloubku její nevinnosti.

Teď už ji zná. Angelina ho přesvědčila, že existují i ženy, které se nepřetvařují.

Ona díky jemu naopak pochopila, že existuje muž, který neumí milovat. Obcházela stůl, aby se ho nemusela dotknout. Dotýkaly se jí pouze jeho otázky, které se jí zářivaly do duše jako ocelové pařáty.

Ale Hawk se musel ptát. Potřeboval vědět. V životě nepotkal nikoho, kdo by ho tak provokoval jako pravdy, které pronášely její měkké rty.

Jemně odmotal pramen z prstu a zasunul ho do spacáku. Pak se otočil a vrátil do kajuty.

Angelinu vzbudila vůně kávy a opékané slaniny. S bušícím srdcem se rychle posadila a dezorientované se rozhlížela. Chladný vzduch a mnohobarevná obloha ji upozornily, že je venku a že svítá. Potom ucítila jemné chvění motorů a náhle si vzpomněla.

Hawk.

První den jejich rybářského výletu.

„Kolik vajec?“ Hawk vyhlédl ze dveří kabiny a s pobaveným výrazem si prohlížel její rozespalý obličej a rozcuchanou kšticí.

„Míchaná, nebo volská oka?“ zeptala se. „To poznám, až rozbiju skořápky,“ konstatoval upřímně. Angelininy koutky se zvedly v mírném úsměvu. „Tak mi dej vědět.“

S krátkým pokývnutím se Hawk vrátil k vařiči. Při pohledu na Angelinu se v něm vzdula vlna touhy. To ho rozzlobilo.

Dívka rozeplula spací pytel, otřásla se a rychle zaběhla do kabiny. Zavřela za sebou, aby nevyvětrala teplo z kuchyňky.

„Chceš, abych udělala omelety?“ obrátila se s jistým váháním na Hawka.

Místnost se zdála velmi malá. Hawkova výška a široká ramena vyplňovala její značnou část. Otočil se přes rameno, protože vycítil dívčin neklid.

„To je v pořádku,“ pokývl hlavou. „Jednou za čas mě to docela baví.“

„Dnes večer bych taky mohl vyzkoušet bivakování na palubě,“ dodal.

Dalo mu dost práce odvrátit zrak. Začal rozklepávat vajíčka do pánve s obratností, která svědčila o tom, že si připravoval snídaneč častěji.

„Volská oka,“ vykřikl Hawk náhle.

„Cože?“ vyvedl Angelinu z míry. „Aha, podařilo se ti nerozbít žloutek. Gratuluju. Dám si dvě.“

Překvapeně si všimla, že se pousmál. Byla tak blízko, že zaregistrovala i vějířky v očních koutcích. Na okamžik zatajila dech a doufala, že se konečně pořádně zasměje. Když se nedočkala, jen tiše povzddechla. Možná až chytí lososa...

Přepadly ji výčitky svědomí.

„Už jsme měli být na vodě,“ prohlásila rázně. „Zaspala jsem.“

„Myslím, že to nijak nevadí.“

„Proč?“

„Pořád je vítr. Jsou tam zase vlny jak domy.“ Ukázal lopatičkou k oknu.

Angelina se přiblížila k oknu, ale prostor byl tak úzký, že se neubránila lehkému otření o Hawka. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Ale tím se všechno ještě zhoršilo. Nabrala vůni mýdla a vody po holení, vlny a mužského tepla.

Uvědomila si, že rána pro ni budou nejhorší. Vždycky to tak bylo. Její smysly se probouzejí o několik okamžiků dříve než rozum. A s mužem, jako je Hawk, by to mohlo být dost nebezpečné.

Je to tak? přemítala. Od našeho katastrofálního pokusu o milování mě obtěžoval maximálně otázkami.

Ne, opravila se okamžitě. Nešlo o milování, ale o sex. Kdyby to byla láska, dopadlo by to úplně jinak.

Pohled na rozbouřenou hladinu odvedl její myšlenky od Hawkovy přítomnosti a úvah o rozdílech mezi láskou a sexem.

Oceán za ochrannými útesy řádl jako pominutý. Rybaření v těchto podmínkách bylo zcela nemožné.

„Máš pravdu,“ přikývla. „Do takových vln by mě někdo dostal, jen kdyby šlo o život.“

Hawk se zahleděl do rozdivočelé vody za dívčinými zády.

„Trvají tyhle větrné bouře dlouho?“

„Hodinu nebo týden. Těžko to někdo odhadne. Doufám, že do večera to přejde.“

„A když ne?“

„Umíš hrát kanastu?“

Hawkův koutek opět mimoděk vylétl vzhůru.

„Rád se ji naučím,“ odpověděl prostě.

Angelina vnímala jeho hluboký, trochu chraplavý hlas a přitom se přistihla při úvaze, jestli se od ní chce naučit právě kanastu. Nemohla si pomoci, ale pořád měla dojem, že pod jeho hrubou skořápkou dříme stejně velká schopnost milovat jako nenávidět.

S ní to bylo podobné. Její zloba a zášť byla stejně hluboká jako láska ke Grantovi.

Jaký by to byl život, kdybychom znali jen násilí, vztek a krutost? Kdybychom nikdy nepoznali lásku?

Pak si vzpomněla, co říkal Hawk, i na hořkosladký tón jeho hlasu. *Láska vede k lásce. Je to nádherný uzavřený kruh.*

A Hawk je vždycky vně kruhu.

Jak dlouho dokáže člověk žít mimo kruh, než ztratí schopnost milovat? ptala se sama sebe. *Jak dlouho předtím už nemá žádnou naději?*

„Vajíčka ti stydnou.“

Hawkova věčná poznámka jí přetrhla myšlenky. Posadila se a začala konzumovat jídlo, které pro ni Hawk připravil, pila kávu, kterou jí nalil do šálku a podal do ruky. Když si sedl naproti, aby posnídal, jejich kolena se mimoděk letmo dotkla pod stolem.

Vynucená intimita lodi působila na její klid stejným způsobem jako vítr na mořskou hladinu. Než dojedla snídani,

přijala pevné rozhodnutí, že během dne nebude mezi ní a Hawkem nic kromě kanasty.

Spěšně se zvedla a opláchla nádobí v malém dřezu.

Hawk ji pozoroval zúženými očima. Cítil, že jí vadí jakýkoli fyzický kontakt s ním. To, že znal její obavy, mu nijak neulehčilo se s tím smířit.

„Máš rád krabí polévku?“ obrátila se k němu.

„Ano.“

„Škoda že jsme nevzali nějaké pasti.“ Hawk ukázal na spodní řadu skříněk vroubících boky lodi. „Podívej se tam dolů,“ vyzval ji nedbale. „První dvířka vlevo.“

Shýbla se a otevřela skřínku. Vypadla na ni cívka žlutého plastového lana a světlý skládací kovový košík se sítíkou. Překvapeně se narovnala a vítězoslavně třímala novou past.

„Jak jsi to věděl?“ podivila se.

„Derry mě upozornil, že miluješ kraby. V rybářském obchodě mi tvrdili, že tahle past je na to dobrá.“

Angelina chvíli zírala, protože si uvědomila, že se vydal do prodejny jen proto, aby jí udělal radost.

„Díky,“ ozvala se pomalu, téměř nejisté. „Tos nemusel.“

„Já vím.“ Hawkův hlas zněl měkce, hluboce jako barva jeho očí. „Proto jsem to udělal rád.“

Když se mu zadívala do očí, sevřela okraj pasti pevněji. Nikdy ji nenapadlo, že hnědá barva může být tak teplá. Najednou měla pocit, že nemůže dýchat. Nebyl to strach z Hawkovy přítomnosti. Ne úplně. A to ji zneklidňovalo nejvíc. Spěšně se odvrátila.

„Nejdřív škeble,“ zahučela chraplavě. „Cože?“

„Škeble,“ opakovala pevně. „A vědro.“

„Třetí skřínka od konce.“ Potom, s mírně pobaveným výrazem, dodal: „Vědro, ne škeble.“

Angelině se překvapením rozšířily panenky. Hawk natáhl nohu a špičkou boty otevřel dvířka.

„Košíky, rypadla a boty do vody,“ oznámil věcně.

„Tys myslel na všechno!“

„Ne,“ protestoval jemně. „Ale učím se.“

Angelina znovu stiskla prsty. Věděla, že nemá na mysli procesávání pláže.

„Netvař se tak vyděšeně, Anděli,“ vyzval ji Hawk tichým, téměř nevrlým hlasem. „Nechci po tobě nic jiného, než abys byla sama sebou.“

Rychle vydechla.

„Je to snad příliš mnoho?“ Teď v jeho hlase zaznělo víc zvědavosti než lítosti.

Angelina trochu roztřeseně zašeptala: „Ne. Není. Ale...“

Hlasivky jí vypověděly službu. Zavřela oči a chvatně začala vyvolávat představu ranní růže, dokud se jí neuklidnil puls a stažený krk se neuvolnil.

Hawk ji pozoroval a uvažoval, jestli se jí vybavily vzpomínky na háček a jestřába. Oba do ní zaťali své ostří a způsobili jí krvácení. Pocítil téměř zahlcující touhu vzít ji do náruče, ochránit před smutkem a nahradit ho radostí. Síla toho pocitu ho šokovala. Nikdy předtím nic podobného nezažil. Zabránila mu v tom pouze jistota, že by se s ním začala prát, a tím by se všechno pokazilo.

Angelina rychle připravovala věci, které potřebovali na pláž. Záliv byl úzký, spíš zářez mezi horami. Hluboký několik desítek metrů a u vjezdu široký necelých třicet. Obklopovaly ho útesy a příkré skály porostlé borovicemi.

Pláž byla malá, plná hrubého písku a drobných oblázků. Směrem k útesům získávala skalnatý povrch. A právě tam se na šedivých kamenech houževnatě zahnízdyly mořské škeble a ústřice.

Angelina velmi opatrně přistála u písečného prahu. Hawk přeskočil na břeh a přistál s pružnou grácií, kterou u něj očekávala. Podala mu náčiní, pak zakotvila, svlékla si džíny a chystala se přebrodit za ním. Hawk čekal u zádi. Stejně jako ona odložil kalhoty, pod kterými měl černé plavky. Jeho rudá vlněná košile s nimi ostře kontrastovala. Z chladné vody vykukovalo několik centimetrů opálených pevných stehů s lesklými černými chloupky, které se díky stékající vodě přilepily na pokožku.

S tváří stejně netečnou jako moře pozoroval Angelinu váhající u zábradlí. Pozvedl ruce, aby jí pomohl dostat se na pevninu suchou nohou. Kdyby to byl Carlson nebo Děny, nerozmýšlela by se ani vteřinu. Ale tohle byl Hawk.

„Odkud víš, že nesnáším studenou vodu?“ podivila se.

Hawkova tvář se uvolnila do čehosi podobného úsměvu. Jeho pohled změkkl.

„Snadno se to dá uhodnout.“ Podal jí nataženou ruku. Opřela se o ni, v druhé ruce džíny, a seskočila mu do náruče. Jakmile ucítila jeho horkou kůži na holé noze, prolétlo jí tělem něco jako strach. Najednou celá ztuhla. Hawk si toho pochopitelně všiml. Těch několik kroků ke břehu se brodili mlčky. Pak ji okamžitě postavil na nohy.

„Díky,“ zachraptěla.

Hawka napadlo, jestli mu děkuje za to, že ji uchránil před chladným mořem, nebo za to, že to zvládl tak rychle.

„To je v pohodě,“ pokrčil rameny. „Andělé moc neváží.“

Klidně se otočil a začal si natahovat džíny. Soustředil se na tvrdošíjnou tkaninu ulpívající na jeho mokřích nohách, na hrubý písek, který ho dřel v sandálech – snažil se myslet na cokoli mimo Angelininy pálící pokožky... a následného úleku, reflexu stejně mimovolného jako dýchání.

Získat takovou reakci po jediné lekci – to musela způsobit velká duševní bolest. Každou další situaci poznával, jak hluboce ji ranil. Netušil, že by žena dokázala tak trpět. Dokonce ho ani nenapadlo, že je schopný takovou bolest vnímat a cítit s ní.

Složitě emoce proudící mezi ním a Angelinou ho mátlly. Pomalu, hluboce se nadechl a přemítal, kolik se toho ještě bude muset naučit.

d **2 0**

Angelina se nasoukala do kalhot, srolovala je ke kolenům a pomohla Hawkovi vynosit všechny věci nad přílivovou čáru. Vzali si jen košíky a sekáčky.

Obloha byla absolutně čistá, hluboká a chladná. Oceán odrážel všechny odstíny modré, jen u útesů byla voda zelená, protože se v ní zrcadlily piniové větve spadající nízko ke břehům. Lehké závaný větru si našly cestu i do zálivu a čeřily sluncem ozářenou hladinu. Ticho rušilo jen pleskání vln o skalnaté pobřeží.

Dívka si pozorně prohlížela proužek pláže odhalený odlivem. Úzký, ale postačující.

„Už jsi někdy odlupoval škeble?“ obrátila se na Hawka.

„V západním Texasu jich moc není.“

„Trochu ji to rozesmálo. „Jistě. Chápu.“

Sedla si na paty na rozhraní kamenitého a písčného pruhu těsně nad vodou.

„Při odlivu se dobře hledají,“ pokračovala. „Musíš jen pár decimetrů do vody. Jak najdeš jednu, bude jich kolem plno dalších.“

Hawk si přičapl vedle a díval se, jak prohrabává písek sekáčkem. Nebyla to přímo pravá vidlice na škeble, protože pobřeží bylo příliš skalnaté.

S vítězoslavným výkřikem natáhla k Hawkovi ruku obalenou pískem. V dlani držela několik škeblí. Alespoň si myslel, že ty hroudy jsou škeble. Zatím se to na nich moc nepoznalo.

„Škeble?“ zamručel pochybovačně. „Jasně. Podívej!“

Opláchla je ve vodě, takže vykoukly jejich zaoblené, buclaté skořápky.

„No jo, jsou to škeble,“ souhlasil Hawk.

Angelina s úsměvem naplnila košík do poloviny slanou vodou a vhodila do ní svůj nález. Pak se znovu otočila a šťastně se prohrabovala pískem a četnými naplaveninami, kterými byl pokrytý.

„Někteří lidé čekají den nebo dva, než je začnou jíst,“ ozvala se po chvíli. „Dají jim možnost, aby se zbavily písku. Ale já jsem neměla škeblovou polévku od loňského léta a nechce se mi čekat. Nevadí ti to?“

Na Hawkově tváři se objevilo cosi velmi blízké úsměvu.

„Nevadí.“

Nečekaný laskavý tón v jeho hlase ji přiměl zvednout hlavu. Stál velmi blízko, jeho noha se téměř dotýkala její. Rychle se znovu sehnula k vodě, rozpačitá z jeho přílišné blízkosti. Ne že by to dělal schválně. Plážička byla velmi úzká a Hawk při prohrabávání písku jen postupoval za ní. Přála si však, aby jeho mužné kouzlo na ti tolik nepůsobilo.

„Vlastně jsem se zapomněla zeptat,“ napadlo ji náhle, „jestli máš vůbec škeble rád.“

„Dnes večer to zjistím.“

Pak se zase po nějakou dobu ozývaly jen skřípavé nárazy kovového kopáčku o skály a písek. Hawk nořil prsty do písku a brzy se naučil rozlišovat mezi hrubými kousky skály a zaobleným, jemně žebrovaným povrchem škeblí.

„Kdo by to řekl,“ zamumlal, když jich vytáhl celou hrst. „Jsi skvělá učitelka, Anděli.“

Pohlédla do jeho temných očí a usmála se skoro stydlivě.

„Tohle zrovna není nic těžkého.“

V tiché souhře pak postupovali podél břehu až k místu, kde už škeble nebyly. Angelina se narovнала a protáhla, ale hned sebou cukla, protože ji zabořila rána na zádech. Obratem však ze své mysli myšlenky na bolest vypudila, stejně jako v dobách, kdy se znovu začínala učit chodit.

„To bude stačit,“ ukázala bradou na plný košík. „Dvacet pro mě a dvacet pro tebe.“

„A co když mi nebudou chutnat?“ V Hawkově hlase zněl víc pobavený než starostlivý tón.

Angelina našpulila ústa.

„Něco vymyslím.“

Hawkovo levé obočí se skepticky nadzvedlo.

„Nejsou moc velké,“ uklidňovala ho.

Hawk chytil vědro za držadlo a vzal jí ho z ruky. Pod jejím odborným, modrozeleným pohledem škeble očistil a opláchl. Nádobu naplnil slanou vodou a obrátil se k Angelině.

„A teď co?“ zeptal se.

„Polož vědro do stínu a nech přírodu, aby se postarala. My vyrazíme na kraby,“ prohlásila Angelina nadšeně.

Odešla k uskladněným věcem a vrátila se s kusem slaniny a pastí na kraby.

„Tohle bude trochu složitější,“ upozornila Hawka.

„Krabi jsou rychlejší,“ podotkl suše.

„Mnohem rychlejší,“ usmála se a zamířila ke skále, která se svažovala k zálivu. Končila v hluboké zelené vodě. Angelina hbitě nainstalovala návnadu na dno pasti, kterou tvořily kovové kroužky pospojované do kruhu a postupně se zvětšující, a ponořila ji pod hladinu.

„Teď krabi ucítí slaninu a za chvíli se objeví,“ vysvětlovala tiše.

„Vždyť to nemá žádné víko,“ podivil se Hawk. „Jak chceš těm potvůrkám zabránit, aby nezmizely stejnou cestou, kterou přijdou?“

„V tom je to umění,“ připustila Angelina. „Musíš být rychlejší než oni.“

Past dosedla na dno. Dívka rychle počítala. Když došla ke stovce, začala co nejrychleji vytahovat zase vzhůru. Právě když se síťka vynořila na hladinu, přehoupel se přes její okraj krab a vklouzl zpátky do moře.

„Zatraceně!“ vykřikla Angelina. „To byl zrovna moc pěkný kousek!“ Hawk sledoval mizející lahůdku. „Mám rád kraby.“

„Já taky. Ještě štěstí, že jsou hloupí. Dříve nebo později se vrátí.“

Několikrát opakovala celou proceduru, ale bez valného úspěchu. Krabi byli buď malí, nebo nevhodný druh, či včas upláchli. Po dvaceti minutách už měla nervy i v nadidlo nadranc.

„Můžu?“ natáhl se Hawk po síťce.

Podala mu jasně žlutou šňůru. Svlékla svetr a přehodila si ho jen přes ramena. Slunce už pěkně prohřívalo vzduch. Silný vítr z otevřeného moře mezi útesy nedosáhl.

Hawk ponořil past, počítal a vytáhl. Objevil se jeden malinký krab. Po několika dalších pokusech už získal větší zručnost. Angelina seděla na skále a pozorovala ho. Silnýma rukama vytahoval košík tak rychle, že všechno, co se ocitlo na jeho dně, se muselo zploštit. Byl neúnavný a podvacáté koš ponořil a vytáhl se stejnou lehkostí jako podruhé. Dívka objala rukama kolena, položila na ně hlavu a v duchu si představovala panel z duhového skla – muže, skálu a moře.

Pak si všimla, že Hawk ukořistil obrovského kraba a právě se natahoval, že ho vyjme z pasti.

„Ne!“ vykřikla.

Chytila ho za zápěstí a odtrhla mu ruku od síťky dřív, než mohl kraba chytit. A naopak.

Hawk se překvapeně díval ze štihlé ruky, obtočené kolem jeho zápěstí, do modrozelených očí vzdálených od něj jen několik centimetrů.

„Mohl by tě pěkně skřípnout,“ vysvětlovala udýchaně.

Opatrně kraba uchopila palcem zespodu a prsty na zádech a zdvihla ho. Byl to pěkný kousek, velký téměř dvacet centimetrů, a zuřivě mával klepety.

Hawk si uvědomil, že se znovu vložila mezi něj a případné zranění.

„Nejdřív háček a teď krab,“ řekl tiše. „Díky. Za oboje.“

Letmo jí prsty přešel po tváři. Měl z moře studené ruce a její obličej rozpálilo slunce. Ten kontrast ještě zvýšil smyslový dopad jeho doteku.

Angelina chvíli překvapeně zírala, neschopná pohybu. Pak pomalu odvrátila hlavu. Hawk se vrátil ke studené žluté šňůře.

„Kolik jich potřebujeme?“ zavolal.

„Tenhle bude stačit.“

Podíval se na ni úkosem.

„Doufám, že budu mít možnost vyměnit svoji porci škeblí za tvoji půlku kraba.“

„Ani omylem,“ skočila mu chvatně do řeči.

Hawk s významným pohledem znovu ponořil košík do vody. Zatímco počítal, sledoval Angelinu při cestě k vědru, kam odložila uloveného kraba. Vybledlé džíny dokonale obepínaly její nohy a boky. Z vlasů, stažených na šíji do uzlu, se uvolnilo několik pramínků, které hořely kolem jejího obličeje a rozhodily se po šedém svetru. Kráčela jistě, navzdory hrbolatému povrchu pláže i gumovým pantoflím, které ji při každém kroku pleskaly do pat.

Při pohledu na její půvab mu připadalo nemožné uvěřit, že byla někdy zraněná, v agónii. Náhle si uvědomil, že ho bolí ruce, protože vši silou táhne za žlutý provaz. Představa, že Angelina ležela v bezmocné agónii, pro něj byla neúnosná.

„Dáváš krabům oběd zdarma?“ ozvala se Angelina žertovně za jeho zády.

Ale ponurý výraz a napětí v Hawkově těle ji zneklidnilo.

„Hawku?“

Všimla si, že se celý třese. Když se otočil a pohlédl na ni, sálala z něj touha, osamělost a naděje. Ohromeně na něj zírala, zatímco všechny barvy jeho pocitů pronikaly jejím tělem a prozářily oba stejným jasnem.

Síla prožitku ji zaplavila. Nebyla připravená na muže, jako je Hawk. Rozechvěle ustoupila o krok, přestože k němu natáhla ruku.

„Hawku...“ zašeptala.

Odvrátil se a svižným, mocným pohybem vytáhl síť.

„To je v pořádku, Anděli,“ zamumlal. „Jen jsem trochu přemýšlel.“

„O čem? Promiň, nic mi do toho není.“

„O ženách a lhaní,“ přiznal Hawk. „A taky o pravdě a andělech.“

Snažila se nevyptávat, ale bylo to nad její síly. Musela zjistit, co změnilo jeho postoj.

„To nezavinila jen matka, která tě opustila, vid’?“ ozvala se jemně.

„Co myslíš?“

„Tvoji nedůvěru a zášť k ženám.“

Hawk vytáhl prudce košík. Byl prázdný. Znovu ho vhodil do vody.

„Netvrdím, že nenávidím všechny ženy,“ odvětil. „Už ne.“

„Není to snadné, že?“

„Co?“

„Přestat mě nenávidět.“

Agelinina poznámka ho zasáhla. *Má pravdu*. Bylo to proti všem jeho instinktům. Ale nedokázal ji už nenávidět. Byla tak čistá jako jeden z jejích skleněných výtvarů, všechny barvy života koncentrované v ženě s vyplašenými očima a ústy vždy připravenými k úsměvu.

„Je to úděsně snadné,“ opověděl s upřeným pohledem, který ji něžně pohladil.

Angelině se stáhlo hrdlo. Začínala chápat.

Stalo se jí to už dvakrát. S Hawkem, kdy pochopila, že nemůže vždycky věřit vlastnímu úsudku. A předtím při havárii, když nechtěla věřit životu vůbec.

I pro ni bylo těžké vyhrabat se z trosek svého světa a naučit se pohybovat v novém světě, který nikdy nemůže být tak bezpečný jako ten starý.

Sílu jí dávala jen láska. Derryho i Carlsonova. A konečně i vzpomínky na Granta, které, i když bolestně, pomáhaly zahojit smutek a hořkost.

Jak musí být Hawkovi uprostřed roztržštěných jistot, uvažovala soucitně. Hawkovi, který nikdy nepoznal lásku.

Zvuk sítky vytahované z objetí zelené vodní plochy ji probudil. Při pohledu na hranatý předmět na dně košíku rychle vyskočila, zpátky ve světě, pro který se rozhodla, který milovala. Stoupla si na špičky a mžourala Hawkovi přes rameno.

„Ten je perfektní,“ zavýskla radostně. „Podívej se na tu nádheru!“

Hawk se k jejímu nadšení připojil obvyklým zdviženým obočím. Černoooký krab se krčil a mával silnými vroubkova-nými klepety. Angelina pořádně zatřásla pastí, pak rychle popadla zmateného kraba a namířila si to zpátky k pláži.

Hawk svinul žlutý provaz, chytil košík a vydal se za ní. Přitom stále přemítal o tom, jak něco tak jemného a něžného jako Angelina může přežít ve světě, kde vládnu zuby a klepeta. Pak si vzpomněl, jak si s nebezpečně vyhlížejícím krabem obratně poradila. Koutky jeho úst se znovu pozvedly.

Možná by bylo lepší zajímat se o to, jak zuby a klepeta mohou přežít v přítomnosti anděla.

^d **21**

Hawk se brodil od člunu ke břehu. Angelina tam ležela na břiše na staré přikrývce. Bradu položenou na složených rukách pozorovala velké čmeláky, kteří přelétávali mezi sem tam roztroušenými kvetoucími bylinami.

„Je ti těch kytiček líto?“ zeptal se Hawk.

„Hmmm?“ zamumlala Angelina. „Proč by mi jich mělo být líto?“

„Včely létají z květu na květ, seberou med a pak odletí, ani se neohlédnou.“

„To je hledisko včely,“ pousmála se dívka potutelně.

Hawk úsměv zahlédl, protože se v tu chvíli půvabně otočila a posadila, aby od něj převzala limonádu.

„Jaké jiné hledisko ještě může být?“ podivil se a otevřel si plechovku s pivem.

„Květiny.“

„A to?“ pobídl ji, potěšený pohledem na svůdný úsměv na jejích rtech.

„Květinu navštěvuje jedna včela za drahou.“

Koutky Hawkových úst se ponořily do temného knírku. Odhalil bílé zuby a ozval se tichý, drsný mužský smích.

Angelinu šokovala Hawkova proměna. Tvrdé rysy jeho obličeje změkly, vypadal náhle mladší, mnohem otevřenější, zkušený i srdečný. Od začátku se jí líbil, ale když se zasmál, připadal jí jako pohanský būzek. Pak se otočil a usmál přímo na ni. Zdálo se jí, jako by po mnoha letech tmy náhle vysvitlo slunce.

„Jedna včela za druhou,“ opakoval. Stále s úsměvem potřásl hlavou. „Angie, ty jsi... opravdu zvláštní.“

„Ty taky. A když se usměješ,“ dodala chraptivě, „jsi skvělý.“

Překvapení znovu změnilo jeho tvář. Oči mu zaplápolaly temnou hnědí, protože věděl, že Angelina jako vždycky mluví pravdu. Když se jí podíval do obličeje, našel jen radost. Ani stopa po strachu nebo úzkosti.

„Budu se muset usmívat častěji,“ pokýval hlavou.

„Ano,“ souhlasila dívka a pohlédla mu pevně do očí „To by bylo... fajn.“

Hawk k ní pomalu natáhl opálenou ruku. Konečky prstů jí přešel po oblouku obočí, po rovné linii nosu až k lícni kosti. Toužil sklonit se k jejím ústům a jemně je ochutnat, vnímat teplo její kůže na svých rtech.

Místo toho se znovu usmál a cítil, jak její úsměv proniká do všech jeho buněk a prozařuje všechno, čeho se dotkne, kouzelnými barvami. Nato nechal ruku pomalu klesnout, protože se obával, aby potěšení v jejích očích znovu nezastínilo obavy.

„Co všechno ještě potřebujeme k obědu?“ zeptal se rádoby nedbale.

Ačkoli se otočil a začal sbírat drobnosti rozházené po břehu, Angelina pod jeho neosobním tónem vycítila jemné zaskřípání. Náhle si ujasnila, že tam seděla a

dovolila mu, aby jí prsty přejížděl po obličejí. Otrásla se při vzpomínce, jak dopadla podobná intimní chvíle posledně. Nejdřív něžný a pak divoký a zraňující.

„Ry-ryby,“ zakoktala. Potom si odkašlala a zkusila to znovu. „Ryby.“

Hawk pohlédl směrem k ústí zálivu do Vnitřního průlivu. Zdálo se, že vítr stále řádí.

„Třeba by nám stačily jen škeble a krabi,“ nadhodil.

„V zálivu,“ odpověděla kvapně, „jsou tresky. A když budeme mít štěstí, možná chytíme i halibuta.“

„A co lososa?“

„O tom pochybuju,“ povzdechla. Ale možné je všechno.“ *Dokonce i úsměv jestřába.*

Společně zabalili všechny věci do ranečku. Tentokrát se Angelina k lodi brodila. Vzhledem k horku během dne byla teď voda spíš osvěžující než mrazivá. Když se dostala k lodi, sahala jí hladina těsně pod boky. Zábradlí měla ve výši očí a nikde žádný žebřík.

„Teď to bude náročné,“ poznamenala a nadhodila v ruce vědro s úlovkem.

Hawk beze slova složil všechno, co nesl, na palubu. Pak se zavěsil na zábradlí a jednoduchým pružným pohybem se vytáhl na člun.

Angelina zůstala překvapeně civět, když se nad ní naklonil a vyškubl jí vědro z ruky.

„Co bude náročné?“ zahlaholil. „Čistit kraby?“

Po chvíli si uvědomila, že ji neškádlí. Opravdu netušil, co měla na mysli. Mrkla na oblohu a v duchu se zajímala, proč osud rozdělil fyzické schopnosti tak nerovnoměrně.

„Dostat se do lodi,“ houkla nahoru znechuceně. „Alespoň pro některé ubohé smrtelníky.“

Hawk se zatvářil překvapeně, ale pak pochopil. Měl co dělat, aby potlačil úsměv. Naklonil se přes zábradlí a chytil vědro tak, aby se nemohlo při neopatrném pohybu převrhnout.

Angelina se navzdory znechucení z nepříliš příjemné situace usmála.

„Jen tak dál,“ pobídla ho. „Usmívej se.“

Jemný mužský úsměv jí vyslal do těla vlnky vzrušení. Všimla si, že Hawk má podél horní hrany úst malou jizvu. Tímhle drobným kazem na kráse se pro ni jeho úsměv stal ještě přitažlivější, jako je díky závadám každý kousek skla unikátní. Pak úsměv zmizel a zbyly jen divoké hnědé oči.

„Pomůžu ti.“

„Půjčíš mi snad křídla?“ zatvářila se kysele. „Něco v tom smyslu.“

Uchopil ji v podpaží a nadzdvihl. Přitom se pootočil a postavil ji jemně na palubu, aniž se nohama dotkla zábradlí.

Angelina povzddechla, protože ji znovu zabořila rána na zádech. Zacvičila trochu ramenem.

„Promiň,“ omlouval se Hawk. „Nechtěl jsem tě zranit.“

„Nezranils mě.“

„Měl jsem takový pocit.“

„Ještě mě zlobí záda.“

„Můžu se podívat?“

Angelina vteřinku zaváhala, protože se jí vybavila obdobná situace, když jí Hawk ránu čistil. Ale tentokrát měla pod blůzkou plavky a bylo plné denní světlo místo tehdejšího intimního šera.

Ted' už vím, že anděl a jestráb nejsou vhodná dvojice do postele.

„Dobrá,“ souhlasila nakonec.

Obrátila se k němu zády a rychle rozepla halenku. Když vyvlékala ruce z dlouhých rukávů, znovu zaváhala.

„Chtěla jsem, aby mi to prohlédl Derry, ale...“

Přerušilo ji Hawkovo zasyčení. Temné oči si pozorně prohlížely poškozené místo. Rána byla podebraná, oteklá a na dotek horká. Hawk sevřel v zamyšlení ústa. Vzpomněl si, jak se na něj Angelina vrhla, aby vlastním tělem ochránila jeho obličej. A on jí její obětavost oplatil tím, že znovu krvácela, tentokrát raněná mnohem víc.

„Kdy sis to naposledy převazovala?“ zeptal se úsečně.

Zarázila se, protože v jeho hlase se opět objevil příkrý tón.

„Nikdy,“ zamumlala neutrálně. „Nedosáhnu tam.“

Hawk tiše zaklel.

„Ohřeju trochu vody,“ oznámil jí stroze.

Snažila se něco namítnout, ale uvědomila si, že to nemá smysl. Pohlédla na slunce.

Zbývá spousta času na rybaření, ujistila se. Celé dlouhé odpoledne.

Možná i na krátké zdržmnutí.

Minulou noc se moc nevyspala. Všemi smysly zbystřeně vnímala Hawkovu přítomnost na lodi. Už jen vědomí, že jsou spolu ve stejném světě, ji dokázalo zneklidnit.

Zatímco Hawk ohříval vodu, rozložila přikrývku přes stupínek na zádi, kde včera přenocovala. Opatrně si lehla na břicho.

Ačkoli měla na sobě jen plavky, nebylo jí chladno. Slunce jim stálo přímo nad hlavou a zalévalo úzký pruh moře teplem a světlem. Člun se mírně pohupoval na vlnách a díky vzrůstajícímu přílivu pomalu stoupal vzhůru. Vítr nárazově pročešával koruny stromů a ty se chvěly a vzdychaly. Jejich zvuky splývaly s mumláním a šuměním vody.

„Nespíš?“ zeptal se Hawk opatrně.

„Hmmmmmm,“ ozvalo se z deky.

Angelina se cítila malátná a nechťelo se jí hledat potřebná slova. Obrátila se k Hawkovi obličejem a zjistila, že na ni hledí s touhou, kterou stěží dokázal zakrýt.

Její řasy vrhaly vzrušující stíny, slunce jí vykouzlilo na tvářích jemnou červeň a rty tvořily plné, smyslné křivky. Plavky měly stejnou barvu jako její oči na slunci – modrozelené, lehce se lesknoucí.

Uvolnila vlasy a rozpustila si je po ramenou. Třpytily se ve slunci jako bílé zlato, oheň planoucí na tmavé pokrývce. A co teprve hladké křivky ramen, svůdné údolí páteře, kontrast útlého pasu a překvapivě zralých, oblých boků, půvabně dlouhé nohy...

Každá linie Angelinina těla vyzařovala takovou ženskost, že Hawk musel na okamžik odvrátit zrak, aby zvládl vášnivou touhu, která mu sevřela útroby.

Po chvíli se posadil vedle ní. Soustředěně namáčel žínku v nádobě s mírně se vařící vodou. Ale mezi stehny přetrvávalo bolestné, naléhavé horko. S nevrlým výrazem žínku vyždímal a přiložil na zanícenou ránu.

„Kdyby to bylo moc horké, tak křič,“ vybídl dívku.

Ale tajen přivřela oči, až z nich zůstaly pouze zelenomodré čárky.

„Nebolí to?“ vyptával se Hawk tichým, skřípavým hlasem. „Nerad bych ti zase ublížil.“ Pomalu se nadechla a vydechla.

„Je to fajn, Hawku.“

„Prima. Hned jsem zpátky.“

Po návratu měl na sobě džíny. Znovu vymáchal žínku a s jemností, která se při kontaktu s Angelinou stávala jeho druhou přirozeností, ji přitiskl ke zranění.

„V pořádku?“ zajímal se.

Tiše pokývla, až se jí po vlasech rozběhla drobná zlatá světélka.

Usedl opět na pokrývku a prohlížel si ji temným, zadumaným pohledem. Pokaždé, když vyměňoval obklad, rána se mu pošklebovala. Dívčina nesobeckost s ním oťrásala stejně jako její nevinnost. A teď ji chce takovou silou jako ještě žádnou ženu předtím. Ale mnohem silnější než touha bylo jeho rozhodnutí ji nezranit. Už si vytrpěla dost.

V jejích nádherných očích bylo příliš mnoho stínů.

Mélas ten háček nechat pro mě.

Ani si neuvědomil, že svoje myšlenky pronáší nahlas, dokud nepohlédl do dívčiných hlubokých očí. „Nemohla jsem,“ sdělila mu prostě. „Proč ne? Jiní by to udělali.“

Pokusila se odpovědět, ale nakonec jen pokrčila rameny.

„Já to nedokážu. Věděla jsem, co by se mohlo stát. Ty ne. Těžko se můžeš bránit proti něčemu, co nečekáš.“

„Takový je život,“ konstatoval Hawk sarkasticky. Pak mnohem jemněji dodal: „Škoda že jsem tě nepoznal dřív. Předtím než...“

Náhle se zarazil. Znovu namočil žínku a velmi opatrně ji přiložil na ránu. „Než co?“

Angelina ho pozorovala přivřenýma očima a zajímalo ji, jaké zážitky vtiskly jeho tváři rysy chladného dravce. „Co ti udělala, Hawku?“
„Bylo jich víc.“

Už zase nasadil skeptický tón, ale jeho ruce zůstaly něžné.

„Není to tak úplně pravda,“ dodal zřetelně. „Ve skutečnosti byla opravdu jen jedna. Ta první. Naučila mě všechno, co jsem potřeboval.“

„Kromě lásky.“

„Neměla ji v sobě.“

Angelina stiskla víčka, protože se jí pod ně draly slzy. Už se nemohla dívat na jeho smutné oči. Jeho vyprahlá duše ji zasáhla s vyčerpávající silou.

Kdo to mohl být? Co udělala, že se Hawk naučil nenávidět místo milovat?

Když otevřela oči, Hawk byl pryč.

Než ho stačila zavolat, vynořil se z kabiny s miskou vařící vody v ruce. Posadil se a dál ošetřoval její ránu s neuvěřitelnou něhou.

Rychle se nadechla.

„Bolí?“ zeptal se starostlivě.

Potrásla hlavou. Těžko mu mohla vysvětlovat, že to bylo spíš příjemné než bolestivé. Jeho jemné doteky jí pronikaly do těla a odstraňovaly bolest stejně jako horká voda zánět z rány. Vlahá zinkají přinášela uklidňující, léčivé teplo.

Hawk si povšiml, jak se uvolněně poddala jeho péči. Vědomí, že jí konečně poskytl něco jiného než bolest, zklidnilo vášnivou touhu i lítost hlodající v jeho nitru.

V tu chvíli mu došlo, že jeho touha po Angelině není jen ryze sexuální. Potřeboval zjistit, že není jen schopný ničit a ubližovat. Chtěl věřit, že kontakt s ním jí nepřinese žádné další utrpení.

Minulost už se nedá zrušit, nelze smazat všechnu hořkost a její příčiny i následky, ale když se pokusí Angelině vysvětlit, co všechno prožil, možná pochopí, že jí nechtěl ublížit.

Ne dívce jménem Angelina Langeová.

Prostě se jen choval tak, jak byl celý život, od svých osm-náctin, zvyklý. Využíval ženy stejně krutě a nahodile jako ony jeho.

Ale jak jí to mám vysvětlit?

Když se konečně rozhovořil, jeho hlas zněl tiše a klidně jako voda, která stékala z mokré žínky.

„Když mi bylo dvanáct, otec zemřel. Přejel ho traktor. Chtěl jsem... ale nebylo možné mu pomoci.“

Angelina začala nehty do přikrývky. Hawk mluvil o smrti jako o běžné věci, jakou je třeba západ slunce. O jedné události mezi mnoha dalšími v životě.

„S babičkou jsme nemohli farmu sami udržet a neměli jsme ani prostředky na to, abychom si někoho najali,“ pokračoval Hawk monotónně. „Měla ještě další vnouče. Právě, jak mi vždycky zdůrazňovala. Dceru své dcery.“

Ticho. Po chvíli se odhodlal k další zpovědi.

„Když k nám Jenna přijela, aby s námi žila, bylo jí osmnáct. Byla silná, divoká a studená jako zimní vítr.“

Angelina instinktivně pochopila, že Jenna se stala příčinou Hawkových traumat. Dalo se to vyčíst z jeho hlasu, plného chladu a pohrdání.

„My tři jsme farmu udrželi při životě,“ navázal Hawk. „Byla to tvrdá práce. Babička zemřela, když mi bylo čtrnáct, a Jenna se stala mojí poručnicí.“

Chvilí váhal, jak má Angelině, která strávila dospívání při piknicích na pláži, obklopená láskou, smíchem a nevinností, vylíčit svůj další osud.

„Svedla mě hned v den babiččina pohřbu.“

Angelina nedokázala zakrýt šok.

„Vždyť ti bylo teprve čtrnáct!“ zvolala.

„Vypadal jsem jako chlap a už dva roky jsem toužil po ženě, aniž jsem si to uvědomoval. Jenna to ale poznala. Věděla o mužích všechno. Byla to rozená děvka. Chladnokrevné týrání byla její specialita.“

Angelina vydala neurčitý zvuk.

„Netušil jsem tehdy, co je zač.“ Hawkův hlas byl plný zášti k sobě i k ní. „Měl jsem tělo muže, ale vnímání a úsudek chlapce. Myslel jsem, že Jenna je ta nejbáječnější žena, kterou Bůh stvořil.“

Jeho tichý, hořký smích se jí zářval do nervů.

„Ale pravda byla trochu jiná. Byl jsem největší blázen, kterého Bůh stvořil.“

Angelina pozvedla hlavu a otočila ji, aby viděla Hawkovi do tváře.

„Vždyť jsi byl ještě dítě,“ ozvala se. „Jak jsi mohl poznat...“

„Kurvů?“ navrhl jízlivě. „Děvku? Couru? Nadával jsem jí všemi těmi jmény a ještě hůř. A všechny byly pravdivé.“

Zúžil oči do lesklých hnědých štěrbin, ale jeho hlas zněl neutrálně.

„Jenna mě přesvědčovala, že potřebujeme peníze, tak jsem začal závodit na člunech, v autech, prostě všude, kde se dalo vydělat. Měl jsem dobré reflexy a dětinskou víru ve věčný život. Vyhrál jsem víc, než prohrál.“

Angelina vyčkávala se zatajeným dechem.

„Všechno jsem jí dával a ona držela kasu, aby byla rezerva na suché roky. Pak se dvakrát urodilo, déšť i slunce byly v rovnováze.“

Pohlédl na Angelinu a zjistil, že zinkají spadla ze zad.

„Lehni si,“ vyzval ji měkce.

Chvilí váhala. Chtěla mu pohlížet do tváře. Ale silné ručejí jemně přitlačily na podložku. Vzdala to a znovu se položila. Ale očima sledovala, jak namáčí žínku v teplé vodě.

„Pořád jsem závodil,“ pokračoval Hawk. „Rozhodně jsem vydělával daleko víc, než jsem mohl získat na farmě. Pak Jenna přišla s návrhem, abychom prodali farmu a koupili pro mě závodní auto.“

Mluvil pomalu, téměř líně, ale pohrdání naplňovalo každé jeho slovo.

„Nemohl jsem uvěřit svému štěstí. Nejenže jsem objímal tu nejdivočejší ženu v Texasu, ale teď mi chtěla věnovat svoji půlku farmy, abych mohl závodit ve větším stylu. Co víc si může takový kluk přát?“

Lásku, napadlo Angelinu.

Ale nechala si to pro sebe. Věděla, že Hawk považuje lásku za hořký podvod.

„Zašli jsme za právníkem a podepsali papíry,“ dodal Hawk tiše. „Peníze měly přijít v den mých osmnáctých narozenin, kdy Jenna přestala být mou poručnicí. Chtěli jsme se vzít, koupit auto a šťastně žít až do smrti.“

Rozhostilo se ticho.

Angelina napjatě čekala. Nechtěla se ptát, věděla, že by neměla, že nemá právo... ale nedokázala to zastavit. „Co se stalo?“ zeptala se jemně.

d **22**

Nejdřív myslela, že neodpoví, ale pokrčil rameny a spustil znovu. Chladným, vzdáleným hlasem.

„V den mých osmnáctin jsem se vrátil ze závodu, křenil se jako idiot, v ruce lesklou plastovou trofej. V domě jsem našel jen cizí mladou ženu. Byla těhotná a stejně překvapená jako já.“

Když následující pauza začala být tíživá, Angelina se odhodlala poznamenat: „Tomu nerozumím.“

„Ani já jsem nechápal. Ale pak mi řekla, že její manžel koupil farmu od Jenny, zaplatil hotově a stal se majitelem všeho, kromě věcí, které jsem měl na sobě.“

Opět se rozhostilo dlouhé ticho. Nakonec se Hawk přece jen rozhodl pokračovat. Mluvil jednotvárně, s ironickým přídechem, jako by minulost už neměla sílu ho ranit.

Ale ranila Angelinu. Přemýšlela o chlapci, který opatroval stužku z vánočního cukrátky jako sladkou vzpomínku, hmatatelný symbol toho, že o něj měl někdo zájem. I když jen jednou a tak nepatrný.

„Vypadá to, že jsem u toho právníka podepsal, že Jenně nechávám svoji půlku farmy,“ dodal Hawk s ponurým opovržením. „Zřejmě se s tím chlapem vyspala. Zůstal jsem s holýma rukama a Jenna zmizela.“

„Cos udělal?“ hlesla Angelina tichým, téměř vystrašeným hlasem. Dnešní Hawk by Jennu určitě hledal a pomstil se. Ale pak si uvědomila, že Hawk, kterého zná, by nikdy takhle nenaletěl.

„Závodil jsem,“ odvětil Hawk.

To jednoduché prohlášení poskytlo Angelině víc informací, než chtěla. Představila si mladého Hawka řadícího jako posedlý, nestarajícího se o to, jestli bude žít nebo zemře.

„Měl jsem i ženy,“ přerušil Hawk tok jejích myšlenek. „Alespoň dokud jsem vyhrával. Ale stačilo párkrát neuspět, havárie, a všechny byly pryč. A jak jsem se vyhrabal ze srabu a znovu měl úspěch, vynořily se jako velké bzučící černé mouchy.“

Dívku roztesknil jeho skeptický tón, plný nenávisti k ženám i sobě.

„Měl jsi štěstí, že ses nezabil,“ ozvala se, když si byla jistá, že se jí nebude třást hlas.

„Dost dlouho mi trvalo, než jsem se s tím vyrovnal,“ připustil Hawk. „Všechny ty nezdary mě pořádně skříply.“

Angelina se zachvěla.

„Ale pak se stala zvláštní věc,“ pokračoval Hawk. „Čím víc jsem riskoval, tím mi život připadal cennější. Když mi bylo třiaadvacet, pochopil jsem, že pro dospělého muže tohle není ten nejlepší způsob jak si zajistit obživu. Po té nehodě

jsem se dával šest měsíců dohromady a pak jsem se další tři roky snažil vydělat dost peněz, abych mohl se závoděním přestat.“

„Jak se ti to povedlo?“

„Začal jsem obchodovat s pozemky. Mám na to nos. Je to jako na závodech. A stejně jako tam mi bylo v podstatě jedno, jestli vyhraju nebo prohraju. Nejdůležitější bylo vzrušení ze hry.“

„A teď?“ zašeptala dívka.

Chvilí zaváhal se zdviženou rukou. Aniž se dotkl jejího těla, přejel jí jemně nad linií páteře a vzpomněl si na ženy, které dobýval a pak opouštěl, na chladnou prázdnotu oblohy a svého srdce, na lov a trpkou příchuť vítězství.

„Teď už mi to nestačí,“ připustil. „Ale lepší něco než nic.“

Drsná odevzdanost v jeho hlase jí působila bolest. Zavřela oči. Obávala se, že jinak nepřekoná chuť se ho dotknout, pohládít, poskytnout mu prostý lidský kontakt a zájem.

Měla z něj ještě stále strach. I ze sebe. Nejvíc ji zneklidňovala smyslná touha, která jí sevřela útroby vždycky, když si připomněla nádherný počátek jejich milování.

Nezapomněla ani na jeho konec. Bolest, pohrdání a krutá zuřivost.

Hawk jemně svažil ránu žínkou a sáhl po hojivé masti. Vtíral ji do pokožky tak opatrně, že to téměř necítila. „Ještě to bolí?“ zeptal se.

„Je to lepší,“ odvětila a posadila se. „Už to tolik nepálí.“ Slova ho měla uklidnit, ale hlas zněl rozechvěle a neodvážila se mu pohlédnout do očí. „Angie?“

Tiše pokývala hlavou, až jí vlasy spadly do tváře a zahálily tak slzy, ještě než je Hawk spatřil. Ale vytušil je v tónu hlasu.

Něžně odsunul zlatistý pramen. Řasy se třpytily slzami.

„Promiň,“ ozval se omluvně. „Nechtěl jsem ti ublížit, Andílku. Tobě ne. Neuvědomil jsem si, že jsi jiná.“

Otevřela oči a slzy se začaly sypat. Jejich clonou spatřila lítost na Hawkově tváři, bolest, která zastřela jeho pohled smutkem a zjemnila mu hlas.

„Já vím,“ zašeptala.

Hawk ji pomalu sevřel do náruče. Držel ji zlehka a mumlal přitom konejšivá slůvka.

Jeho život byl tak odlišný od jejího. Teď jí bylo jasné, proč se chová drsně, nemilosrdně jako dravec, muž, který nezná něžnost ani lásku. A přesto chtěl milovat, toužil po tom s prudkostí, která by ji vyděsila, kdyby nebyla tak podobná její vášnivě touze. Dotkla se jeho brady lehce se chvějící rukou.

„To je v pořádku, Hawku. Už chápu, co se stalo. Tys nikdy nepoznal lásku a já zase nikdy nepoznala nenávisť.“

„Angelino...,“ zašeptal, rty stočené do smutného úsměvu.

„Není divu, že jsme se tak špatně odhadli,“ pokračovala odhodlaně. „Ty ses domníval, že předstírám lásku. Proto jsi mě pokládal za herečku.“

Hawk zavřel oči, protože neunesl pohled na její smutný, roztrěsený úsměv.

„Ano,“ vydechl.

„Ale já jsem špatná herečka.“

„Máš pravdu,“ přitakal tiše a chytil ji oběma rukama za ramena. „Teď už to vím.“

Vzhledla, překvapená něžností jeho hlasu.

„To nebyla tvoje vina,“ ozvala se prudce. „Hawku, poslouvej mě! Nic ti nevyčítám.“

„Já sobě ano.“

„Ale...“

„Dalas mi to, co žádnému jinému,“ namítl Hawk. „A já... já jsem se k tobě choval stejně jako ke všem ostatním. Tvoje nevinnost mě šokovala. Tvá opravdovost mě ničila. Potřeboval jsem tě ranit. Co nejvíc...“

Ústy jí jemně pohladil ruku, zápěstí, pootevřené rty, chvějící se tak blízko.

„Rád bych ti poskytl něco jiného než bolest,“ hlesl. „Slibu-ju ti, že se tě nedotknu jinak než rukama, ústy, dechem...“

Pohlédla do jeho jasných, zvláštních očí a spatřila jen svůj odraz, vlastní touhu stvořit něco krásného ze střepin smutné minulosti.

Hawkova tvář už nebyla krutá. Vyzářovala naději, dychtivé očekávání dítěte snícího o dárkách, které nikdy nepřišly, i o lásce, která mu stále chyběla. Vtom si uvědomil teplo An-gelinina těla pod svými rukama, cítil sladký dech na své hrudi a vzrušenou rozechvělost.

„Ano,“ zašeptala.

To slovo projelo jeho tělem jaký žhavý šíp. Největší dar, jaký kdy dostal. Pokusil se promluvit, poděkovat za důvěru, kterou si nezasloužil, ale nevydal ani hlásku. Rozechvěle ji pohladil po vlasech. Jemněji k sobě přivinul a pomalu se začal kolébat, oči zavřené, vnímal jen její přítomnost ve své náruči. Měkce a něžněji políbil na čelo, oční víčka, bradu. Dlouhé silné prsty zabořil do záplavy zlatých vlasů a vzápětí k nim připojil i hořící tvář. Vdechl jejich vůni, až se mu zatočila hlava. Pak ucítil, jak se otřela lící o chloupky na jeho hrudi, a srdce se mu sevřelo radostí.

Pomalu ji ukazováčkem vzal za bradu a pozvedl její obličej k svému. Dlouho se díval do modrozelené zářící záhady An-gelininých očí a pak přiblížil své rty k jejím.

První dotek byl tak sladký, tak něžný, že jí vstoupily slzy do očí. Sklopila víčka, aby je skryla za řasami. Hawk jemně líbal měkká ústa, potom vlhkou špičkou jazyka obtáhl křivku jejího úsměvu a opakovaně se přisával.

Hluboko uvnitř těla cítila žhavé vlny svírající útroby, které jí vyloudily z hrdla lehké zasténání. Slzy jí začaly neslyšně stékat po tvářích až na Hawkovy rty a jazyk. Když je ucítil, zvedl hlavu.

„Andílku?“ ozval se rozechvěle. „Co to znamená? Stalo se něco?“

„Je mi tak nádherně,“ zašeptala. Otevřela oči a pohlédla do Hawkových. „Ještě nikdy mi tak nebylo.“

Ta slova zaplavila Hawkovo nitro divokou radostí.

„Díky,“ pronesl chlaplavě. Poté řekl tiše s ústy na dívčině tváři: „Teprve teď, když se tě dotýkám, chápu, co znamená krása.“

Zachvěla se, protože špička Hawkova jazyka objevila citlivé místo na jejím ušním lalůčku. Hladil ji zlehka, smyslně, vřele. Na okamžik jeho jazyk ztuhl, sondoval a pak znovu spirálově objel všechna vzrušivá zákoutí.

Angelina vydala neurčitý zvuk. Hawk opět zvedl hlavu a přivřenýma očima vyčetl z jejího napjatého těla vzrůstající vášeň. Pravou rukou ji pohladil po hrdle. Pod palcem ucítil zběsilý puls.

Dívka rozevřela náruč a objala ho kolem nahého pasu. Její prsty pálily a zahřívaly mu bedra. Zavřel oči. Nechtěl, aby si všimla jeho divoké touhy, která jím projela po jejím nevinném doteku.

„Jsi krásně horký,“ zamumlala a přitiskla mu rty na hrud'. „A hebký jako kožešinka.“

Zvedla hlavu. Oči jí zářily něhou a smyslným potěšením. „Vezmu si košili,“ vzdychl Hawk.

Měl stále zavřené oči, v hlase byla znát snaha udržet žádostivost na uzdě. V duchu se proklínal za to, že neodhadl, že Angelina není zvyklá na obnažené mužské tělo. Jestli měl Grant tak hladkou kůži jako Derry, pravděpodobně ani nezažila dotek drsných mužných chloupků.

„Neber si ji,“ odpověděla kvapně.

S blaženým úsměvem zkoušela pružnost a pevnost Hawkova porostu.

„Takhle se mi to líbí. Nevadí ti to?“ dodala a prudce zvedla hlavu.

Otevřel oči, chytil ji za ruku a přejel s ní pomalu přes svůj hrudník.

„Tohle je nádherné.“

Až příliš, doplnil v duchu.

Hawkova touha s každým nadechnutím stále silněji narážela na těsné džíny.

„Opravdu?“ vyzvíдалa Angelina, v očích, v hlase, i v rukách náhlou nejistotu.

„Nikdy v životě jsem si nebyl ničím tak jistý.“

Sklonil hlavu a přikryl svými rty její pootvěřená ústa. Pomalými, jemnými pohyby jazyka a rtů s nimi splynul. Téměř neznatelné doteky dívčinych zubů ho fascinovaly. Vyhledával je znovu a znovu a současně vychutnával vlhkou přitažlivost jejích úst. Jen jednou se odvážil křehce ťuknout špičkou jazyka do jejího.

Zachvění, které proletělo Angelinou, se hluboce odrazilo i v Hawkově těle. Horká krev se rozběhla zběsilým tempem, narazila na pevnou textilní překážku a žádala o uvolnění. Jazykem opětovně laskal hedvábnou strukturu dívčinych úst. Ruce na zádech se sevřely jako tichá podvědomá výzva. Její jazyk laškovně odpovídal jeho dotekům a tlakům. Hawk zareagoval něžným pohlazením, které vyvolalo z hloubi Angelini-na hrdla tiché zasténání.

Polibek trval tak dlouho, až se srdce téměř utrhlo z hrudi a její ústa se hluboce otevřela Hawkovým dotekům. Naplňoval ji svou chutí a rozechvíval vlnami touhy, které jí probíhaly celým tělem.

Hawkovy žhavé ruce se přesunuly dívce na ramena a podél paží až ke konečkům prstů. Podvlékl je pod jejíma rukama a jemně je tak uvolnil od svého pasu.

Prsty klouzal rytmicky po hořící, citlivé pokožce. Pak je přemístil na vnitřní stranu paží. Pohlazení bylo stejně intenzivní jako polibky. Dívčiny smysly byly napjaté k prasknutí, mlčky mu dávala najevo, jaké potěšení jí působí. Polibky se prohloubily, když Hawkovy prsty zajely do vysoko vystřižených rozparků Angelininych šatů, za hedvábnou tkaninu, a objevily místa, která nikdy nepoznala slunce.

Ale ruce pokračovaly v průzkumu, pohladily ji po hrudi, až dospěly k vztyčeným bradavkám. Tam chvíli prodlely v sametových spirálách, tak dlouho, až ho rozněcovaly stejně silně jako její přerušované sténání.

Teprve pak opustil její ústa. Rty se pomalu posouval po napjaté šiji. S hlavou zvrácenou a zavřenýma očima se Angelina plně oddávala Hawkovým laskajícím rtům. Klouzaly s mimořádnou jemností po oblouku krku, pak se snesly k oblinám nader a něžně obemkly bradavku. Angelina se zachvěla a mimoděk vzepjala do oblouku. Vnímala jen potěšení, které jí Hawk poskytoval. Svými zuby jemně tiskl obrys bradavky pod přilnavou tkaninou plavek. Angelina opět tiše zasténala.

Ten zvuk se zaryl Hawkovi do těla, bolest i radost zároveň, mužská žádostivost, která ho nutila křičet v mukách i divoké rozkoši.

Poslepu zatahl za hedvábné šňůrky držící dívčiny šaty pohromadě a nechal je sklouznout z jejích ramen. Angelina zadržela dech a jediné, po čem toužila, byly žhavé doteky Haw-kova jazyka na nahých ňadrech. Náhle si uvědomila své myšlenky a překvapeně strnula.

Granta milovala a chtěla ho, ale takhle ne. Tohle bylo pro ni něco nečekaného, stejně jako pro Hawka.

Vycítil změnu její nálady. Jemněji od sebe oddálil a tázavě si ji prohlížel.

„Hawku?“ ozvala se přerývaným, tichým hlasem.

„Myslím, že je nejvyšší čas, abych ti znovu ošetřil ránu na zádech,“ zareagoval Hawk. Zvedl se na kolena a pak se svižně postavil. „Polož se na břicho a zavři oči.“

Ta slova mu zaskřípala v uších jako výsměch.

Angelina nepotřebovala mít zavřené oči, aby jí mohl ošetřit ránu, ale nebude vidět jeho zřetelnou touhu. Nedokázal ji před ní ukryt ani ji přesvědčit, že se jí nezmocní proti její vůli, jakkoli silně na něj bude působit.

Rozladěně došel do kabiny. Chvilí bezmyšlenkovitě hledal skříňku s léky. Záměrně protahoval výběr obvazů, jako by Angelinin život závisel právě na tom správném rozměru.

Sotva se dotkl hladiny potěšení, které jí chtěl poskytnout.

Ale ona se ho pořád ještě bojí.

Angelina ležela na břiše, tvář odvrácenou od kabiny. Nechtěla, aby si Hawk všiml jejího zmatku. Zoufale se snažila vyvolat představu nádherné ranní růže. Ale její myšlenky stále kmitaly kolem místa, které vřelo horkem a vášní.

S každým nádechem se otřásala drobnými záchvěvy touhy a frustrace. Její tělo bylo rozrušené, bolavé, rozechvělé díky nervovým zakončením, o kterých netušila, že je má. Připadala si zmatená, vykořeněná, roztoužená.

Přála si, aby Hawk neodcházel, aby byl stále u ní a jeho rty a ručejí dál laskaly. Nezajímalo ji už, že ji milování s Hawkem způsobilo bolest. Nevěřila, že by ji znovu dokázal zranit. Hawk, který se s ní právě mazlil, nebyl stejný jako ten, který si ji rychle a nemilosrdně vzal před několika dny. Teď byl milencem, ne dravcem.

Když se jí opět dotkl, třásl se mu ruce.

Angelině se roztočila hlava. Ještě nikdy necítila tak silnou, spalující touhu.

Hawk mě chce. Snaží se to tvrdě zastírat, ale chce mě.

A já chci jeho.

Silná podložka se pohnula, jak usedl vedle ní. Horkými prsty jí lehce přešel po páteři. Bezmocně se zachvěla a zatoužila po pokračování.

Ruce se zarazily.

„Je ti chladno?“ zeptal se Hawk se zájmem.

Přestože slunce ještě stálo vysoko, věděl, že od vody táhne.

„Jen když mě přestaneš hladit,“ zašeptala.

Hawkovi se zatajil dech. Prudce bušící srdce mu rozklepalo ruce, že nedokázal rozbalit obvaz. Nakonec to zvládl. Když nabyt trochu sebevlády, políbil teplou pokožku odhalenou hluboce vystřiženými plavkami.

„Tohle se ti líbí?“

Přikývla a znovu se zachvěla.

„Když ses před chvílí zarazila, myslel jsem, že nechceš, abych tě objímal.“

„Byla jsem jen... překvapená.“

Poslední slovo tiše vydechla. Hawkův jazyk už klouzal podél páteře, zatímco žhavá ruka jemně hněla její nohu, od kotníku k pevným oblínám stehna.

Když jí svými zuby polaskal citlivé místo na bedrech, cítil, jak jejím tělem projela vlna blaženosti,

„Co tě překvapilo?“ mumlal přitom.

V odpověď mu zaznělo tlumené sténání, které vypadalo jako jeho jméno.

„Angelino?“

„Myslela jsem, že se znám,“ zasípala chraplavě. „Že vím, jaké to je po někom toužit.“

„A?“

Hlas se jí zlomil. Vnímala horko a sílu Hawkových dlaní klouzajících po vnitřní straně stehen a vysílajících šokující vlny žádosti.

„Spletla jsem se, Hawku. Pokaždé, když se mě dotkneš, pochopím něco nového, něco krásného.“

Aniž si to uvědomila, opětne ho několik slovy zničila a znovu oživila. Zavřel oči a hluboce se nadechl. Zabořil bradu do teplého výklenku Angelininých zad a svým dechem zvlh-čoval její jemnou pokožku.

Dosud nepoznal nikoho, jako byla ona. Její zásluhou by chtěl zase věřit tomu, po čem toužil od svého dětství – laskavosti, ušlechtilosti, srdečnosti.

Angelina se nedokázala přetvářovat, a to by rád ocenil.

Pravou dlaní opět mazlivě sklouzl po dívčině noze. Na jeho dotečky odpovídala jemným napětím svalů. Hladil pevné zaoblené lýtko, nad kotníkem nahmatl drobné jizvy. Prsty je jemně vyhledal, aby si připomněl její starou bolest. Angelinina kůže byla napnutá, teplá a neuvěřitelně svěží. Sotva by někdo poznal, že kdy utrpěla vážná zranění, zlomeniny, že byla ztraceným andělem se zničenými křídly.

Vtom si uvědomil, že drží její kotník příliš pevně. Promnul ho něžně oběma rukama a blednoucí stopy po bývalém utrpení polaskal rty a špičkou jazyka.

„Promiň,“ zašeptal. „Nebolelo tě to?“

Angelina zavrtěla hlavou, čímž uvolnila zlatistý vodopád vlasů.

„Určitě ne?“

Znovu ji něžně políbil na kůži a potom se přimazlíl bradou. Jeho klid se přenesl i na dívku. Podepřela se o loket a ohlédla se přes rameno. Poprvé spatřila v jeho obličejí tolik citu.

„Hawku,“ zamumlala nejistě. Připadalo jí, že se tváří téměř vyplašeně. „Stalo se něco?“

„To nic,“ odpověděl tiše. „Jen mě napadlo, jak hrozně jsem vděčný Derrymu.“

„Derrymu? Proč?“

Očima temnýma jako moře pátrala v jeho očích.

„Za tebe, ty můj sladký Anděli,“ usmál se Hawk laskavě. „Díky jemu můžu prožívat nejkrásnější okamžiky svého života.“

Na chvíli jí vstoupily slzy do očí. Zašeptala jeho jméno rozechvělým hlasem. Hawk slzy rychle zachytil špičkou jazyka. Angelina se pokusila obrátit na záda, aby ho mohla obejmout, ale Hawk jí v tom jemně zabránil. Uvolnil nejdříve zapínání horního dílu plavek. Ten spadl a odhalil pevné křivky ňader. Tam, kde nebyla opálená, měla její pleť perlový nádech. Vzrušené bradavky byly růžové jako špička Hawkova jazyka.

Zlehka polaskal citlivé vrcholky svými rty, jen aby vyvolal smyslný záblesk horka a vlhkosti.

Angelina se potácela mezi vášní a plachostí. Nikdy si nepřipadala tak nahá, dokonce ani když ji Hawk svlékl docela. Tehdy ji přikrývalo intimní šero kajuty, ale teď bylo všude plné slunce a jasně hnědý oheň v Hawkových očích ji stravoval.

„Jsi ještě krásnější, než jsem si zapamatoval,“ řekl pomalu.

Jazykem znovu zasáhl její ňadra, tělem jí projely opětovné vlny horka a vlhka.

„A že jsem tě měl v paměti jako nejdokonalejší ženu, kterou jsem kdy potkal,“ šeptal vzrušeně.

„Hawku...“ Touha už byla téměř k nesnesení. Rozechvěle se napjala. „Jsem hrozně slabá.“

Její jasné vlasy zavířily po Hawkově obnaženém žaludku a hlava jí klesla jako sladký plamen do jeho klína. Zadržel dech, protože věděl, že musí cítit jeho vzrušení pod svou bradou.

Ale necouvla.

Zavřel oči a bylo mu jasné, že tenhle okamžik si bude pamatovat ještě dlouho potom, co všechny ostatní ženy zmizí z jeho mysli.

Velmi jemně ji vzal do náruče. Ústy ji laskal po tvářích, pohladil každou oblínku. Když narazil na rty, Angelina zasténala a zabořila prsty do jeho silných černých vlasů. Rozevřela ústa. Chtěla ho, potřebovala ho, lačnila po smyslném vzrušení jeho úst.

Hawk jí zajel jazykem mezi zuby, pomalu se dotýkal jejího jazyka v rytmu lásky. Objala ho pevněji a přitiskla se ztvrdlými bradavkami na jeho hrud’.

Aniž ji přestal laskat jazykem, přejížděl prsty podél dívčiny páteře až na konec zad. Stáhl jí spodní díl plavek a na okamžik se dotkl skrytého citlivého místa.

Smyslný oheň ji rozechvěl, zasténala do žhavé výhně Hawkových úst. Chytil ji pevně kolem pasu a přitiskl si ji do klína. Špičkami prstů jí lehce hladil jemnou pokožku na vnitřní straně stehén, až dostoupil k žhavému místu za lesklými plavými kučeravými chloupky.

Oči zavřené, Angelina si připadala znovu naprosto zničená. Pomalý rytmus jí pronikal hluboko do těla. Třásla se a vzdychala a vnímala jen Hawkovy doteky a intenzivní potěšení, které se v ní hromadilo.

Hawk ji znovu nadzvedl a pak ji položil na tmavou přikrývku. Angelina ho líbala na ramena a na vypracované svaly na pažích. Cítila jeho rozechvělou reakci. Přesunula se ústy na jeho hrud’, laskala ho rty, zuby i jazykem a přitom přidušeně sténala.

V tu chvíli si znovu přitáhl její rty a políbil ji tak silně, že se vši silou přitiskla k pevným mužným liniím jeho těla.

Když ji jeho rty opustily, protestovala s nespokojeným výkřikem, po němž následovala intenzivní neočekávaná blaženost, když jí jeho jazyk krouživě pohladil špičku ňadra. Něžně je tiskl zuby a cítil reakci zesíleného tlaku bradavky proti svému jazyku. Když ji rukou pohladil po břiše, zhluboka se nadechla, a jakmile prsty našly její vlhké tajemství, vykřikla vášní.

Dlouhé chvíle laskal Hawk všechny citlivé zákruty jejího těla, vychutnával každý tichý výkřik, každé žhavé zachvění. Když lehce zatlačil na vnitřní stranu stehén, sama mu odhalila víc. Krok za krokem pronikal v pomalém rytmu Angeliným vzrušením. Chvěla se a vlnila podle jeho doteků, ztracená ve spalující vášni. Sténala, jak se jí svaly hluboko uvnitř těla napínaly v chvějivých vlnách.

Hawk vnímal překvapení a nadšení v jejích zářících očích. Věděl, že je první, kdo pronikl tak hluboko, kdo způsobil, že se cítila jako v tekutém ohni.

Rty se jí přisál na hrdlo a přitom šeptal o její kráse, vzrušujících odezvách a hebkém těle reagujícím na jeho doteky.

Angelina se pokoušela vyslovit jeho jméno, ale nedokázala zformovat slova. Hawk jí uzavřel ústa polibkem.

„Cítíš se dobře?“ zeptal se a třel se přitom knírkem o její tvář.

Angelina tiše pohybovala rty v zajetí jeho mučivých doteků, cítila ho stále v sobě, třásla se touhou. Křičela jeho jméno a pokoušela se mu sdělit neuvěřitelné nadšení, které jí zmítalo tělem.

Celý svět pro ni přestal existovat, zůstali jen anděl a jestřáb, kteří ji uctívali, klaněli se jí, andělské výkřiky v extázi se rozléhaly hlubokou modrou oblohou. A když už se jí nedostával dech, přikryl ji Hawk svým tělem, jakoby na ochranu, a něžně ji vracel zpátky na zem.

Pomalu otevřela oči, omáměná mimořádným prožitkem, který jí umožnil. Ovinula kolem něj paže a třela se bradou o jeho žhavou hrud'

Hawk jí zabořil silné prsty do vlasů a přitáhl ji jemně k sobě. Zaklonila mírně hlavu a pohlížela soustředěně do jeho jasných spalujících očí. Chtěla mu sdělit, co všechno cítila a ještě cítí, ale nevěděla jak. Chyběla jí slova. Okoralé rty, na kterých ji stále pálily Hawkovy polibky, dokázaly vyslovit jen prostou pravdu: „Miluju tě, Hawku.“

Všimla si náhlého stínu, který mu přeletěl po čele, a cítila zachvění, které projelo jeho silným tělem.

„Andílku,“ zašeptal chraplavě, „Nechtěl jsem... neočekával jsem...“ Hlas mu selhal. Políbil ji něžně na víčka, aby zavřela oči, protože nevydržel pohled na zářící modrozelené tůňky.

„Radši bych si ukousl jazyk, než abys znovu trpěla,“ dodal láskyplně. „Příliš dlouho jsem nenáviděl, teď už je pro mě pozdě učit se milovat.“

Smutek v jeho hlase byl stejně silný jako Angelinino nadšení. Pohládila ho oběma rukama po tvářích. Rozuměla mu a milovala ho. Celého. Jeho drsnou slupku i něžné srdce, chladnou minulost i třípytivou současnost. Políbila ho na rty stejně něžně jako on poprvé políbil ji.

„Mám ráda tebe, ne představu lásky jako takové,“ konejšila ho. „Nemusíš mi to ani nijak oplácet. Chtěla bych být s tebou. Nebudu se tě už na nic vypyatvat. Kromě...“

Zářivé oči lehce pohasly.

„Nechci vědět, kdy odejdeš,“ zašeptala. Prostě odjed'. Pak poznám, že je konec.“

„Angelino,“ zvolal Hawk rozervaně.

„To je v pořádku, miláčku,“ mumlala dívka a opět ho se zářícím zrakem políbila. „Jsem dost silná, abych tě mohla milovat a přitom tě nechtěla k sobě poutat. Dej mi alespoň to, co můžeš... pár týdnů na křídlech báječného jestřába.“

Hawkovo tělo se vzpíralo jemnému tlaku rukou, které mu skláněly hlavu k Angelininým rtům. Dívka mu jazykem zvlhčila rty, stejnými klouzavými doteky, kterými odemykal přístup k jejím ústům.

„Prosím,“ šeptala přitom. „Neber mi moji lásku.“

d 24

Hawk s téměř neslyšným zasténáním otevřel ústa a vášnivě se přísál k sladkému nektaru, který nabízely její rty. Dlouhou dobu vnímal jen její chuť a poddajné teplo těla pohybujícího se pod ním.

Jeho žádostivost, kterou se snažil držet na uzdě, hrozila explozí. Sevěl ruce pevně kolem jejího těla, aby zbrzdil smyslné výpady proti svému tělu.

„Ty nemáš rozum,“ zachroptěl ve snaze ztlumit svou vášň.

Pohlédla mu do očí. Její úsměv byl tak starý jako úsměv pramáti Evy.

„Nejsem hloupá, jen nezkušená,“ naléhala Angelina. „Vím, žeš mi dal všechno a nic sis nenechal pro sebe. Teď bych chtěla dát něco já tobě.“

„Andílku...,“ přerušil ji přerývaným hlasem odrážejícím boj se smyslnou výzvou jejího těla.

„Ano,“ konstatovala prostě.

„Ne, to nejde. Toužím po tobě příliš. Bojím se, že tě znovu zraním. Ty nevíš...“

„Tak mi to ukaž,“ skočila mu do řeči.

Svémi rty mu přejela po hrudi, objevila a polaskala jeho tmavé prsní bradavky jazykem stejně jako předtím on její.

„Chci být tvoje,“ šeptala přitom.

„Víš to jistě?“ Jeho hlas vibroval potlačovanou vášní. Rychle se vztyčil, jako by měl strach se jí dotknout v případě, že by se nakonec rozhodla odmítnout.

Pohlédla vzhůru na temného, silného muže stojícího tak blízko ní. Uvědomila si, že vzpomíná na jejich první blízký kontakt, kdy se jí zmocnil tvrdě, bezohledně a bezcitně.

Cítila očekávání a sílu svalnatého těla i vášň napínající tkaninu jeho džínových kalhot. Pozvedla ruku a pohládila ho.

Při prvním doteku Hawk ztuhl. Postřehla záblesk temné vášně v jeho očích a znovu ho oběma rukama objala kolem nohou.

„Budeš mě toho muset ještě hodně naučit,“ pronesla líbezným hlasem. „Nevadí ti to?“

Zareagoval krátkým, téměř drsným smíchem. Jeho rty se zavlnily a Angelina zesílila tlak rukou. Jemně mu zabořila nehty do kůže a táhla dolů – vzrušující, a přesto něžný dotek, který rovněž pochytila předtím.

Hawk ji se záupněm uchopil za ruce, chvíli je pevně držel v prostoru a pak je pozvedl k ústům. Něžně se jí zakousl do dlaně a potom jí začal líbat jeden prst za druhým.

„Odkud víš, jak mě rozžhavit?“ zeptal se ochraptěle, tělo horké touhou.

„Od tebe.“

„Jak to?“

Angelina uchopila Hawkovu ruku a kousla ho do dlaně se stejnou intenzitou, jakou jí právě předvedl.

„Sám jsi mi to dělal,“ řekla s něžným úsměvem.

Hawk si vzpomněl na všechno ostatní laskání, kterým ji před chvílí zahrnul. Byla sice nezkušená, ale dokázala se rychle učit, a tím ho teď vyváděla z míry.

„Angelino,“ pokusil se o chabý odpor, „zasloužíš si někoho lepšího, než jsem já.“

„Neznám nikoho lepšího.“ V jejích slovech zněla jistota a láska.

„Je jich všude plno,“ snažil se ji přesvědčit slábnoucím hlasem.

„Ale ne pro mě.“

Bylo to řečeno jasně a srozumitelně. Hawk zavřel oči. Věděl, že Angelina není ani neupřímná, ani pošetilá. Bylo mu jasné, že ho miluje, ať si to zaslouží nebo ne, ať ji miluje nebo ne. Nepochyboval ale o tom, že by se měl zvednout a zmizet, nechat ji, aby si našla někoho docela jiného.

„Nemůžu ti dát nic než jen utrpení.“ Jeho hlas už hraničil se zoufalstvím.

„Hawku,“ přerušila ho jemně. „Všechno špatné už jsem si prožila. To mám za sebou.“

„Andílku,“ snažil se něco zamumlat, ale nezmohl se na slovo.

„Neboj se, že mi ublížíš,“ konejšila ho. „Nevyčítej si, že se se mnou chceš milovat. Nejsem přece žádné dítě. Jsem žena. Jsem tvoje, Hawku. Tak dlouho, dokud budeš chtít.“

Pomalu natáhla ruce k zipu jeho kalhot. Útroby jí sevřela vlna smyslného vzrušení, mnohem silnější než předtím. Ruce se jí roztřáslly, že její obvykle zručné prsty nebyly schopné zvládnout svůj úkol. Hawk ji pozoroval temným váhavým pohledem. Netroufal si uvěřit, že po něm opravdu touží, přestože ji tak ranil. Ani se nepohnul. Jak její prsty neohrabaně bojovaly se sponou na pásku, nepomohl jí ani ji nezastavil...

Když se jí konečně podařilo pásek rozepnout, připadala si nešikovná ve srovnání s Hawkovými zkušenými hmaty, kterými ji odstrojil. Kovové knoflíky na zapínání byly ještě náročnější než přezka. Měla stejný pocit, jako by si chtěla stríhat vlasy v zrcadle. Každý pohyb bylo potřeba udělat obráceně.

Pak si uvědomila, že existuje mnoho způsobů jak odmítnout. Hawk už většinu z nich vyzkoušel. Je zkušený milovník. Ona ne.

Třeba se jí to snaží laskavým způsobem naznačit. Touží po jejím těle, to je pravda. Na jeho místě by každý jiný muž určitě reagoval stejně. Vzrušení ještě není láska. Nemusí ani souviset se zájmem o dotyčného člověka. Je to prostý biologický reflex, který nevyhnutelně vyplývá z jisté úrovně podráždění.

Nemusí v tom být nic osobního, napadlo ji. Ani by mě to nemělo překvapit. Hawk mi ublížil a teď má výčitky svědomí. Tak se snažil, abych na bolest zapoměla a zůstaly mi jen příjemné zážitky. A já to nepochopila. Myslela jsem, že je to něco jiného.

UŽ zase.

Ruce jí klesly do klína. Vzдалa marný souboj. Otočila se a natáhla se na břicho na tmavou pokrývku a jejím rohem přikryla svoji nahotu.

„Promiň, Hawku,“ ozvala se po chvíli tíše. „Špatně jsem tě pochopila. Znovu.“

Přestože se na něj nedívala, její slova zněla jasně, stejně jako stín, který jí zahlédl ve tváři těsně před tím, než se odvrátila.

„Jaké nedorozumění máš na mysli?“ Ležela tíše a v mysli horečně tvořila duhovou skleněnou růži, karmínové okvětní lístky zářící na slunci. „Angelino!“

Váhavě se dotkl konečky prstů jejích ramen.

Růže se zachvěla a rozprskla na tisíc střípků.

Začala nehty do dlaně. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechovala. Začala mluvit, aniž se na něj podívala. Nedívala se vůbec nikam.

„Nedošlo mi, že mě prostě jen lituješ,“ řekla monotónně. *Trochu ano, ale to s tím přece nesouvisí*, prolétlo mu náhle hlavou.

„Angelino,“ začal tíše a lehce sevřel ruce na jejích ramenou. „To není...“

„Prosím tě,“ přerušila ho s bolestným povzdechem. „To je v pořádku. Už mě nemusíš litovat. Jak jsi správně konstatoval, je to jen chabá náhrada za touhu.“

„To jsem tvrdil?“ podivil se. „O čem to mluvíš?“

„Ano. Právě teď, když jsi mě nechal, abych pochopila, jaká jsem nešikovná milenka.“

Hrdlo se jí stáhlo, jak se jí do očí draly slzy.

„Nemůžu ti vyčítat, že bys dal přednost ženě, která alespoň umí rozepnout zatracený džíný!“

Hawk chytil roh pokrývky, který přes sebe přehodila a znovu ji odhalil. Když se natáhla, aby se zase přikryla, vzal ji pevně za ruku a jemně jí přejel prsty přes zapínání kalhot.

„Nemám zájem o někoho, kdo svlékl tisíc mužů,“ zahučel chraplavě. „Toužím po ženě, která mě chce tak silně, že se jí třesou ruce a nedokáže rozepnout knoflíky. Nikdy jsem takovou neměl, Angie. Dokonce jsem ani netušil, že nějaká existuje. Až doted.“

Poslední kovový kotouček vyklouzl z úzké dírky. Hawk ponořil dívčinu ruku dovnitř. Přitiskl její dlaň na pevné tělo pod plavkami. Přitom mu uniklo lehké zasténání.

Vsunul prsty do kapsičky, vytáhl malý balíček a pak se jednoduchým rychlým pohybem zbavil džin i plavek.

Angelinou projel záchvěv vzrušení jako rána do skla. Hawkovo tělo bylo to nejkrásnější, co kdy viděla. Pevné a napnuté, tvrdé jako skalnaté útesy vroubíci zátoku. Ale zcela opačně reagoval, když se ho dotkla. Nedokázal potlačit zachvění.

Dlouhé okamžiky dovolil, aby zkoumala jako vzrušené mužství. Pak hlasitě zasténal, roztrhl balíček a navlékl tenkou blanku. Teprve potom si lehl na záda a stáhl její horké tělo na své.

„Už dost,“ zamručel zastřeným hlasem a přísál se jí žhavými ústy ke krku. „Strašně tě chci.“

Svižně se otočil, takže se dostala pod něj, a sevřel ji pevnými stehny. Rytmičnými pohyby boků jí dával zřetelně najevo, jak silně po ní touží.

Chvěla se a tiše kvílela, divoce se pod ním zmítala a instinktivně třela citlivými chodidly jeho napjatá lýtka. Hawk zajel rukou k vzrušujícímu intimnímu zákoutí a objevil horké vlhko. Ten dotyk vyslal křečovitě vlny do celého Angelinina těla.

„Pojď, Hawku,“ zaprosila.

„Můj sladký andílku,“ šeptal jí do ušního lalůčku.

Spojil se s jejími rty i tělem stejně jemným, mocným pohybem. Stal se její součástí, obalila se kolem něj. Vlnil se s bolestnou péčí, protože se obával, aby ji ve svém vzrušení nezranil. Ale necítila žádnou bolest. Hawk jí seděl dokonale, žhavý a pronikavý.

Zasmál se hrdelním zvukem a mumlal slova, která neměla žádný smysl, jen zvuky svědčící o jeho nadšení.

Pohyboval se pomalu, přestože mu touha zběsila bušila do spánků. Jejich těla splývala v perfektním souladu. Angelina zvedla nohy a obtočila jimi Hawkovy boky. Toužila ho mít ještě hlouběji. Hawk jí reflexivně vyhověl. Všechny zábrany už odhodil. Každým zrychlujícím se pohybem, každým okamžikem divokého uspokojení věděl, že musí postupovat jemně, aby jí neublížil.

Pak ucítil jemné pulsy dívčina těla kolem sebe a bylo už příliš pozdě na cokoli mimo touhy, kterou tak dlouho držel na uzdě. Prohnul se do oblouku a pronikl do hlubin jejího těla. V extázi se mu z úst vydral výkřik a téměř splynul s jejím. Otírásal se a znovu a znovu se vzpínal k co nejtěsnějšímu kontaktu a Angelina mu stejnou silou vycházela vstříc.

Několik sladkých minut zůstali ležet v objetí a pomalu se vraceli z oblak do skutečnosti, začali vnímat slunce a nebe a jemné pohyby lodi pod svými spojenými těly.

Hawk přešel rty rozhozený vodopád Angeliných vlasů. Líbal ji na čelo a na bradu, jazykem hladil citlivé zákruty ucha i koutky jejího úsměvu. Její prsty se zlehka pohybovaly po jeho zádech.

Slastně vydechl a svým dosud vzrušeným mužstvím se znovu přitiskl hlouběji. Velmi něžně ho polaskala.

„Angie,“ ozval se chraplavě. „Víš, co děláš?“

Než mohla odpovědět, pohnul se uvnitř jejího těla, až jí vzal dech. Její přiškrcený výkřik zachytil svými rty a znovu pohnul boky.

„Chceš to ještě?“ zamumlal a hluboko ve svém nitru cítil další příliv síly.

Uviděl, jak se Angelině rozšířily údivem panenky. Pevněji se k němu přitiskla, protože instinktivně toužila zvýšit nádherný tlak jeho intimního kontaktu.

„Hawku?“ ozvala se, oči napůl přivřené vášní. „Nevěděla jsem, že můžeš... tak brzy.“

„Před pár minutami bych přísahal, že máš pravdu,“ zašeptal.

Pak se znovu vzepjal pod návalem touhy. Sténala v jeho náruči, rukama ho pevně objímala, chvílemi laskala po zádech a čuchala mu temné pevné vlasy, až ho rozzhavlila, že téměř ztrácel dech.

„Vypadá to, že jsme oba vypadli z rolí,“ ozval se přerývaným hlasem. „Když se může milovat anděl s jestřábem, porušují se tak všechny přírodní zákony.“

Jemné zavrčení budíku na hodinkách proniklo Hawkovi do spánku tak nepříjemně a nemilosrdně jako ocelová řezačka do skla. Když se otočil, aby zvuk zarazil, uvědomil si, že mu na rameni spočívá něžná teplá váha.

Okamžitě se mu vybavily všechny detaily Angelinina sladkého těla přitisknutého k němu a proběhly jeho tělem jako horká smyslná záplava.

Zatoužil opět proniknout do jejích žhavých hloubek a cítit ji kolem sebe. Nekonečící touha po Angelině ho šokovala. S žádnou jinou ženou něco takového nezažil, ani když byl mladý a Jenna ho násilně dráždila.

Nadzdvihl se na lokti a natáhl se po malé baterce. Měkké žlutavé světlo odhalilo trojúhelníkovou postel. Angelininy vlasy zářily na jeho ruce jako bledě zlatý oheň. Její řasy vrhaly roztržené stíny a ve spánku ještě mírně špulila rudá ústa.

Když se naklonil a oťel se rty o její, usmála se, tiše něco zamručela a stulila se do jeho tepla. Věděl, že spí. Její pohyb byl podvědomý reflex, stejně hluboký a pravdivý jako její láska.

„Angie,“ zašeptal něžně. „Moje sladká, drahá holčičko. Co si s tebou počnu?“

Dlouho bylo ticho. Existoval jen tenhle okamžik a laskavé, srdečné teplo, které ho u ní čekalo.

Aniž ji budil, našel jeden z balíčků s ochranou, které v chvatu rozházeli po posteli. Při té vzpomínce se usmál.

O pár okamžiků později zamířil rukou pod pokrývku, našel dívčina ňadra a něžně je laskal, zatímco rty klouzal po křivce její šíje. Pomalu, rozvláčně ji hladil po těle, mlčky ji vyzýval, až se pod jeho dotyky pohnula, a ať ve spánku, nebo už při vědomí přijala ten nádherný smyslný sen. Její tělo se rozevřelo v očekávání.

„Angie,“ šeptal ochraptěle, když se opatrně kladl mezi její stehna.

Několikrát zamžikala víčky jako odpověď na jeho volání. Čekal, dokud se neprobudila a nepohlédla mu do očí... a v tu chvíli do ní vši silou vnikl.

Jeho pomalou smyslnou invazí zeslábla. Její jemné steny se Hawkovi zarývaly pod kůži a přinášely žhavé vlny do celého těla. Když Angelina znovu chytila dech a měla sílu mluvit, šeptala o své lásce do Hawkových hladkých teplých ramen. Jako odpověď jí nabídl něžné pohyby, po kterých opět sténala a tiskla se k němu stále pevněji.

„Hawku,“ ozvala se nakonec přerývaným dechem. „Už zase zmeškáme příliv.“

Něco zamručel s ústy na jejím krku.

„Cože?“

Neochotně nadzvedl rty z její vonící pokožky. „Dal jsem budík na trochu dřív,“ přiznal.

Angelina se s pochopením rozesmála.

„Jaký chytrý jestřáb,“ pochválila ho. „Zasloužíš odměnu.“

„Už se stalo,“ zatvářil se potěšené.

Nad jeho laskavým pohledem se jí až zatajil dech. Dotkla se rozechvělými prsty jeho rtů.

„Na co myslíš?“ zeptal se při pohledu na její zamýšlený výraz.

„Jak moc tě miluju.“

Zavřel oči.

„To jsem ti neměl dovolit,“ vyhrkl drsně. S divokým zamručením ji přitáhl k sobě a zabořil jí hlavu mezi ňadra.

„Panebože, co mám dělat? opakoval nešťastně. „Nemůžu tě milovat a nedokážu tě ani opustit.“

Angelina se konejšivě probírala jeho vlasy a snažila se mu dát najevo, že to chápe.

A bohužel tomu tak bylo.

Uvědomila si, že pokaždé, když ho ujišťovala o své lásce, působila mu víc bolesti než potěšení. Hawk ji nechtěl ranit. O tom byla přesvědčená stejně silně jako o svých pocitech. Jenže on se domnívá, že není schopný milovat.

A tím ji stejně zraňuje. Třeba se s tím dokáže smířit jako s mnoha jinými bolestnými záležitostmi.

S navyklostí praxí se pokusila vybavit si jasnou ranní růži. Když se jí to podařilo, pohnula se v Hawkově náruči.

„Vím, co uděláš,“ políbila ho něžně a usmála se těsně u jeho rtů. „Vyrazíš na ryby. Chytíme nádherného lososa.“

Zvedl hlavu a podíval se na ni. Když viděla smutek a lítost v jeho čistých temných očích, neubránila se slzám.

„To nic,“ odvrátila hlavu. „Hawku, prosím tě, věř mi. Já vím, že se ze všech sil snažíš, abys mi neublížil. Nic víc po tobě nechci. Nechtěj to od sebe ani ty, prosím.“

Hawk poznal v jejích vyplašených očích odraz svého smutku a touhy ji neranit, ale dál, mnohem hlouběji, i její jistotu, že ho miluje. Ví o jeho bariérách, jeho životě bez lidského tepla i neschopnosti milovat ji tak, jak by si zasluhovala. A přesto ho má ráda. A to je hodné obdivu.

Velmi něžněji políbil do dlaně. Rozhodl se ji přijmout tak, jak ona přijala jeho.

d 25

Minuty a hodiny, dny a týdny s Hawkem rychle odlétly, plné bolestné krásy. Angelina si zakázala vnímat čas, přesto se s každým západem slunce blížil konec léta.

Ztráta Granta ji naučila nevracet se k minulosti. Představa, že by ztratila Hawka, ji nutila nepřemýšlet o budoucnosti. Místo toho se snažila vychutnat každý okamžik jeho přítomnosti. S každým dotechem, úsměvem, prožitkem ho milovala stále víc.

„Angie?“

Zvedla oči. Z myšlenek ji vytrhlo Derryho volání. Drobné stříbrné zvonečky, které měla zavěšené v uších, něžně zazvonily.

„Jsem ve studiu,“ odpověděla.

Derry se lehce dopravil do místnosti. Už dávno se naučil ovládat berle. Neobjevily se ani žádné problémy kvůli změně vztahu k Hawkovi. Angelina věděla, že Hawk mluvil s Derrym, ale netušila, jak ten na to reagoval.

Její obavy, že by Derrymu mohlo vadit, kdyby milovala někoho jiného než Granta, rychle rozptýlil, když ji objal a ujistil, že nikdy nevypadala lépe.

„Kde je Hawk?“ zeptal se Derry.

„Na...“

„Telefonu,“ dokončil Derry s úšklebkem. „Kdo je to zase tentokrát?“

Pokrčila rameny a smutně se pousmála.

„Asi Tokio. Už mluvil s Londýnem, New Yorkem, Houstonem, L. A. a kdoví s kým ještě.“

V posledním týdnu Hawk protelefonoval stále víc a víc času. Navzdory rozhodnutí, že nebude počítat dny, Angelina věděla, že Hawk už přetáhl původně stanovený harmonogram. Složitě obchodní transakce se chýlily k úspěšnému závěru.

„Hawk asi poletí stejným letadlem jako já,“ dodal Derry.

Zítra mu konečně sundají sádku a pak odjede do Harvardu. Hawk podpořil jeho sen stát se lékařem, protože koupil *Eagle Head* za víc peněz, než Derry čekal.

Jakmile se zmínil o odjezdu, všiml si, že Angelina náhle posmutněla.

„Hej,“ zavolal na ni rychle. „Zastavím se za tebou v Seattlu!“ Ani se nezmínil o tom, že ji navštíví i Hawk, protože ho nenapadlo, že by tam nebyl. Usmála se a políbila ho na tvář. „V létě a o svátcích,“ přikývla.

Ale v okamžiku, kdy jí nemohl vidět do obličeje, jí poklesly koutky.

Ano, Derry se vrátí. Ale Hawk ne.

„Asi si vezmu náčrtník a zaběhnu na *Eagle Head*,“ ozvala se po chvíli. „Jestli se Hawk odtrhne od telefonu před pátou, pošli ho k Smithově usedlosti. Dozrávají tam maliny a on je určitě ještě nikdy nesbíral.“

„Ale zato dostal svého lososa.“

Angelina se znovu usmála. Ano, Hawk chytil krásný kousek, zažil vzrušení souboje se stříbřitou rybou mrskající sebou na třpytivé hladině. Úzkost i následující radost v jeho tváři si bude navždy pamatovat.

Nikdy nepoznala nikoho, jako je Hawk. Dokázala jen odhadovat, jak bude její život vypadat, až odejde.

„Pořád nechápu, proč ho nakonec pustil,“ podívoval se Derry.

„Byl příliš krásný, aby ho zabíjel.“

„Takové byly i ostatní ryby, které chytil, a přesto jsme je snědli a málem se poprali o poslední sousta.“

„Ale žádná z nich nebyla první losos.“ řekla Angelina prostě a Hawka za to milovala.

Derry zaváhal, protože postřehl hloubku citu, který dívka prožívala.

„Vytáhl jsem tě z vraku, ale Hawk ti vrátil život,“ konstatoval tiše. „Mám z toho ohromnou radost, Angie. Bývaly chvíle, kdy jsem měl strach, že jsem tě odsoudil k nešťastnému životu.“

Dívka ho bouřlivě objala, pak popadla skicák a odběhla. Cestou po strmých stezkách na *Eagle Head* přemýšlela o jeho slovech. Každý její krok doprovázela jemná zvonkohra kolem kotníků a zápěstí. To, co říkal Derry, jí nešlo z hlavy, ani když usedla na samý vrcholek, blok zapomenutý v dlani.

Pod ní se rozprostíral Vnitřní průliv, neklidná mořská hladina s rozeklanými skalnatými ostrůvky korunovanými stromy. Jedna špička za druhou se vzdalovala k východu a ztrácela se do mlžného oparu v modři tak hluboké, že přecházela až do černá.

Drsná a přitom uklidňující krajina působila skvěle na její nervy – dokud nepoznala Hawka. Byl sám jako ta země, paradox kamene a tepla, půlnoci a poledne, záhadně vzdáleného horizontu a intimní struktury vzduchu, soli moře a sladkých malin.

„Máš to tu ráda, vid’?“

Hawkova tichá otázka ji nevylekala. Navzdory soustředění na panorama před sebou vnímala i jeho přítomnost s jistotou odpovídající vědomí toho, že v jejím těle tluče srdce.

„Víc než cokoli jiného, s výjimkou tebe,“ odvětila klidně.

Pak jí došlo, že udělala přesně to, čemu se tak pečlivě snažila vyhnout. Zase mluvila o své lásce. Mohla by ho zranit slovem, které mu mělo přinášet radost.

„Kolik je hodin?“ navázala rychle.

Nechtěla, aby se rozhostilo ticho, které by mohlo vypadat jako přání, aby Hawk mluvil o lásce. Ani to od něj nečekala. „Bude pět.“

„Máš chvíli volno? Mohli bychom zajít na maliny.“

„Udělal jsem si na to čas.“

Pohlédla mu do očí a spatřila budoucnost, která se na ni nehlučně řítila.

Odjede. Brzy.

Pochopila to z jeho hlasu, pohledu i z faktu, že se rozhodl věnovat jí pár minut.

„Angie...“, ozval se Hawk pevně, protože postřehl stín, který jí přelétl po čele, a věděl proč.

Nad nimi zakřičel orel. Ostrý, divoce krásný skřek slábl, až po něm zůstalo ticho a prázdná obloha.

„Měli bychom si radši pospíšet,“ přerušila ho. „Máme málo času.“

Vyskočila půvabně na nohy a přitom opět zaševelily stříbrné zvonečky. Ten zvuk se zařízl Hawkovi do duše jako tisíc nepatrných nožů. Objal ji a přitiskl k sobě. Líbal ji, jako by se jim pod nohama rozpadal svět. Když ji konečně pustil, nechal se vést dolů po kamenité cestičce. Šli mlčky, vychutnávali svou přítomnost díky letným dotekům, něžným úsměvům a postranním pohledům, jako by se obávali, aby ten druhý mezi dvěma nádechy nezmizel.

Beze slova došli až k malinovému porostu na konci opuštěné prašné silničky. Před dávnou dobou tam bývala farma, úhledná pole a obdělaná zeleninová zahrada. Teď už se po polích začal roztahovat les a usedlost připomínaly jen metrové kamenné zídky, na kterých se hustě uchytily malinové keře.

Stará popínavá růže zcela pokryla zřícený kamenný komín, všechno, co zbylo z budovy. Odtud pocházela karmínová ranní růže, kterou si Angelina tak často přivolávala do své mysli. Poprvé objevila Smithovu farmu i růži jako dítě. Od té doby na ni nikdy nezapomněla.

Hawk se zastavil nedaleko růžového keře a čekal na ni. V jedné ruce prázdné košíky, v druhé tašku s jídlem na piknik, přes ramena silnou pokrývku.

Angelina se zhluboka nadechla a odehnala myšlenky na budoucnost. Teď chce žít jen pro tuhle chvíli. Hawk na ni čeká se svým nádherným, srdce ničícím úsměvem.

Vydala se k němu, zahalená do sladkého šumění zvonečků. Při pohledu na tašku s jídlem se nadšeně usmála. Potěšilo ji, že ho to napadlo.

„Piknik!“ zvolala. „To je skvělejší nápad!“

„Mám k tomu i určité vedlejší důvody,“ odvětil Hawk s významným pohledem. „Přestože mám Derryho moc rád, chci být chvíli jen s tebou.“

Angelině uklouzl úsměv, ale pak zmizel. Pochopila, co Hawk cítí. Byli spolu sami jen na člunu, nebo pozdě v noci, kdy vládla v domě tma. Neměli ani dost času, aby se potěšili letnými doteky, které tak výmluvně zvyšovaly radost z toho, že jsou spolu.

Málo času.

Kolik ho ještě zbývá?

Málo.

Angelina zvedla tvář ke starému růžovému keři. Zůstal na něm poslední květ, jeho plátky se chvěly v bohatém odpoledním jasu jako světélkující karmínové obloučky. Zavřela oči a napadlo ji, jestli ta křehká růže tuší, že zima se blíží.

Hawk se sklonil a políbil ji něžně na rty. Vnímal její obavy, znal jejich důvod, ale nedokázal je odstranit.

Představa, jak jí ubližuje, ho trápila. Bylo mu jasné, že čím více času spolu stráví, tím krutější bude loučení. Každý den si sliboval, že ji opustí, dá jí volnost, přestane ji zraňovat.

Ale každé ráno se probudil a spatřil anděla. Ten se na něj usmál a Hawk věděl, že to nedokáže.

Zatím ne.

Musí ještě několik hodin vychutnat zázrak její lásky. „Kde začneme?“ Oddálil rty jen natolik, aby mu mohla odpovédět.

„Uprostřed,“ zamumlala a otřela se mu ústy o tvář. „Tam jsou nejsladší.“

„A co komáři?“

„Pár jich tam bude,“ připustila.

Hawk se usmál. „Ještě že jsem vzal repelent. Nemám zájem, aby se někdo jiný kromě mě zakusoval do tvójí hebké kůže.“

Angelina cítila, jak jí tělem projela ostrá vlna vzrušení. Zatoužila, aby ji pevně sevřel do náruče, stal se její součástí.

„Mám ho v kapse,“ pokračoval Hawk potutelně. „Mohla bys ho vyndat?“

Přitom zvedl obě ruce na důkaz, že je má plné košíků a zásob na piknik. Angelina nejdříve pátrala v zadních kapsách Haw-kových džin, ale byly prázdné. Pak vyzkoušela obě přední, ale zase nic.

„Jen hledej,“ vyzýval ji Hawk a usmíval se pod knírkem. „Určitě ho najdeš.“

Několik vteřin přejížděla po všech kapsách. Pak ucítila pod rukama jeho vzdouvající se mužství.

„Ty mě trápíš,“ zatvářila se naoko rozzlobeně, zatímco pod ní podklesávala kolena.

„Já bych přísahal, že je to naopak,“ zašeptal Hawk s potlačovaným smíchem. Když zajela rukama do kapes, zastavil se mu dech.

„V kapse *u košile*, drahoušku.“

„Usmála se nevinně, zatímco jí v očích tančily rozverně ohníčky. Pomalu, velmi pomalu opustila kapsy na džínách. Nádobka byla skutečně v náprsní kapse Hawkovy flanelové košile. Nastříkala pronikavou tekutinu na všechna obnažená místa sobě i Hawkovi a pak ji vrátila – do přední kapsy kalhot.

„To působí jen proti komárům,“ upozornil ji.

„To se mi ulevilo,“ usmála se s rozzářenýma očima.

Otočila se a vyběhla k malinovým keřům, zahalená do švezení stříbrných zvonečků. Hawk chvíli zůstal stát a vychutnával pohled na její půvabnou postavu. Touha mu sevřela nitro. Potom se pomalu vydal za ní, obtížený zavazadly. Brzy se mu ztratila v zátočinách stezky, ale sladké cinkání mu dávalo najevo, že je nablízku.

Objevil ji na malém plácku. Vzduch byl prosycený vůní dozrávajících plodů. Listy se lehce chvěly v mírném vánku, větvičky bohatě obtížené ovocem se rýsovaly proti kobaltově zbarvené obloze a propouštěly zlatisté proužky slunečních paprsků.

„Derry měl pravdu,“ obrátil se k Angelině. „Znáš všechna nádherná místa na ostrově. Nebo je to možná tím, že přinášíš krásu s sebou.“

„To je určitě tvoje zásluha,“ ozvala se ochraptěle. „Nepa-matuju se, že by tu bylo takhle někdy dřív.“

Vzala mu košíky z ruky a Hawk mezitím rozložil pokrývku a postavil zásoby do stínu. Když se vrátil, mlčky mu jeden košík podala. Pak ho vzala za ruku a vedla ke keřům plným zralých bobulí.

„Sbírání malin je něco mezi hledáním škeblí a lovením krabů,“ usmála se.

„Nebude to bez práce?“ zeptal se suše.

„Rozhodně ne,“ souhlasila. „Základní pravidlo zní: Kdyby se daly najít snadno, určitě už by je někdo našel.“

Hawk se lehce zakřenil. „A další pravidla?“

„Smíš sníst jen jednu malinu na každý kousek, který hodíš do košíku. Jinak ti bude špatně.“

„Víš to z vlastní zkušenosti?“ odhadoval Hawk.

„Znáš nějaký jiný způsob jak to pochopit?“

Předvedla mu, jak má vybírat kvalitní plody. Postupovali bok po boku, v družném tichu.

„Je tahle dost zralá?“ zeptal se Hawk po chvíli a podával jí pěknou malinu.

„Můžeme se přesvědčit.“

Otevřela ústa a čekala, až jí do nich Hawk s úsměvem vloží bobuli. Uvážlivěji rozpustila na jazyku. „Trochu kyselá,“ zašklebila se.

Pohlédla na trs malin visící na dosah. Urhla jednu dokonalou a otočila se k Hawkovi. „Zkus tuhle,“ vybídla ho.

Hawk vysál plod z jejích prstů. Zavřel přitom oči a potěšené zahučel: „Chutná stejně jako ty,“ zamumlal vzrušeně. „Neuvěřitelné.“

Znovu otevřel ústa a čekal. Angelina mu nabídla další malinu. Opakovali to tak dlouho, až se dívka rozesmála, stoupla si na špičky a políbila ho.

Chuť Hawka a malin zaútočila na její smysly. Zavěsila se na něj a líbala ho stejně divoce, jako on ji na *Eagle Headu*. Když uvolnili objetí, oba přerývaně dýchali.

„Kolik malin paní Careyová ještě potřebuje?“ zeptal se Hawk s očima jako jasný hnědý oheň. „Spousty.“ Hawk tiše zaklel.

„Tak se do toho radši dáme.“ Neochotně odstoupil.

Vrátili se k trhání. Pracovali rychle a pozorovali se navzájem kradmými pohledy. Naplnili košíky, vysypali je do větší nádoby a tak pořád dokola.

„Určitě sníš víc, než nasbíráš,“ durdila se Angelina po chvíli.

Hawk zdvihl hlavu. Ústa měl pomazaná šťávou z malin, které dychtivě polykal jako malé dítě.

„Ale když se mi udělá špatně,“ bránil se, „věřím, že o mě bude někdo pečovat.“

Se smíchem se vrátili k práci. Pak Angelina objevila mimořádně krásný plod. Velký, temně zbarvený, zářil v její dlani jako klenot. Postavila košík a běžela k Hawkovi.

„Tohle je ta nejlepší malina, kterou jsem kdy viděla!“ volala a držela ji mezi palcem a ukazováčkem. „Otevři pusu.“

Hawka však zaujaly spíš její rudou barvou zářící rty.

„Tys ji našla, tak patří tobě.“

„Je na ní tvoje jméno.“

Hawk něžně zkřivil ústa. Pozorně si prohlížel dokonalý výtvar přírody.

„Žádné tam nevidím.“

„Asi se díváš proti světlu,“ naléhala dívka a otáčela malinou v prstech. „Vidíš? Právě tady. Tvoje jméno.“

Hawk ale vnímal její dar jako projev lásky. Pomalu se k ní sklonil. Ústy jí sebral malinu z dlaně a políbil místo, na kterém před okamžikem ležela.

Pocit, který v tu chvíli zažíval, neměl nic společného s fyzickou žádostí a směřoval vši silou k dívce, která ho pozorovala s něhou v očích.

Chtěl se jí zeptat, kde získala svou sílu a něhu, jemně prozkoumat všechna tajemství její minulosti, zjistit, jestli by někdy dokázal milovat jako ona, mít odvalu, něhu i oheň v rovnováze. Otevřel ústa, ale věděl, že to nezvládne.

Zmohl se jen na jedinou otázku: „To jsou plané maliny?“ Rozhlédl se po okolním houští.

„Ne. Jsou jako domácí kočka, která zdivočela,“ odvětila dívka. „Člověk je zušlechtil a potom ponechal jejich osudu. Řada věcí, s kterými se takhle zachází, postupně chřadne a hyne, ale některé přežijí... a ve správnou chvíli nejsilnější z nich přinesou sladké, divoké ovoce, které je tou nejskvělejší věcí na světě. Jako ty, Hawku.“

Košík plný malin mu vyklouzl z ruky. Rychlým pohybem ji uchopil do náruče, pevně sevřel a šeptal, co ho napadlo, dokud nenalezl její ústa k polibku, který oba rozechvěl.

Došli k pokrývce, kde ji Hawk svlékl stejně jako poprvé, ruce mimořádně jemné a rty sladce přísáté. Poté naplnil její mysl i tělo takovou láskou, jaké byl schopen.

Totéž se opakovalo ještě pozdě v noci, krása, která je ničila i tvořila, smrt a znovuzrození v objetí milované bytosti. Angelina prožívala stejný oheň a vzrušení jako Hawk, její ústa byla žhavá a sladká, nevinná i vědoucí.

Ještě dlouho potom, co mu usnula v náruči, zůstal vzůru. Pozoroval záblesky měsíčního svitu na záclonách. Pak se pomalu, se zatajeným dechem, aby ji nevzbudil, zvedl z postele.

Kdyby otevřela oči, neměl by sílu odejít. Musel by zůstat a pít ze studny její lásky a nic by jí za to nemohl nabídnout.

Když zůstanu, zničím ji.

Dlouhé minuty stál nad lůžkem a díval se na svého spícího anděla. Naklonil se a toužil se jí dotknout. Ale jeho ruka se zarazila nad polštářem. Otočil se a bezhlučně opustil místnost a vzápětí i dům.

Angelinu vzbudily sluneční šípy zasahující ve své zlaté nádheře její polštář. V polospánku něco zamumlala a natáhla se po Hawkovi. Ale sáhla do prázdna. Rychle se posadila a zmateně se rozhlížela. Najednou ji zamrazilo.

Na Hawkově polštáři leželo malé barevné lízátko ovázané lesklou zelenou stužkou.

Opřela tváře do dlaní a rozplakala se. Věděla, že Hawk navždy odešel.

d 26

Derry pohlédl do Angelininy pobledlé a odhodlané tváře.

„Nemusím odjíždět do Harvardu zrovna teď,“ snažil se ji uklidnit. „Počkám, až Hawk zařídí, co potřebuje, a vrátí se.“

„Nebud' bláhový.“

Mluvila klidně, ale její oči působily v bledé tváři příliš temně a plet' vypadala téměř průhledně. „Víš to jistě?“ nevěřil Derry. „Ano.“

Dál nepokračovala. Nemělo smysl Derrymu vyvracet přesvědčení, že Hawk odjel jen proto, aby dokončil obchodní záležitosti. Měl sám dost problémů s tím, že se musel přemístit tisíce kilometrů daleko a učit se znovu chodit. Nebylo nutné, aby na jeho seznamu komplikací figurovala ještě Angelina.

Nebyl ani žádný důvod pro to, aby s ní zůstával. Spíš naopak. Potřebovala být sama, ale to by Derry těžko pochopil.

„Mám ti pomoci při balení?“ zeptala se.

„Ne, díky. Včera, když jste byli na malinách, mi pomohli Matt a Dave. Hawk tvrdil, že si nemusím dělat starosti s nábytkem a tak. Chce nechat všechno tak, jak je.“

Sevřelo se jí srdce. Ještě včera byli spolu, trhali zralé plody a krmili se jimi navzájem, smáli se a malovali si ruce a obličeje šťávou, dokud je vzrušení nepřemohlo. Pak se dlouze líbali a ochutnávali sladší, divočejší ovoce.

„Mám jen kufr, který si vezmu do letadla,“ dodal Derry. „A ten už mám pohromadě.“

Před domem zakvílel klakson. Jeden z Derryho kamarádů, který také odjížděl na pevninu, se zastavil, aby ho vzal k trajektu.

Angelina pohlédla na hodiny v pracovně. Sehnula se a chytila kufřík, který Derry postavil u dveří. „Radši si pospěš,“ vybídla ho. „Angie...“

Otočila se a rozevřela náruč. Dlouze se objímali.

„Mám tě moc ráda, Derry,“ řekla tiše, oči plné slz. „Když mě budeš potřebovat, víš, kde mě najdeš.“

„Nemám z toho radost, že tě právě teď opouštím,“ mručel Derry starostlivě. „Vím, jak Hawka postrádáš.“

Podívala se mu do očí a viděla jeho hluboké sympatie.

„Rychle utíkej, nebo se ti rozbředím do košile, kterou jsem ti zrovna vyžehlila,“ popoháněla ho s rozechvělým úsměvem.

Derry jí podal kousek papíru.

„Dnes v jedenáct v noci mě najdeš na tomhle čísle. Zavolej mi, ano? Bude se mi šíleně stýskat.“

Rychle ji políbil na tvář, popadl kufřík a s lehkým kulháním vyrazil k východu.

Angelina se za ním dívala z okna, ale za chvíli se jí zamžily oči. Netušila, jak silně Hawka miluje, dokud ho neztratila. Připadala si, jako by vdechovala skleněnou drť. Každým okamžikem zažívala nová muka.

Po setmění bloudila prázdným domem až do chvíle, kdy zavolala Derryho. Pak zašla do studia, rozsvítila všechna světla a začala kreslit. Než se tma začala mísit se svítáním, načrtla a vyhodila množství návrhů. Hledala něco, čím by vyjádřila svou bolest a lásku a ze střepin minulosti tak vytvořila novou krásu.

K ránu konečně našla svou představu.

Pracovala celý den, zcela ponořená do své tvorby. Zvětšila rozměry náčrtku na panel sto osmdesát krát sto dvacet centimetrů, stejně velký jako okno v ložnici, a přenesla ho na tvrdý papír.

Spoustu dalších hodin jí zabralo vybírání vhodného materiálu. Každý kousek musel ladit s bronzově hnědým zrcadlovým sklem, které vybrala pro hlavní obrazec.

Potom zašla do ložnice, přistoupila k velkému oknu a několikrát obracela skleněný úlomek proti světlu. Najednou se zarazila a až ji zamrazilo. Sklo mělo zvláštní kaz ve tvaru ženského úsměvu.

Rychle označila, kterou část má odříznout. Ačkoli takhle nikdy nepostupovala, tentokrát se pro to rozhodla. Připevnila návrh na prosvětlenou pracovní desku a začala řezat zlatý oblak. Nato vzala jemnou brusku a dokončila motiv, který spatřila ve skle. Náznak úsměvu, výzva přivřených očí, několik jemných škrábnutí vyvolávajících představu kadeří vlnících se ve větru, a bylo hotovo.

Pak pokračovala ve výběru dalších barevných odstínů. Pracovala dlouhé hodiny, dokud si neuvědomila, že má jedinou možnost.

Od havárie odmítala používat čiré sklo, protože jí připomínalo trosky a smrt. Ale teď nebylo vyhnutí, pokud chtěla dokončit svou vizi – dýky z křišťálového skla, zářící ze středu obrazu jako roztažené pařáty jestřába vrhajícího se střemhlav z hloubi nebe.

Práce se protáhla na řadu dní. Angelina jedla jen tehdy, pokud se hladový žaludek ozýval příliš neodbytně, a usnula na pohovce ve studiu, až když se oči odmítaly dívat. Bála se nocí, srdce prázdné jako místnosti v domě. Celou dobu nosila svoji zvonečkovou róbu, aby k ní mluvila a zaplnila deprimující ticho.

Jestřáb sám jí zabral několik dní, protože musela sklo leptat kyselinou, aby docílila několika různých odstínů hnědé a bronzové. Byl to zdoluhavý proces vyžadující maximální pečlivost a trpělivost, ale Angelina se do něj vrhla s elánem.

Konečně bylo hotovo. Víc než sedmdesát kusů leptaných skleněných střepů se lesklo na pracovním stole, každé hnědé peříčko jako zlatý hřeb v báječné bronzové struktuře.

Pak začala finální práce. Velký rám z leštěného mahagonu připevnila k dalšímu stolu – spíš jakémusi rýsovacímu prknu na kolečkách. Upravila ho tak, aby se rám dal postavit svisle a světlo pronikalo panelem.

Pracovala bez oddechu, nehledě na půlnoc nebo poledne, odcházela jen sporadicky, když ji vyhnal hlad či únava. Nakonec přestala spát úplně, naprosto pohlcená výtvozem, který se jí rodil pod rukama – blýskavé a lesklé sklo, náznak úsměvu, velká karmínová kapka uprostřed zářícího zlata, a to všechno obklopené třpytem křišťálových hranolů.

Jakmile upevnila poslední kousek, naklonila se nad stůl s povzdechem tak hlubokým, až se jí zatřásly a zazvonily náušnice. Úkol byl u konce, ale zatím na to nebyla duševně připravená. Obávala se prázdnoty ve své duši, kde nebylo nic jen šedé vyčerpání.

Odvezla panel do ložnice. Třesoucíma rukama ho upevnila do svislé polohy tak, aby nic nestálo mezi duhovým sklem a nocí za ním. Obraz působil téměř bezbarvě, stejně ponurý jako její mysl, protože jím nepronikalo žádné světlo.

Pohlédla na postel, ve které od Hawkova odjezdu nespala. Malé lízátko stále leželo na polštáři nedotčené, zelená stužka se leskla v záři lampičky. S tichým vzlykem ho zvedla a za-šustění jeho obalu jí připomnělo Hawkovo smutné dětství a jediný světlý bod, který zažil.

Přestože byla úplně vysílená, představa spánku a opětovného probuzení jí děsila. Znovu zjistí, že Hawk odešel...

Vrátila se do studia. Poprvé po řadě týdnů se rozhlédla kolem sebe. V místnosti byl neuvěřitelný nepořádek. Normálně po práci po sobě uklízela, ale tentokrát jí bylo všechno jedno. Skleněné úlomky – zamítnuté odstíny a tvary, které odložila a zapomněla na ně – se nahromadily na stolech.

Prošla kolem, doprovázená jen šuměním zvonečků na svých šatech. Vtom se jí zatočila hlava. Natáhla ruku ke stolu pokrytému zářícími střepy, aby se opřela, ale bylo pozdě. Stolek se naklonil a poslal ji do temnoty.

Před domem zastavil silný černý vůz. Řidič zůstal dlouhé minuty sedět ve tmě, jen bezmyšlenkovitě zíral k osvětlenému severnímu křídlu.

Hawk, který prohrál boj s touhou vrátit se, stále ještě nedokázal vystoupit. Nenáviděl se za to, že přichází, a přesto nemůže Angelině nabídnout víc než předtím. Ale nedokáže ji ani opustit. Život bez ní byl blížký smrti.

Pomalou otevřel dvířka. Kameny na vydlážděném chodníčku se bledě leskly ve svitu měsíce. Hawk se pohyboval téměř neslyšně, spíš duch než člověk. Po chvilce váhání vzal za kliku.

Bylo otevřeno.

Vešel do haly a zavolal její jméno.

„Angelino!“

Nic.

„Angelino!!“

Ticho na něj padalo jako další druh smrti.

Rychle se rozběhl ke studiu. Našel tam převržený stolek, hromady třpytivého skla – a Angelinu v bezvědomí, zasypanou zářícími úlomky.

Poklekl vedle ní, vzal ji do náruče a volal ji zpátky. Jeho hlas zněl jako řezačka skla. Třesoucí se rukou jí pátral na krku po puls. Když ho objevil, sklonil úlevou a slabostí hlavu.

Něžně odstranil všechny střípky, které dívku pokrývaly. Když byl téměř hotov, všiml si, že něco svírá v ruce. S nekonečnou trpělivostí, v obavě, aby nenašel ostrý úlomek skla zařínutý do dlaně, otvíral jeden prst za druhým. Objevil lízátko ovázané zelenou stužkou.

Poprvé od dětství mu vstoupily slzy do očí.

Angelina se neprobudila, ani když ji svlékl a odnesl do postele. Nevnímala ani doktora McKaye, který ji prohlížel a potom sdělil Hawkovi to, co už věděl. Že její tělo nevládlo přílišný fyzický i duševní stres a brání se hlubokým, zotavujícím spánkem.

Hawk vklouzl za Angelinou, objal ji a zahříval vlastním teplem. Jasnýma hnědýma očima pozoroval její spící tvář celé dlouhé hodiny. Díval se na ni i ve chvílích, kdy se silné ranní slunce vyhouplo nad vrcholky hor a zalilo skleněný panel světlem a životem.

Křišťálové dýky rozštěpily sluneční záři na třpytivé duhy. Místnost pokropily fantastické barevné záblesky a rozsypaly se po dívčině tváři. Unesený tančícím jasem zíral Hawk střídavě na duhové stíny na Angelinině obličej i nádherný panel uprostřed světelného proudu. Zapomněl se hýbat i dýchat, vnímal jen překrásný obraz, tak tichý, a přesto neuvěřitelně živý.

Jestřáb, který se vrhá z průzračné oblohy, pařáty napřažené proti zlatému mraku. Kde se ho dráp dotkl, vytryskla kar-mínová kapka.

A ještě něco... něco zvláštního v oblaku samotném.

Hawk vyskočil a přistoupil k panelu, zaujatý záhadou uvnitř zlatého mraku. Nejdřív si všiml víru linek evokujících ženské vlasy vlající ve větru. Pak objevil lehce přivřené oči, které se v třepotajícím jasu jakoby pohybovaly. Jejich tajuplný úsměv mohl představovat extázi i agónii, možná i děsivou kombinaci obou.

Hawk něco zahučel, naklonil se blíž a prohlížel si krvavou skvrnku, vyvěrající z místa, kde jestřáb zaťal drápy do oblaku. Byla v ní vyleptaná růže.

Na okamžik zavřel oči. Radši se nechtěl dívat dál, i když věděl, že musí. Nevyhne se pohledu na jestřába, jeho chlad a krutost, drápy ponořené do bezbranného zlatého mraku.

Pomalou otvíral oči a smířoval se s Angelininou představou. Jestřáb byl dokonalý.

Chvěl se všemi odstíny hnědé a bronzové. Síla, gracie a rychlost vyzařovala z každé linie křídel i těla, oko z topasu upřené na oběť.

Ještě něco bylo na obraze zvláštního, něco tak nepatrného, že téměř zaniklo mezi ostatními výraznými částmi.

Z jestřábova oka stékala rudá slza.

Hawk přistoupil tiše co nejbližší a prohlížel si ji. Na jejím povrchu bylo vyleptané něžné růžové poupátko. Spíš jen obrys, víc naděje než jistota, přesto mu řekla víc, než kdy předpokládal, že by se dozvěděl o lásce.

Díval se na tu karmínovou slzu, až ho začaly pálit oči. Nevěřil v lásku, a přesto ji měl v náruči, slyšel vzrušeně šeptat své jméno, cítil žhavou i sladkou lásku kolem sebe...

A pak se otočil a odešel, protože měl strach lásku dávat.

Ted' to konečně pochopil, viděl to tak jasně jako sluneční paprsky pronikající duhovým sklem. Roztříštěné zbytky minulosti přetavené do krásy, která se mu nemilosrdně zařezává do srdce, aby uvolnila prostor pro lásku a život.

Bez hlesu nasával jas a barvy, až ho vyrušil přidušený cinkot zvonečků. Když se otočil, zjistil, že Angelina neklidně šát-rá rukou po prázdné posteli, jako by něco hledala.

Tichými dlouhými kroky se vrátil a přitiskl ji k sobě. Ted' už věděl, proč se vrátil, věděl, že už ji nikdy neopustí, protože dokáže milovat.

To anděl, který miloval jestřába tak silně, že mu nabídl celé své srdce, riskoval všechno v naději, že i dravec může poznat lásku.

Stříbrná zvonkohra znovu zaševalila, jak se Angelina instinktivně přitiskla k nahému žhavému tělu. Políbil ji velmi něžně. Otevřela oči, oslepená ostrými záblesky, v očích nevěřící údiv nad jeho přítomností.

Hawk sklonil temnou hlavu k zářivě zlatému oblaku dívčích vlasů.

„Hawku...“

„Miluju tě, Angie.“

Jejich rty se opět spojily a ustoupily jen na kratičké okamžiky, kdy si chtěli znovu a znovu šeptat o své lásce, tak dlouho, až se něžná slovíčka a dotečky smísily a jejich těla splynula.

Pomalými, smyslnými pohyby znovu objevovali, o co byli svým odloučením ochuzeni, slova přecházela dojemných vzrušených výkřiků až k vyvrcholení. Pak se zvuky znovu staly slovy, *miluju tě*, šeptali oba navzájem za doprovodu stříbrné zvonkohry.

V pevném objetí, pokrytí duhovými záblesky, žena, která se neuměla přetvařovat, a muž, který nakonec objevil pravdu, hluboce usnuli. Jejich utrpení se díky léčivé síle lásky změnilo v klid a uvolnění.

KIOKAN

ELIZABETH LOWELLOVÁ *Boz* PŘETVÁŘKY

ISBN 80-7218-123-8

9 788072 1230